
Η ΝΟΥΒΕΛΑ
デジモンアドベンチャー
1
DIGIMON ADVENTURE
スーパーダッシュ
ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ
Η ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΞΕΚΙΝΑ
Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ
HELLENIC DIGIMON FANPAGE

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

HELLENIC DIGIMON FANPAGE

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ

Donnaavr

ΔΙΟΡΘΩΣΗ

Donnaavr
Neropsalidas
Giorgos1313

ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑ ΕΙΚΟΝΩΝ

Giorgos1313
Neropsalidas
Avenger_Seraphimon

Special Thanks

Savvaskkone

https://ourowndigitalworld.blogspot.com/

/ourowndigitalworld **odikosmaspsifiakoskosmos/**

Σε μια στιγμή, εφτά στήλες φωτός έπεσαν από τους ουρανούς,
τυλίγοντας τον Κόρομον και τους άλλους. Αυτό που
εμφανίστηκε μέσα από το φως, όσο τα παιδιά έβλεπαν,
ήταν οι βασικές μορφές των Ντίτζιμον που μόλις είχαν εξελιχθεί.

デジモンアドベンチャー
1
Μίμι Τατσικάβα
Πάλεμον
Τάι Γιαγκάμι
Τζο Κιντό
Γκόμμαμον
ΤΚ Τακαΐσι
Πάταμον
Ματ Ισίντα
Ίζι Ιζούμι
Τέντομον
Άγκουμον
Σόρα
Τακενούτσι
Μπίγιομον
Γκάμπουμον

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

"Οι άρχοντες του σκότους επιθυμούν να φυλακίσουν τους τέσσερις φυλακές του κόσμου πάση θυσία, για να αποκτήσουν υπέρμετρη δύναμη."

Digimon βιβλίο της Αποκάλυψης, κεφάλαιο 8, στροφή 5

Σε έναν ουρανό τόσο μπλε που φαινόταν σα να έχει μόλις βαφτεί, κάτι άσπρο πετάχτηκε χαράζοντας την επιφάνειά του. Οι βρυχηθμοί μιας διπλής μηχανής μπορούν να ακουστούν από όχι ιδιαίτερα μακριά, και η πηγή τους αποκαλύπτεται ως δύο κόκκινες υπάρξεις που επιταχύνουν ακολουθώντας το άσπρο αντικείμενο κατά πόδας. Το λευκό αυτό αντικείμενο, είχε λεία επιφάνεια, η οποία φαινόταν να είναι μεταλλική. Λαμπιρίζοντας έντονα από το ηλιόφως που γυάλιζε πάνω του, τα υπέρμετρα μακριά του χέρια - μακρύτερα κι από το ίδιο του το σώμα- κρατούσαν προσεκτικά αρκετά μικρότερα αντικείμενα, τα οποία έμοιαζαν με αυγά.

Οι διώκτες του αντίθετα, είχαν σχήμα κόκκινων κυλίνδρων. Ένας τεράστιος αριθμός από αυτούς είχαν ενωθεί μεταξύ τους σε θέση μάχης και χειροβομβίδες φαίνονταν να πετάγονται από τα χέρια τους. Το λευκό αντικείμενο κινήθηκε αστραπιαία αριστερά και δεξιά για να αποφύγει τις επιθέσεις αλλά επειδή υπήρχαν πάρα πολλοί εχθροί που επιτίθονταν ταυτόχρονα, δεν μπορούσε να τις αποφύγει τελείως. Πολλές φορές δέχτηκε πυρά στην πλάτη, στους ώμους, ακόμη κι ένα χτύπημα στο πίσω μέρος του χεριού του. Όταν συνέβη αυτό, ένα από τα αβγά ξέφυγε από την μεταλλική του παλάμη. Το λευκό αντικείμενο, παρατηρώντας το αμέσως, πέταξε κατευθείαν προς τα κάτω για να το πιάσει, αλλά οι διώκτες του, του επιτίθονταν τόσο επίμονα που το απέτρεπαν συνέχεια από το να το καρπώσει. Κοιτάζοντας ενοχικά πίσω στο αυγό που έπεφτε, το λευκό αντικείμενο υψώθηκε ξανά στον ουρανό για να συνεχίσει την απόδρασή του. Καθώς τα πυρά εξαφανίζονταν στον ορίζοντα, το αυγό που έπεσε προσγειώθηκε σε ένα πυκνό σκοτεινό δάσος που συνέχιζε για χιλιόμετρα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ Ι:

Πιάνοντας Στεριά

Εκείνο το Καλοκαίρι

«Είσαι εντάξει;» ρώτησε ο Τάι Γιαγκάμι τη μικρή του αδερφή Κάρι, καθώς της έβαζε μια κομπρέσα στο μέτωπο. Το καημένο κορίτσι έτρεμε κάτω από τα σκεπάσματα από τον πυρετό. «Ναι…» είπε η Κάρι, με το πιο αστραφτερό χαμόγελο που μπορούσε να καταφέρει. «Κατάλαβα…» είπε ο Τάι, αλλά από μέσα του επέπληττε τον εαυτό του. Ήξερε εκ των υστέρων ότι η αδερφή του είχε εμφανίσει τα συμπτώματα του κρυώματος από εχθές, αλλά επειδή δεν τα αναγνώρισε όπως έπρεπε, την είχε τραβολογήσει στα μαγαζιά, για να ψωνίσουν τα πράγματα που θα χρειάζονταν μαζί τους στην κατασκήνωση σήμερα. Του είχε περάσει από το μυαλό ότι η Κάρι ήταν λίγο διαφορετική εχθές, αλλά δεν σκέφτηκε ότι ο λόγος μπορεί να ήταν ένα κρύωμα!
Πρέπει να ξεκίνησε χθες το πρωί καθώς έβλεπαν τηλεόραση μαζί. Εκείνη την ώρα, το δελτίο των ειδήσεων αναφερόταν σε περίεργα καιρικά φαινόμενα σε όλο τον κόσμο. Παρόλο που ήταν στο κατάμεσο του καλοκαιριού, η Αμερική ήταν καλυμμένη με παχύ χιόνι, ενώ έντονες βροχοπτώσεις πλημμύριζαν τη Μέση Ανατολή. Σε αντίθεση με αυτά, οι βάλτοι στη νοτιοανατολική Ασία είχαν στεγνώσει εντελώς από την έντονη ξηρασία. Ο μετεωρολόγος έλεγε πως όλα αυτά οφείλονται στην καταστροφή του περιβάλλοντος, όταν η Κάρι είπε: « Έχει άδικο…»
«Ε;» ο Τάι, που γέμιζε το στόμα του με φρυγανιές, αυγά και ζαμπόν, κοίταξε την Κάρι περίεργα. Τα μάτια της Κάρι ήταν κολλημένα στην τηλεόραση, η οποία δεν έδειχνε κάτι ιδιαίτερο, τουλάχιστον στα μάτια του Τάι. Σαν σε παραλήρημα ψέλλισε: «Ντίτζι…μον.»
«Ντίτζιμον; Τι είναι αυτό;» ρώτησε ο Τάι με σηκωμένο το φρύδι.
Αυτή τη φορά η Κάρι πήρε την προσοχή της από την οθόνη και τον κοίταξε με γουρλωμένα μάτια.
«Δεν το βλέπεις, αδερφούλη;» ρώτησε με τη σειρά της.
«Να βλέπω τί.. ;» ρώτησε, κοιτώντας την τηλεόραση. " Δε βλέπω τίποτα. "
«Α… εντάξει τότε, δεν είναι τίποτα, μην ανησυχείς.» χαμογέλασε η Κάρι πριν ξαναγυρίσει τα μάτια της στην τηλεόραση. Έτσι όπως την κοιτούσε να γυρνάει ο Τάι, οι μακριές της βλεφαρίδες την έκαναν να φαίνεται κάπως μοναχική. Μάλλον είχε πυρετό από τότε, συνειδητοποιούσε ο Τάι. Αν είχε ακουμπήσει το μέτωπό της εκείνη τη φορά και την είχε αφήσει να ξεκουραστεί, θα μπορούσε να έχει προλάβει το βαρύ

κρύωμά της. Η Κάρι περίμενε πως και πως να πάει στην κατασκήνωση, ακριβώς όπως και αυτός.

Ορδές από παιδιά ήταν στοιχισμένες μπροστά στα λεωφορεία, έτοιμα για αναχώρηση. Τα παιδιά, μαζεμένα στις καθορισμένες ομάδες τους, χαζολογούσαν για τα παιδικά που είδαν εχθές, για το καινούργιο βιντεοπαιχνίδι που μόλις κυκλοφόρησε, για το τελευταίο τεύχος μάνγκα που είχαν διαβάσει ή για τη σχέση των δύο πολύ διάσημων τραγουδιστών πού ήταν εξώφυλλο στα κουτσομπολίστικα περιοδικά την περασμένη εβδομάδα.

Όμως ο Ματ Ισίντα δεν ανακατευόταν σε καμία από αυτές τις ομάδες. Όχι επειδή δεν είχε φίλους. Για την ακρίβεια, έρχονταν συνέχεια συμμαθητές του να τον χαιρετίσουν με ένα «Γειά» ή «Τι λέει;» και φυσικά ο Ματ απαντούσε πάντα χαμογελαστός.

Ένα μικρόσωμο αγόρι, που φορούσε ένα πράσινο καπέλο και ένα μακρυμάνικο μπλουζάκι που ήταν το ίδιο χρώμα με το αμάνικο μπλουζάκι του Ματ, στεκόταν δίπλα του. Παρά τα πολλά παιδιά που μιλούσαν στο Ματ, κανένα παιδί δε μίλησε στο μικρό αγόρι. Ούτε το μικρό αγόρι χαιρέτησε κανέναν από τη μεριά του. Ήταν απλά κολλημένος στο Ματ, καθώς κοιτούσε ήσυχα γύρω του χαμογελώντας χαρούμενα.

Η κατάσταση δεν ήταν καθόλου περίεργη, αφού το μικρό αγόρι δεν ήταν μαθητής αυτού του σχολείου κι έτσι δεν ήξερε κανέναν από τους μαθητές εδώ. Ήταν ο μικρός ο αδερφός του Ματ, ο ΤΚ Τακαΐσι. Ο λόγος που είχαν διαφορετικά επώνυμα ήταν γιατί οι δυο τους ζούσαν πλέον σε διαφορετικά σπίτια, ως αποτέλεσμα του διαζυγίου των γονιών τους. Ο ΤΚ μπόρεσε να συμμετάσχει στην εκδρομή του σχολείου του Ματ, αφού είχε λάβει ειδική άδεια από τον κύριο Φουτζιγιάμα, το δάσκαλο που διοργάνωσε την κατασκήνωση. Ο ΤΚ δεν έδειχνε να ανησυχεί ιδιαίτερα αλλά ο Ματ ήταν κρυφά πολύ αγχωμένος πως ο μικρός αδερφός του δε θα ταίριαζε με τα άλλα παιδιά. Σκεφτόταν πώς τα πράγματα ίσως να ήταν καλύτερα αν ο ΤΚ δεν είχε έρθει τελικά.

Όλα ξεκίνησαν την πρώτη εβδομάδα του Ιουλίου. Μόλις πριν ξεκινήσουν οι καλοκαιρινές διακοπές. Οι όροι του διαζυγίου επέτρεπαν επισκέψεις και όταν ο ΤΚ επισκέφτηκε το σπίτι του μπαμπά τους για να κοιμηθεί μαζί με τον αδερφό του, το μάτι του πέτυχε την ημερομηνία 1η Αυγούστου στο ημερολόγιο, κυκλωμένη με κόκκινο μαρκαδόρο!

Όταν ο μπαμπάς τους του είπε πως εκείνη τη μέρα ο Ματ θα πήγαινε στην σχολική κατασκήνωση, ο ΤΚ αναφώνησε πως ήθελε να πάει κι αυτός.

Σίγουρα ο πατέρας τους μοιραζόταν το ίδιο συναίσθημα τρόμου με το Ματ. Τα βάσανα του είχαν αυξηθεί, γιατί η συμμετοχή του ΤΚ στην κατασκήνωση σήμαινε ότι έπρεπε να πάρει τηλέφωνο την πρώην γυναίκα του και να την πείσει να συμφωνήσει. Φυσικά, παρόλο που είχε παραπονεθεί στα παιδιά του ότι ήταν αγγαρεία, η έκφραση του προσώπου του έδειχνε ξεκάθαρα ότι δεν ήταν.

Μία μέρα πριν την κατασκήνωση, εχθές δηλαδή, ο Ματ πήγε στο σπίτι της μητέρας του στην Σανγκεντζάγια, για να πάρει τον ΤΚ.

«Να έρχεσαι και εσύ καμιά φορά εδώ για να παίζετε, Ματ.» του είπε η μητέρα του λίγο αμήχανα, καθώς παραγέμιζε το σακίδιο του μικρού της γιου με σνακ.

«Εντάξει…»
Ακόμη και ο ίδιος ο Ματ σκέφτηκε πως η σύντομή του απάντηση ακούστηκε κρύα.
«Να έρθεις!» Επανέλαβε η μαμά του χαρούμενα, παρόλο που το χαμόγελο της φαινόταν λίγο βεβιασμένο. Ήξερε ήδη, ακόμα και πριν τη συζήτηση τους, ότι ο Ματ δεν θα ερχόταν ποτέ εθελοντικά για μία επίσκεψη. Γνωρίζοντας τον σοβαρό χαρακτήρα του μεγάλου της γιου, δεν αμφέβαλε ποτέ ότι ο Ματ θεωρούσε μία αθώα πράξη όπως μία επίσκεψη στη μητέρα του, ισότιμη με προδοσία προς τον πατέρα του.
«Εντάξει μαμά, φεύγω!»
Με τις ετοιμασίες του ΤΚ τελειωμένες, η μητέρα τους, τους συνόδευσε μέχρι την είσοδο της πολυκατοικίας.
«ΤΚ, μη ζορίσεις πολύ τον αδερφό σου, εντάξει;»
Τα λόγια της ακούστηκαν σαν αφήνει το μοναχοπαίδι της με έναν ξένο. Δεν το εννοούσε έτσι φυσικά, αλλά ο Ματ δεν μπόρεσε να μην ψιθυρίσει: «Δεν πειράζει και να με ζορίσει, αδερφός μου είναι.»

Η άλλη μεριά του Σέλαος

Καθ' όλη τη διάρκεια της διαδρομής, η Μίμι Τατσικάβα ήταν τόσο απορροφημένη στο κουτσομπολιό με τις φίλες της Ταάκο και Μί-τσαν που δεν μπήκε στη διαδικασία να προσέξει τη σταδιακή αλλαγή του τοπίου έξω από το παράθυρο της. Αν τη ρωτούσες αργότερα, από ποια αξιοθέατα πέρασε το λεωφορείο για να πάει στην κατασκήνωση στο φαράγγι Μικάμι, θα σου έλεγε πως δεν έχει ιδέα.

«Εντάξει, φτάσαμε!». Η δυνατή φωνή του του κυρίου Φουτζιγιάμα ήταν πολύ χρήσιμη στις πρωινές μαζώξεις του σχολείου, καθώς μπορούσε να φτάσει μέχρι την αίθουσα εκδηλώσεων χωρίς μικρόφωνο. Μέσα στο μικρό λεωφορείο όμως, έκανε τα αυτιά όλων να κουδουνίζουν. «Η ομάδα στην οποία ανήκετε, αναγράφεται στη φωτοτυπία που σας έδωσα πριν φύγουμε. Οι αρχηγοί σας φορούν περιβραχιόνια με τα ονόματα τους πάνω τους, οπότε βρείτε τους και μείνετε με την ομάδα σας. Αφού τους βρείτε, πρέπει να ακούσετε τι θα σας πει ο αρχηγός σας. Αυτά.»

Η Μίμι διάβασε την επίσημη φωτοτυπία στα χέρια της. Έγραφε, με ωραία καλλιγραφικά γράμματα: *«Ομάδα Κιντό (αρχηγός, έκτη δημοτικού Τζο Κιντό)».*

«Ε, ξέρεις ποιος είναι ο Κιντό; «ρώτησε την Ταάκο, που καθόταν δίπλα της. Η φωτοτυπία της Ταάκο έγραφε: *«Ομάδα Αριχάρα».*

«Νομίζω πως ο Κιντό είναι…», κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο η Ταάκο δεν άργησε να πει: «Α, να, εκεί!»

Το αγόρι το οποίο έδειχνε, ήταν ντυμένο προσεγμένα με ένα κολλαριστό πουκάμισο κι ένα γιλέκο σε πανεπιστημιακό στυλ. Εκτός του ότι φορούσε γυαλιά και το περιβραχιόνιο που έδειχνε ότι ήταν αρχηγός, κουβαλούσε στον ώμο μία τετράγωνη τσάντα που έγραφε πάνω: «*Φαγητό έκτακτης ανάγκης*». Μάλλον ένιωθε κι αυτός τη βαριά ευθύνη του να είσαι αρχηγός, γιατί το πρόσωπο του φαινόταν κάπως σφιγμένο.

«Χμμμ, δεν φαίνεται και πολύ αξιόπιστος!» αστειεύτηκε η Μίμι, αλλά τη διέκοψε η Μί-τσαν, που τους έκανε ένα βιαστικό νόημα για να κοιτάξουν.

Η Μί-τσαν έδειχνε μπροστά στο λεωφορείο, ένα αγόρι που φορούσε ένα μακρυμάνικο πορτοκαλί μπλουζάκι, κι ετοιμαζόταν να κατέβει. Ακόμα και η Μίμι ήξερε ποιος ήταν. Δεν μιλούσαν και ποτέ αλλά ήταν ο συμμαθητής της, ο Ίζι Ιζούμι. Η Μί-τσαν τους έδειχνε αυτό που κουβαλούσε ο Ίζι, ένα ασύρματο laptop.

«Δεν είναι πολύ περίεργος που το έφερε αυτό μαζί του στην κατασκήνωση;» γέλασε η Μί-τσαν κοροϊδευτικά, όμως η Μίμι δε γέλασε. Δε βρήκε τίποτα το αστείο για να γελάσει.

«Ε, Σόρα!»

Καθώς ακουμπούσε τους άδειους κουβάδες που κρατούσε στα δύο της χέρια η Σόρα, σταμάτησε να κατεβαίνει τα πέτρινα σκαλιά που οδηγούσαν στη βρύση και είδε το

άτομο που τη φώναξε να ανεβαίνει. Ήταν ο Κέντζι, ο αυτοαποκαλούμενος «Ακίτα της Οντάιμπα», που έπαιζε άμυνα στην ομάδα ποδοσφαίρου της Σόρα.
«Τι έγινε;» ρώτησε η Σόρα.
«Ξέρεις πού είναι ο Τάι; Δεν τον βρίσκω πουθενά!»
«Δεν έχω ιδέα.» απάντησε απότομα η Σόρα, «είμαστε σε διαφορετικές ομάδες, οπότε προφανώς και δεν ξέρω.»
«Α…» έγνεψε ο Κέντζι καταλαβαίνοντας, αλλά γκρίνιαξε από μέσα του καθώς συνέχισε να ανεβαίνει τις σκάλες. Επειδή έκαναν ωραίο δίδυμο στο ποδόσφαιρο η Σόρα και ο Τάι, ο Κέντζι πρέπει να είχε τη λανθασμένη εντύπωση ότι είχαν κάποια τηλεπαθητική σύνδεση μεταξύ τους. Ίσως νόμιζε ότι η Σόρα θα τη χρησιμοποιούσε για να τον φωνάξει να έρθει πετώντας να τον δει.
Όταν η Σόρα έφτασε στη βρύση και την άνοιξε για να γεμίσει τους δύο κουβάδες, είδε ένα μικρό ρυάκι να ρέει δίπλα, αλλά για λόγους υγιεινής η φωτοτυπία έλεγε πολύ συγκεκριμένα, υπογραμμισμένα με παχύ μαύρο μαρκαδόρο, ότι απαγορευόταν να χρησιμοποιήσουν το νερό από το ρυάκι για οτιδήποτε.
Αφού οι κουβάδες γέμισαν, η Σόρα πήρε έναν στο κάθε χέρι και ανέβηκε τα πέτρινα σκαλιά. Οι κουβάδες ήταν τόσο βαριοί που νόμιζε πως τα χέρια της θα ξεκολλήσουν από τους ώμους.
Συνήθως τέτοιες δουλειές αφήνονταν για τα αγόρια, καθώς τα κορίτσια έκαναν πιο εύκολες δουλειές, όπως το να κόβουν λαχανικά ή να κουτσομπολεύουν όσο μαζεύουν ξύλα για τη φωτιά. Στη Σόρα όμως δεν άρεσαν τέτοια πράγματα. Σαν ένας άνθρωπος που σχεδόν ποτέ δεν φορούσε φούστα αν είχε επιλογή, αρνιόταν συνειδητά τη θέση της ανάμεσα στα κορίτσια. Αυτά τα αγορίστικα χαρακτηριστικά της, ενισχύθηκαν ακόμη περισσότερο μετά την ένταξη της στην αποκλειστικά αγορίστικη ποδοσφαιρική ομάδα του σχολείου. Ιδρώτας άρχισε να σχηματίζεται στα φρύδια της, και ακούμπησε τους κουβάδες στο έδαφος για να τον σκουπίσει με το χέρι της. Τα μαλλιά της την ενοχλούσαν πολύ, οπότε έβγαλε το καπέλο της για να τα διορθώσει. Ελευθερώνοντας τα από τα δεσμά τους, τα κοντά της μαλλιά σηκώθηκαν προς όλες τις κατευθύνσεις.
Αφού ξαναέβαλε το καπέλο της, συνέχισε να ανεβαίνει τις σκάλες. Ήταν κάπου εκεί που συνάντησε τον Τάι, σκαρφαλωμένο σε ένα δέντρο, να κοιμάται σε ένα κλαδί με τα χέρια του για μαξιλάρι.
«Τάι, τι κάνεις εκεί πέρα;»
Μην κάνοντας τον κόπο να κουνηθεί, ο Τάι απλά γύρισε το κεφάλι του για να κοιτάξει κάτω προς την κατεύθυνση της. «Τίποτα.» απάντησε νωχελικά. Ακόμη και όταν του είπε ότι «ο Κέντζι σε έψαχνε.», αυτός απάντησε: «Α… εντάξει.»
Συμπεραίνοντας ότι ο Τάι τεμπέλιαζε από τα καθήκοντά του, η Σόρα ήξερε ότι οτιδήποτε του έλεγε όταν ήταν έτσι, ήταν μάταιο. Αντί για αυτό τον ρώτησε κάτι που την ενοχλούσε από τότε που έφτασαν στην κατασκήνωση.
«Πλάκα-πλάκα, δεν έχω δει την Κάρι εδώ γύρω.». Η Σόρα είχε ακούσει από την ίδια την Κάρι ότι ήταν πολύ χαρούμενη που θα ερχόταν στην κατασκήνωση σήμερα.
«Ναι, ανέβασε πυρετό…»
«Καλοκαιρινό κρύωμα;» ρώτησε η Σόρα με ενδιαφέρον.
«Μάλλον …»

«Κατάλαβα… κρίμα.»
«Ναι…» είπε ο Τάι καθώς παρατηρούσε κάτι άσπρο να πέφτει μπροστά στα μάτια του.
Τι είναι αυτό, αναρωτήθηκε και άπλωσε το χέρι του στον αέρα, νιώθοντας ένα μικρό κρύο μούδιασμα στο πίσω του χεριού του. Το κοίταξε και υπήρχε μία σταγόνα νερό στο δέρμα του! Φαινόταν απίστευτο αλλά ήταν χιόνι. «῾Ει, χιονίζει!» φώναξε ο Τάι στη Σόρα που ήταν κάτω, μα εκείνη το είχε προσέξει ήδη.
Φύσηξε αέρας και ακόμα μεγαλύτερες χιονονιφάδες στριφογύρισαν πίσω από τον Τάι. Βλέποντας αυτό, η Σόρα φώναξε: «Φαίνεται πως το πάει για χιονοθύελλα! Πάμε πίσω στους άλλους!»

«Δεν το πιστεύω.» ψιθύρισε στον εαυτό του ο Ίζι Ιζούμι, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο του μικρού ναού στον οποίο είχε απομονωθεί, καθώς η μυρωδιά του σάπιου ξύλου γαργαλούσε τη μύτη του. Η ξαφνική χιονοθύελλα είχε καλύψει όλη την καλοκαιρινή πρασινάδα με άσπρο χιόνι μέσα σε δευτερόλεπτα. «Μάλλον έχει να κάνει με τον περίεργο καιρό που έχουμε τελευταία.» Παραιτούμενος από το γεγονός ότι δεν θα μπορούσε να φύγει από αυτό το μέρος για λίγο, ο Ίζι έφερε το φορητό υπολογιστή του Pineapple στην αγκαλιά του και περίμενε να εκκινήσει, καθώς τον συνέδεε στο κινητό του τηλέφωνο. Το λειτουργικό σύστημα του φορητού υπολογιστή του άνοιξε, και με μία άνεση που έδειχνε ότι ήταν συνηθισμένος να το κάνει αυτό, έκανε διπλό κλικ στο εικονίδιο του προγράμματος περιήγησής του και προσπάθησε να συνδεθεί σε μία μεγάλη μηχανή αναζήτησης που είχε βάλει σελιδοδείκτη.
Ήθελε να ελέγξει τη σελίδα για την τελευταία πρόγνωση καιρού. Μόνο ο ήχος του μόντεμ και ο ήχος της κλήσης από το κινητό του για τη σύνδεση στο ίντερνετ ακούγονταν μέσα στην ησυχία του δωματίου. Παρόλα αυτά, οι ήχοι έδειχναν πως δεν μπορούσε να συνδεθεί στο ίντερνετ. «Η χιονοθύελλα πρέπει να παρεμβαίνει στο σήμα». Ωστόσο, δε θα τα παρατούσε. Την ώρα που επιχειρούσε να επανασυνδεθεί , η πόρτα του μικρού ναού άνοιξε και δύο αγόρια μπήκαν μέσα με τα κεφάλια τους γεμάτα χιόνι. Χωρίς να συνειδητοποιήσει τι έκανε, ο Ίζι πρέπει να τους κοίταξε σαν εισβολείς που μπήκαν χωρίς να χτυπήσουν την πόρτα και πατούσαν στο πάτωμα με τα παπούτσια τους, αφού το ψηλότερο και προφανώς μεγαλύτερο από τα δύο αγόρια ζήτησε συγγνώμη.
«Συγγνώμη» είπε ο Ματ. «Μπορούμε να μείνουμε εδώ μέχρι να σταματήσει η χιονοθύελλα;»
«Δεν με πειράζει», απάντησε ευγενικά ο Ίζι, λίγο αναψοκοκκινισμένος.
«Ευχαριστώ.» είπε ο Ματ, προτού ξεσκονίσει το χιόνι που σκέπασε το καπέλο και τα ρούχα του ΤΚ. Καθώς το χιόνι συνέχιζε να πέφτει χωρίς σταματημό, και άλλα παιδιά έφτασαν στο ιερό, για να βρουν καταφύγιο. Ο μεγαλύτερος από αυτά, που φορούσε το περιβραχιόνιο του αρχηγού, ήταν ο Τζο Κιντό. Η συμμαθήτρια του Ίζι, η Μίμι Τατσικάβα. Η Σόρα Τακενούτσι. Και, ένας γνωστός τον οποίο ο Ίζι γνώριζε μέσω της υποχρεωτικής του συμμετοχής στη σχολική λέσχη ποδοσφαίρου, ο Τάι Γιαγκάμι. Εκείνη τη στιγμή κανένα από τα παιδιά δεν φανταζόταν ότι τα επτά άτομα που συγκεντρώθηκαν εδώ θα βρίσκονταν σύντομα μπλεγμένοι, σε μία απίστευτη, μεγάλη περιπέτεια.

Η χιονοθύελλα σταδιακά σταμάτησε.
Όπως έβγαιναν από το ιερό, τα παιδιά δεν μπόρεσαν να κρύψουν την αμηχανία τους καθώς ερευνούσαν το χιονισμένο τοπίο που έμοιαζε ασυμβίβαστο με τον γαλάζιο καλοκαιρινό ουρανό.
«Ναι!» Με μια χαρούμενη κραυγή, ο ΤΚ πήδηξε κάτω στο χιόνι και μάζεψε μια χούφτα για να σχηματίσει μια μπάλα. « Ε, Ματ, μπορούμε να παίξουμε χιονοπόλεμο!»
«Ε, φαντάζομαι…», είπε ευγενικά ο Ματ καθώς παρακολουθούσε προσεκτικά τον χαριτωμένο μικρότερο αδερφό του. Δίπλα του, μια φωνή διέκοψε.
«Τι στο διάολο συμβαίνει εδώ;» ρώτησε ο Τάι.
Η ερώτηση δεν απευθυνόταν σε κανέναν συγκεκριμένα. Ο Τάι είχε συχνά την κακή συνήθεια να λέει αυτό που σκεφτόταν.
Χωρίς να το γνωρίζει αυτό, ο Τζο σήκωσε το κεφάλι του για να κοιτάξει ψηλά στον ουρανό. Σηκώνοντας τα γυαλιά του, εξήγησε: «Πιθανότατα υπήρχε μια ψυχρή μάζα αέρα στον ουρανό που έκανε να χιονίσει. Ίσως ταξίδεψε εδώ από την Αμερική».
«Χμμ», είπε η Μίμι, ακούγοντας εντυπωσιασμένη. «Πρέπει να είσαι αρκετά έξυπνος, Τζο.»
«Ω, δεν είμαι τίποτα τέτοιο…», είπε ο Τζο σεμνά, αν και το πρόσωπό του έδειχνε κάτι περισσότερο από μια ένδειξη υπερηφάνειας.
Παρακολουθώντας τον, ο Τάι σκέφτηκε ότι δεν θα τα πάνε καλά. Το δέρμα του Τζο ήταν χλωμό σαν αρρώστου, παρόλο που ήταν στα μέσα του καλοκαιριού. Πρέπει να τον είχε απορροφήσει τόσο πολύ το σχολείο που δεν είχε πάει για μπάνιο ούτε μια φορά όλο το καλοκαίρι.
«Τέλος πάντων, Τζο», είπε ο Ματ. «Πέρασε η χιονοθύελλα;»
«Ναι, πέρασε. Βλέπεις πώς δεν υπάρχουν σύννεφα στον ουρανό; Ανεξάρτητα από το πόσο χαμηλή είναι η θερμοκρασία, το χιόνι δεν θα μπορεί να σχηματιστεί χωρίς σύννεφα. Αυτό είναι κοινή λογική», είπε ο Τζο καυχησιολογικά, πριν πιάσει τον εαυτό του. «Α… εμ, δεν εννοούσα ότι δεν έχετε κοινή λογική με αυτό. Ελπίζω να μην έδωσα λάθος εντύπωση.»
Η προσπάθειά του να τα μαζέψει ήταν αδύναμη. Βλέποντας τα φρύδια του Ματ να σηκώνονται για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου σε μια ενοχλημένη έκφραση, ο Τζο συνειδητοποίησε ότι τα είχε θαλασσώσει.
«Ε, παιδιά…», είπε ο ΤΚ, ο οποίος ήταν στα μισά ενός χιονάνθρωπου και σταμάτησε να μαζεύει χιόνι για να δείξει τον ουρανό. «Τι είναι αυτό; Δεν είναι σύννεφο, έτσι;»
Όλοι κοίταξαν ψηλά. Μια τεράστια, διάφανη κουρτίνα που έλαμπε ιριδίζουσα σαν σαπουνόφουσκα, κυμάτιζε απαλά από πάνω τους.
«Είναι αυτό… ένα σέλας;» ρώτησε η Σόρα με τα μάτια της ανοιχτά από δυσπιστία. «Αλλά, το να μπορείς να δεις ένα σέλας στην Ιαπωνία είναι απλώς…»
Ξαφνικά, συνέβη κάτι απίστευτο, ένα μυστηριώδες θέαμα που τράβηξε την προσοχή όλων. Εκείνη τη στιγμή, μέσα στο σέλας, κάτι έλαμψε. Δεν προερχόταν μόνο από μία πηγή, αλλά από πολλές.

Νομίζοντας ότι τα μάτια του έπαιζαν κόλπα, ο Τάι τα έκλεισε και τα άνοιξε ξανά. Τα φώτα ήταν ακόμα εκεί. Δεν τρεμόπαιζαν πια, αλλά έλαμπαν όλο και πιο δυνατά. Δεν πέρασε πολλή ώρα πριν ο Τάι συνειδητοποιήσει ότι αυτό ήταν επειδή αυτά τα φώτα κατευθύνονταν προς το μέρος τους.

«Κάτι έρχεται!»

Η Σόρα και ο Ματ το είχαν παρατηρήσει κι εκείνοι. Η Μίμι, ακόμη και ο Τζο, που είχε αδύναμη όραση, κατάφεραν γρήγορα να τα δουν, καθώς τα φώτα πλησίαζαν όλο και πιο κοντά. Υπήρχαν συνολικά επτά σφαίρες φωτός.

«Προσέξτε!»

Όλοι τους έσκυψαν για να καλυφθούν. Ο Ματ πέταξε πάνω από τον ΤΚ για να τον προστατεύσει.

ΜΠΑΜ!

Η δύναμη της πρόσκρουσης δημιούργησε έναν τοίχο από χιόνι, ύψους άνω των δύο μέτρων. Μόνο να φανταστεί θα μπορούσε κανείς, την εκπληκτική ποσότητα δύναμης πίσω από αυτό που προκάλεσε κάτι τέτοιο. Ευτυχώς κανένα από τα παιδιά δεν τραυματίστηκε.

«Πω πω, αυτό ήταν τρομακτικό», είπε η Μίμι καθώς σηκώθηκε. Το πρόσωπό της, ωστόσο, δεν ήταν τόσο χλωμό όσο του Τζο, που στεκόταν δίπλα της. Στην πραγματικότητα, φαινόταν να διασκεδάζει ελαφρώς, σαν όλο αυτό να ήταν ένα ατύχημα.

«Τι στο καλό είναι αυτά;» Γεμάτος περιέργεια, ο Ίζι έτρεξε στο σημείο όπου είχε σηκωθεί ο τοίχος του χιονιού. Τα μυστηριώδη αντικείμενα που έπεφταν, είχαν βυθιστεί βαθιά στο χώμα, σχηματίζοντας μεγάλες τρύπες στο στρώμα του χιονιού που ακουμπούσε από πάνω του. Ο Ίζι ήταν έτοιμος να σκάψει με το χέρι του μέσα σε μια από τις τρύπες όταν, με ένα «Άου!» το τράβηξε γρήγορα πίσω.

Μια δέσμη απαλού φωτός εκτοξεύτηκε μέσα από τις τρύπες και κάτι βγήκε σα να επιπλέει. Ήταν επτά συνολικά.

«Τι είναι αυτό;» αναφώνησε σχεδόν υστερικά ο Τάι.

Τα επτά άγνωστα αντικείμενα που εξέπεμπαν φως τόσο απαλό όσο το μετάξι, πέταξαν ξεχωριστά στο χέρι κάθε παιδιού.

«Αυτό είναι…»

Ήταν ένα ηλεκτρονικό αντικείμενο με οθόνη παρόμοια με βομβητή. Στην επιφάνειά του, μπορούσε κανείς να δει σωματίδια φωτός που δημιουργούσαν ένα φάσμα χρωμάτων. Και τα επτά πράγματα άρχισαν να ηχούν με μανία.

Τη στιγμή που συνέβη αυτό, το σέλας από πάνω τους άρχισε να τρέμει βίαια, σαν να ήταν μια κουρτίνα που άνοιξε άγρια από μία ριπή ανέμου. «Είναι λόγω των ηλεκτρομαγνητικών κυμάτων;» Ο Ίζι μουρμούρισε στον εαυτό του, αλλά ακόμη και ο ίδιος ήξερε ότι αυτή ήταν μια αβάσιμη υπόθεση.
Το τρέμουλο του σέλαος έγινε πιο έντονο, φαινόταν σαν να ξεκολλούσε τον εαυτό του από τους ουρανούς για να πετάξει μακριά ανά πάσα στιγμή. Η ίδια η επιφάνεια του ουρανού άρχισε να λάμπει έντονα. Την ίδια στιγμή συνέβη κάτι αδύνατο. Παρόλο που τα παιδιά βρίσκονταν σε ένα ψηλό βουνό, αρκετά πιο ψηλά από την επιφάνεια της θάλασσας, νερό έσκασε κατά πάνω, ανεβαίνοντας κάθετα και δημιούργησε ένα μεγάλο σώμα νερού με ομαλή επιφάνεια. Το κέντρο του άνοιξε για να αποκαλύψει κι άλλο νερό που έμπαινε, σαν να ήταν ένας τεράστιος καταρράκτης στο πλάι. Με ένα βροντερό βρυχηθμό, ρούφηξε τον αέρα που το περιέβαλλε. Η ψυχρή ατμόσφαιρα δεν έλκονταν στον πάτο, αλλά σε ένα μέρος παράλληλο με το έδαφος.

Και μετά…
«Ουάαααααααα!»
Αρπαγμένα από μια δύναμη που δεν μπορούσαν να υπερβούν, τα επτά παιδιά καταποντίστηκαν.

Μυστηριώδη Ζώα

Περίμεναν πολύ, πολύ καιρό μόνο για να συναντήσουν τους συντρόφους τους. Οι αναμνήσεις τους ήταν πολύ μακρινές. Θυμόνταν τον παγετώνα που είχε καλύψει για πρώτη φορά την επιφάνεια του εδάφους, αν και είχε λιώσει εδώ και καιρό. Μπορούσαν να θυμηθούν πότε η βλάστηση είχε ξεφυτρώσει για πρώτη φορά από τη γυμνή γη και είχε γίνει το καταπράσινο περιβάλλον στο οποίο κατοικούσαν τώρα. Αν και κανείς δεν τους είχε μάθει, ήξεραν να μιλάνε. Ήξεραν ακόμη και πώς ήταν τα ονόματά τους και ποιον περίμεναν. Ωστόσο, αυτό που δεν γνώριζαν ήταν, για ποιο σκοπό.

Κι όμως, περίμεναν…

Βέβαιοι ότι οι σύντροφοί τους θα έφταναν από τον ουρανό, κοίταζαν τον ουρανό μέρα με τη μέρα, ελπίζοντας και φωνάζοντας τα ονόματά τους. Ένα από αυτά είπε, «Τάι!»

Ένα άλλο είπε, «Ματ!»

Και άλλοι συμμετείχαν με, «Σόρα!», «Τζο!», «Ίζι!», «Μίμι!», «ΤΚ!»…

Μια μέρα, αυτό που περίμενε τον «ΤΚ» είδε το σέλας στον ουρανό. «Κοιτάξτε!»

Όλα τους κοίταξαν ψηλά.

Γνωρίζοντας ενστικτωδώς ότι είχε φτάσει η μοιραία ώρα, καθένα τους έμεινε ακίνητο με κομμένη την ανάσα. Μερικά από αυτά ήταν τόσο γεμάτα από συγκίνηση που είχαν ακόμη και δάκρυα να γυαλίζουν στα μάτια τους.

Ο ουρανός άστραψε για μια στιγμή και μετά ακούστηκαν ουρλιαχτά από μακριά.

«Ουάαααααααα!»

Τις τρομαγμένες κραυγές συνόδευαν 7 παιδιά, που έπεφταν στο έδαφος δεμένα σε έναν κόμπο από πόδια και χέρια.

«Τάι! Τάι!»

«Ματ! Ματ!»

Ήταν τόσο χαρούμενα που χοροπηδούσαν, καθώς το καθένα τους φώναζε επανειλημμένα το όνομα του συντρόφου που λαχταρούσαν. Όταν μια δύναμη χώρισε τα παιδιά που ήταν ακόμα στον αέρα σε επτά διαφορετικές κατευθύνσεις, το καθένα από αυτά υπολόγισε το σημείο όπου περίμεναν ότι ο σύντροφός του θα προσγειωνόταν, και διασκορπίστηκαν βιαστικά.

Με έναν αμβλύ γδούπο, ο Ματ χτύπησε στο έδαφος. «Ωχ!» φώναξε αντανακλαστικά, αλλά η αλήθεια ήταν ότι δεν είχε πονέσει τόσο πολύ. Έκπληκτος από την έλλειψη πόνου που περίμενε, ο Ματ κοίταξε ψηλά στον ουρανό. Ήταν τόσο σίγουρος ότι μόλις έπεφτε από πολύ ψηλά, σχεδόν κοντά στη στρατόσφαιρα. Θα μπορούσε να είχε παραισθήσεις; Καθώς το σώμα του στριφογύριζε στον αέρα κατά τη διάρκεια της πτώσης, νόμιζε ότι είχε δει κάτι που έμοιαζε με νησί από κάτω του… «Χμμ, περίεργο…» μουρμούρισε ο Ματ, με το κεφάλι του να γέρνει ακόμα προς τα πάνω καθώς σηκωνόταν. Μια γρήγορη ματιά στο περιβάλλον του επιβεβαίωσε ότι βρισκόταν

σε κάποιο δάσος. Για μια στιγμή πίστεψε ότι βρισκόταν κάπου στις κατασκηνώσεις, αλλά η υγρασία που έκανε την μπλούζα του να κολλάει πάνω του, τον έκανε να αλλάξει γρήγορα γνώμη. *Αν ήμουν πραγματικά στην κατασκήνωση, θα έπρεπε να είχε πολύ πιο δροσερό καιρό…* Ούτως ή άλλως, είχε πολύ πιο σημαντικά θέματα μπροστά του.

«΄Ει, ΤΚ!» Φώναξε το όνομα του μικρότερου αδερφού του. Όταν δεν έλαβε απάντηση, προσπάθησε ξανά. «ΤΚ;»

Γυρνώντας προς πάσα κατεύθυνση, επανέλαβε το ίδιο όνομα ξανά και ξανά. Αλλά η φωνή του ΤΚ δεν ακουγόταν πουθενά.

Ο Ματ ένιωσε το αίμα να φεύγει από το πρόσωπό του. Αν συνέβη κάτι στον ΤΚ, τι θα…;

«ΤΚ! ΤΚ!!»

Μισοτρελαμένος, ο Ματ συνέχισε να φωνάζει το όνομα του ΤΚ ξανά και ξανά. Το πρόσωπο της μητέρας του όταν έφυγε πέρασε από το μυαλό του.

«ΤΚ! Πού είσαι, ΤΚ;»

Οι γωνίες των ματιών του αγοριού έκαιγαν. Ένιωθε το στήθος του έτοιμο να σκάσει από το φόβο του να έπαθε κάτι ο ΤΚ. Αν τελικά δεν μπορούσε να τον βρει ..;

Τότε ήταν που άκουσε μια ντροπαλή φωνή να λέει, «Μ-Ματ;»

«Ποιος είναι εκεί;» Ο Ματ απάντησε σταματώντας απότομα.

Αν και δεν μπορούσε να δει κανέναν τριγύρω, ένα λούτρινο κουκλάκι στο χρώμα του κάστανου με ένα κέρατο στο κεφάλι έπεσε στο έδαφος δίπλα του. Ο Ματ δεν ξέρει πως το έκαναν, αλλά το είχαν φτιάξει να ανοιγοκλείνει τα μάτια του και – «Είσαι ο Ματ, σωστά;»- το στόμα του κινήθηκε στον ήχο των λέξεων, σαν να ήταν ένα πραγματικά ζωντανό ον.

«Ε…;»Ο Ματ δεν είχε ιδέα τι συνέβαινε, αλλά δεν είχε τρελαθεί τόσο ώστε να πιστέψει ότι ένα λούτρινο παιχνίδι του μιλάει. Ψάχνοντας έξαλλα γύρω του, είπε: «Ποιος είσαι; Έλα έξω!»

Και τότε ήταν που, λες και για να δώσει έμφαση στην ύπαρξή του, το λούτρινο κουκλάκι άρχισε να χοροπηδάει πάνω κάτω.

«Εγώ είμαι, Ματ! Ο Τσούνομον! Σε περίμενα τόσο καιρό!»

Το στόμα του Ματ άνοιξε. Και έμεινε ανοιχτό.

Ο Τσούνομον μίλησε. «Ψάχνεις για τον ΤΚ, σωστά; Θα σε πάω κοντά του! Είμαι βέβαιος ότι ο Τόκομον θα έχει βρει τον ΤΚ μέχρι τώρα».

Η Σόρα έμεινε εντελώς ακίνητη. Αν το να δει ένα παράξενο ροζ ζώο με ένα μπλε λουλούδι στολισμένο στο κεφάλι του, δεν ήταν αρκετό, αυτό της είχε μιλήσει κιόλας! Σκέφτηκε να ουρλιάξει για βοήθεια, αλλά αυτό μπορεί να κάνει το παράξενο ζώο να εξαφθεί! Το ζώο μίλησε για άλλη μια φορά. «Πάντα, πάντα, πάντα σε περίμενα, Σόρα!» είπε ενθουσιασμένο. Τα λόγια του ήταν ξεκάθαρα και κατανοητά. «Γι' αυτό χαίρομαι πολύ που σε γνώρισα επιτέλους!» Το πράγμα κούνησε τις πολλές προεξοχές κάτω από το κεφάλι του (δεν μπορούσε να καταλάβει αν ήταν πόδια ή πλοκάμια η Σόρα) για να πλησιάσει τη Σόρα, κι αυτή έκανε αμέσως ένα βήμα πίσω.

«Μ–Μην με πλησιάζεις!» Η Σόρα ούρλιαξε υστερικά, με φωνή που δεν έμοιαζε με τον συνήθη εαυτό της.

Το λουλούδι μαράζωσε στο άκουσμα αυτών των λέξεων και το ζώο είπε λυπημένα: «Σόρα... Με μισείς;»
«Δ-Δεν είναι ότι σε μισώ, απλά...» -τραύλισε η Σόρα καθώς προσπαθούσε να κρατήσει κάποια απόσταση -«Τι στο καλό είσαι;»
«Είμαι η Γιόκομον . Στο είπα νωρίτερα».
«Όχι, αυτό που ρωτάω είναι, τι είναι το Γιόκομον;»
«Η Γιόκομον είναι η Γιόκομον.» έλεγε απλά το ζώο, «Όπως η Σόρα είναι η Σόρα». Κοιτούσε τη Σόρα με τα ολοστρόγγυλα μάτια της, σαν ένα μωρό διψασμένο για την αγάπη του γονιού του. Κι ενώ η καρδιά της Σόρα συγκινούνταν από αυτό το συναίσθημα, ταυτόχρονα ένιωθε και πολύ άβολα. Αν και ήθελε να το αρνηθεί σθεναρά, αυτά τα μεγάλα μάτια δελέασαν παιχνιδιάρικα το μητρικό ένστικτο που ήταν αδρανές μέσα στη Σόρα για να ξυπνήσει. Δαγκώνοντας τα χείλη της, η Σόρα έβγαλε έναν μεγάλο αναστεναγμό. «Εντάξει, εντάξει...», είπε παραιτημένη. Η στοργή που ένιωθε να βγαίνει από αυτά τα λαμπερά μπλε μάτια, της είχε διώξει την επιφυλακτικότητά της. «Σε κάθε περίπτωση, ξέρω ένα πράγμα τουλάχιστον. Ότι η Γιόκομον είναι η Γιόκομον.»

Τρίβοντας ένα φύλλο με τα δάχτυλά του, ο Ίζι μουρμούρισε ακόμη ένα: «Τι μυστηριώδες...»
«Αυτό δεν είναι πραγματικό φύλλο... Είναι παρόμοιο με το πράσινο πλαστικό γρασίδι που βρίσκουμε στα κουτιά μπέντο, το είδος που πουλάνε στα ψιλικατζίδικα...», παρατήρησε. «Παρ' όλα αυτά, είμαι πολύ εντυπωσιασμένος που βλέπω κάτι τόσο εκλεπτυσμένο όπως αυτό.»
Ήταν σε ένα απέραντο δάσος. Τα κλαδιά όλων των δέντρων σε αυτό το δάσος είχαν ψεύτικα φύλλα το ένα κολλημένο πάνω στο άλλο, και παρόλο που δεν ήταν αδύνατο να γίνει, πρέπει να χρειάστηκε πολύς κόπος για να αναπαραχθούν τα πάντα και να γίνει το δάσος να φαίνεται τόσο ρεαλιστικό. Ακόμη και άνθρωποι χωρίς ιδιαίτερες γνώσεις πάνω στο θέμα θα είχαν συμφωνήσει με τον Ίζι, ότι θα ήταν πολύ πιο συμφέρον οικονομικά να φυτέψουν απλά αληθινά δέντρα στη θέση τους.
Και δεν ήταν μόνο τα φύλλα. Τα βότσαλα στα πόδια του έμοιαζαν με γκρίζους κύβους ζάχαρης-συνθλίβονταν και το ίδιο εύκολα- και η συμπαγής γη έμοιαζε με σκούρα καραμέλα που ήταν εξίσου σκληρή.
«Λοιπόν, για ξαναπές μου...» είπε ο Ίζι στο περίτεχνα φτιαγμένο ρομποτοειδές δίπλα του. Δεν είχε φύγει ποτέ από το πλευρό του από τότε που τον βρήκε. «Λες ότι αυτό το μέρος ονομάζεται νησί Φάιλ;»
«Σωστά.» Το πλάσμα που αποκαλούσε τον εαυτό του Μότιμον (το εσωτερικό του πιθανότατα αποτελούνταν από πομποδέκτες πολύ υψηλής ισχύος) φούσκωσε το στήθος του καθώς απαντούσε περήφανα.
«Πρέπει να πω ότι αυτό το λούνα παρκ είναι φτιαγμένο εξαιρετικά καλά».
«Εμ... Ίζι; Τι είναι ένα λούνα παρκ;»
«Δεν ξέρεις;»
«Όχι.»

Ίσως η ημερομηνία της επίσημης έναρξης αυτού του πάρκου να ήταν πολύ μακριά, σκέφτηκε ο Ίζι, και ο άνθρωπος που μιλούσε μέσω αυτής της μηχανής (η προφορά του οποίου ήταν ξεκάθαρα από την περιοχή Κανσάι της Ιαπωνίας), το έπαιζε χαζός. Αυτός ήταν ο λόγος που ο Ίζι μπόρεσε να πει, «Λοιπόν, δεν πειράζει», με ένα μελιστάλαχτο χαμόγελο.
«Τέλος πάντων, Ίζι. Όλοι οι άλλοι περιμένουν, οπότε ας πάμε να τους βρούμε γρήγορα.» Όταν άγγιξε το στρογγυλό σώμα του Μότιμον, ο Ίζι ένιωσε σα να πιάνει λάστιχο. Ίσως δημιουργήθηκε από αυτό το αφρώδες καουτσούκ που χρησιμοποιείται στις ταινίες του Hollywood. Αν και μια αρκετά δαπανηρή διαδικασία, γι' αυτούς τους ανθρώπους πιθανόν να είναι πενταροδεκάρες , αν κρίνουμε από τον κόπο στον οποίο μπήκαν για το τεχνητό δάσος, σκέφτηκε ο Ίζι.
«Εντάξει, κατάλαβα. Μπορείς να με πας σε αυτούς;»
«Εντάξει!» Το πλάσμα έμοιαζε καταχαρούμενο καθώς προχωρούσε συρτά στο έδαφος. Ο Ίζι σκέφτηκε ότι πρέπει να έχει τροχούς κρυμμένους από κάτω.

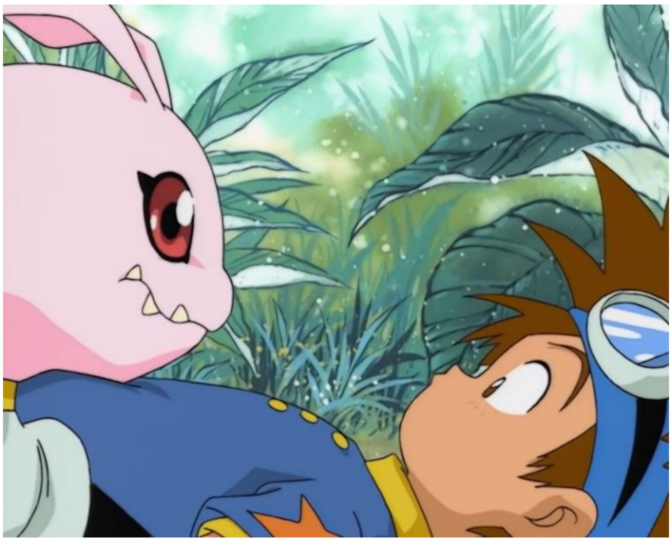
Στα έντεκα χρόνια της ζωής του, ο Τζο θα ορκιζόταν ειλικρινά ότι ποτέ δεν είχε αντιμετωπίσει κάτι τόσο εντελώς και ανεξήγητα παράξενο όσο αυτό. Ένα παράξενο ζώο που έμοιαζε με πείραμα μεταξύ φώκιας και θαλάσσιου αλόγου που είχε πάει στραβά, τον κυνηγούσε. Με μια παιχνιδιάρικη φωνή, φώναξε: «Τζοοο!» καθώς επέπλεε στον αέρα. «Περίμενε με, Τζο!»
Θα μπορούσε να πείσει τον εαυτό του ότι το «Τζοοο» ήταν ένας βρυχηθμός ζώου παρόμοιο με το «Γκρρρρ» ή το «Αουυυυύ»", αλλά το κομμάτι «Περίμενέ με» ήταν ξεκάθαρα στα ιαπωνικά. Ίσως η ανατομία των φωνητικών τους χορδών να ήταν παρόμοια με τη μάινας ή του παπαγάλου, αλλά ακόμα κι έτσι, δεν είναι αυτό το πράγμα λίγο υπερβολικά εύγλωττο;
Αυτό τον οδήγησε σε ένα μόνο συμπέρασμα —— Ένα τέρας;
Τη στιγμή που το σκέφτηκε, ο Τζο ούρλιαξε: «Αυτό είναι αδύνατο! Εντελώς, εξολοκλήρου αδύνατο!» Θα μπορούσε λοιπόν αυτό να είναι ένα όνειρο;
Αλλά μόλις τον συνάντησε, το ζώο είχε χαϊδέψει το μάγουλο του Τζο με κάτι που έμοιαζε πολύ με πτερύγιο. Για την ακρίβεια, ήταν ακριβώς σαν πτερύγιο. Αυτό το γλιτσερό αίσθημα και η μυρωδιά του ωμού ψαριού στην αναπνοή του ζώου, είπε στον Τζο ότι αυτό σίγουρα δεν ήταν ένα όνειρο. Αν και ήταν εξαιρετικά δύσκολο να το πιστέψει κανείς, αυτή ήταν η σκληρή , γλιτσερή πραγματικότητα. «Γιατί τρέχεις;» φώναξε το ον κυνηγώντας τον, με την ίδια του την ύπαρξή του να συγκρούεται με την κοινή λογική που καλλιεργούσε τόσο προσεκτικά ο Τζο αυτά τα έντεκα χρόνια. Το μόνο που μπορούσε να κάνει ο Τζο , ήταν να τρέξει για τη ζωή του.
Σε κάθε περίπτωση, αυτή πρέπει να είναι η πρώτη φορά που ο Τζο χρησιμοποίησε όλη του την ενέργεια για να τρέξει έτσι. Η καρδιά του χτυπούσε τόσο δυνατά ,σαν να ήταν έτοιμη να σπάσει στο στήθος του. *Αυτό το σχήμα του λόγου , «σπασμένη καρδιά» δεν πρέπει τελικά να είναι υπερβολή.*
Περίμενε, δεν είναι η ώρα να σκέφτεσαι τέτοια πράγματα.
Ο Τζο ούρλιαξε. «Σε παρακαλώ, σε ικετεύω!!! Φύγε!!! Απλά άφησέ με μόνο μου!!!»

Η φωνή του ήταν τόσο τσιριχτή από την υπερπροσπάθεια που ντρεπόταν σχεδόν που την άκουγε.

«ΤΚ!»
Με τον Τσούνομον να τον οδηγεί μέσα στο δάσος, ο Ματ ανακάλυψε τον ΤΚ στο δρόμο μάλλον απρόσμενα.
«Α, ο αδερφός μου!» Ο ΤΚ έτρεξε προς το μέρος του χαρούμενος. Ο Ματ έψαξε στο πρόσωπο του ΤΚ για ίχνη δακρύων, αλλά δεν μπόρεσε να βρει κανένα. Ήταν τόσο σίγουρος πως ο ΤΚ θα έκλαιγε αβοήθητος χωρίς αυτόν γύρω του. Μέσα στην αγκαλιά του, ο ΤΚ κρατούσε έναν… κουμπαρά; Όχι ,τι ήταν αυτό;
Συνειδητοποιώντας πού στράφηκε το βλέμμα του Ματ, ο ΤΚ απάντησε: «Α, επιτρέψτε μου να σας συστήσω. Αυτός είναι ο Τόκομον.», και έσπρωξε το κουκλάκι στο πρόσωπο του Ματ.
«Γεια σου, Ματ!» έσκουξε.
Δεν ήταν καθόλου κουκλάκι. Ακριβώς όπως ο Τσούνομον που τον είχε φέρει εδώ, ήταν ένα ζωντανό ζώο που μπορούσε να μιλήσει.
«Ο Τόκομον είπε ότι μας περίμεναν για πολύ, πολύ καιρό», εξήγησε ο ΤΚ στον Ματ. Έπειτα γύρισε στον Τόκομον και είπε: «Σωστά;»
Χαμογελώντας με ολόκληρο το πρόσωπό του, ο Τόκομον συμφώνησε έντονα. «Σωστά!»
Ο μικρότερος αδερφός του αποδέχτηκε πρόθυμα την ύπαρξη αυτών των παράξενων όντων. Ο Ματ ένιωσε πως κατάπιε τη γλώσσα του από δέος για την ικανότητα του ΤΚ να προσαρμόζεται τόσο γρήγορα στο περιβάλλον του. Ίσως επειδή ο ΤΚ ήταν ακόμη παιδί, η πίστη του στον Άγιο Βασίλη και τη νεράιδα των δοντιών δεν είχε ακόμη εξαφανιστεί. Προφανώς η σκληρή πραγματικότητα του διαζυγίου των γονιών τους δεν είχε δηλητηριάσει την αγνή ψυχή του ΤΚ και ο Ματ βρήκε τον εαυτό του να χαίρεται που ο μικρός του αδερφός διατηρούσε ακόμα τέτοια αθωότητα.
«Ο Τόκομον είπε ότι υπάρχουν κι άλλοι φίλοι τους τριγύρω», είπε ο ΤΚ ενθουσιασμένος, «Υπάρχει ο Κόρομον, και η Τάνεμον, και ο Πούκαμον, και η Γιόκομον, και ποιος άλλος… ο Τσούνομον!»
«Ο Τσούνομον … θα ήμουν εγώ», είπε ο Τσούνομον, με τα μάγουλά του να κοκκινίζουν ντροπαλά.
«Α, ωραία! Χαίρομαι που σε γνωρίζω!», ο ΤΚ τον χαιρέτησε με μια μικρή υπόκλιση. «Είμαι ο ΤΚ Τακαΐσι.»
Αφού αντάλλαξαν χαιρετισμούς, ο Τσούνομον αναφώνησε: «Έλα, πάμε στους άλλους!» και χοροπήδησε βιαστικά. Ο ΤΚ έτρεξε πίσω τους, κρατώντας ακόμα τον Τόκομον στην αγκαλιά του.
Και ο Ματ έμεινε στάσιμος – ακίνητος, ανίκανος να κατανοήσει αυτή την κατάσταση. Η μόνη ικανοποιητική απάντηση που μπορούσε να βρει, ήταν ότι αυτό ήταν ένα όνειρο. Πρέπει να ονειρεύεται ότι είναι με τον ΤΚ σε αυτή τη χώρα της φαντασίας του, ώστε να μπορέσει προσωρινά να ξεχάσει την πραγματικότητα. Αν ήταν έτσι, τότε μάλλον δεν ήταν κακή ιδέα να παίξουνε μαζί για λίγο.
Ένα αχνό χαμόγελο σχηματίστηκε στα χείλη του, και ο Ματ έτρεξε πίσω από τον ΤΚ.

Όταν ο Τάι προσγειώθηκε, είχε λιποθυμήσει κρατώντας τη μικρή συσκευή που είχε εμφανιστεί μέσα από το σέλας σφιχτά στο χέρι του. Τώρα, αυτό το αντικείμενο αναβοσβήνει με μανία καθώς βγάζει έντονο φως. «Μ–Μμμ…»

Ο Τάι τελικά άνοιξε τα μάτια του, αλλά δεν ήταν το φως που αναβόσβηνε που τον είχε ξυπνήσει. Ακριβώς μπροστά στο πρόσωπό του ήταν ένα ροζ πράγμα που έμοιαζε με μπάλα του ράγκμπι. Κάποιος είχε σχεδιάσει μεγάλα κόκκινα μάτια στην επιφάνειά της, τα οποία ανοιγόκλειναν ανεξήγητα καθώς τον κοιτούσαν. Το κάτω μισό της μπάλας του ράγκμπι άνοιξε για να εμφανιστεί ένα μεγάλο στόμα που άστραφτε με μικρούς, αιχμηρούς κυνόδοντες και μίλησε.

«Τάι! Τάι!»

— Μίλησε.

Ο Τάι πάγωσε.

«Εεε!; Ε-Τι στο καλό;»

Με τα στρογγυλά γατίσια μάτια του να γυαλίζουν, το πράγμα έδωσε ένα πλατύ χαμόγελο καθώς ολόκληρο το πρόσωπό του έλαμπε από ευτυχία. «Τάι, είσαι ξύπνιος! Αυτό είναι υπέροχο!» Και μετά προσπάθησε να πηδήξει στο πρόσωπο του Τάι. Αντιδρώντας περισσότερο από καθαρή έκπληξη παρά από οτιδήποτε άλλο, ο Τάι έβαλε το χέρι του για να το σταματήσει και σηκώθηκε βιαστικά όρθιος.

«Μ-Μπορείς να μιλήσεις;! Πώς γνωρίζεις το όνομά μου;! Τί στο διάολο είσαι;!» Με τη σύγχυση που μαινόταν στο μυαλό του, το μόνο που μπορούσε να κάνει ο Τάι είναι να πετάει αμέτρητες ερωτήσεις σε ιλιγγιώδη ταχύτητα.

Η ροζ μπάλα του ράγκμπι συστήθηκε . «Είμαι ο Κόρομον!»

«Κόρομον… Περίμενε, άρα είσαι Κόρομον επειδή είσαι μικρός και στρογγυλός;» ρώτησε ο Τάι

«Εμ…» Ο ίδιος ο Κόρομον δεν φαινόταν να γνωρίζει από πού προέρχεται το όνομά του, κι έτσι απάντησε χαρούμενα: «Δεν είμαι σίγουρος για αυτό… αλλά όπως και να 'χει, πάντα σε περίμενα Τάι!» Και προσπάθησε να πηδήξει ξανά στον Τάι.

Αλλά ο Τάι έσκυψε για να το αποφύγει. «Τι εννοείς ότι με περίμενες;»

Ακριβώς τότε, το ψηλό γρασίδι εκεί κοντά θρόισε και ο Ίζι, ο συμμαθητής που ήταν ένα χρόνο μικρότερος του και ήξερε ο Τάι από τη σχολική λέσχη, έβγαλε το κεφάλι του από έναν θάμνο.

«Ίζι!» φώναξε ο Τάι με ανακούφιση.

Αλλά μόλις είδε το ροζ ζώο να κινείται κάτω από τα πόδια του άλλου αγοριού, ο Τάι συνέχισε να αναφωνεί: «Κι-κι άλλο! Τι στο καλό είναι αυτά τα περίεργα πράγματα;»

«Λέει ότι είναι Ντίτζιμον, ένα ψηφιακό πλάσμα», απάντησε ο Ίζι, ανασηκώνοντας τους ώμους του δείχνοντας ότι ήταν κι εκείνος μπερδεμένος.

«Από ό,τι λέει, αυτό το μέρος ονομάζεται νησί Φάιλ. Το έχεις ακούσει ποτέ;»

«Νησί...Φάιλ;» Ο Τάι δεν το είχε ξανακούσει ποτέ. «Περίμενε, άρα αυτό είναι ένα νησί;»
"Έτσι πιστεύω."
«Χμ...»
Ξύνοντας το πηγούνι του στη σκέψη, ο Τάι πήγε σε ένα γερό δέντρο κοντά τους και σκαρφάλωσε στον κορμό του τόσο εύκολα όσο μια μαϊμού. Καθισμένος σε ένα κλαδί, έβγαλε ένα μίνι τηλεσκόπιο από την τσέπη του σορτς του για να δει τριγύρω.
«Ας δούμε...»
Μπροστά του έβλεπε το δάσος απλωμένο για χιλιόμετρα. Η περιοχή πέρα από το δάσος ήταν καλυμμένη με ομίχλη. Στα αριστερά του υψωνόταν ένα απότομο λευκό βουνό, τόσο ψηλό που η κορυφή του σκεπαζόταν από πυκνά σύννεφα. Στα δεξιά του άστραφτε ένας λαμπερός γαλάζιος ωκεανός, που έμοιαζε τόσο τέλειος όσο εκείνοι που θα περίμενες να δεις στα εξώφυλλα περιοδικών για το που κάνουν διακοπές οι διάσημοι.
«Υποθέτω ότι αν αυτό εκεί είναι ωκεανός, σημαίνει πραγματικά ότι αυτό το μέρος είναι ένα νησί...»

Θέλοντας να ρωτήσει τον Ίζι για τη γνώμη του, ο Τάι έβαλε το τηλεσκόπιό του πίσω στην τσέπη του και πήδηξε από το δέντρο.
Μπήκε κατευθείαν στο θέμα. «Είδα έναν ωκεανό, αλλά μπορεί να ήταν και λίμνη».

«Είτε ήταν ωκεανός είτε λίμνη, σημαίνει ότι δεν είμαστε πλέον στο φαράγγι Μικάμι.» είπε ο Ίζι.
«Τουλάχιστον βλέπουμε ακόμη το όρος Φούτζι, έτσι; Να, εκείνο το βουνό, το βλέπεις;»
«Δεν μου μοιάζει με το όρος Φούτζι», απάντησε ο Ίζι αναστενάζοντας.
Δίπλα του, ο Μότιμον φώναξε με σίγουρη φωνή: «Αυτό λέγεται Βουνό Μούνγκεν».
«Βουνό Μούνγκεν;»
«Σωστά.»
Ο Τάι και ο Ίζι έριξαν βλέμματα αμφιβολίας ο ένας στον άλλο. Κανείς από τους δύο δεν είχε ξανακούσει αυτό το όνομα.
Όσο έβαζαν κάτω τα πράγματα, τα άλλα παιδιά μαζεύτηκαν γύρω τους. Καθένα από αυτά οδηγούνταν από ένα σύντροφο Ντίτζιμον σε διάφορα σχήματα.
Η Σόρα και η Γιόκομον. Ο Ματ και ο Τσούνομον . Ο ΤΚ και ο Τόκομον .
Και, με μια διαπεραστική κραυγή που ανήγγειλε την άφιξή του,
«ΙΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑΑ!» εμφανίστηκε ο Τζο.
Όταν αναγνώρισε τα γνώριμα πρόσωπα που είχε συναντήσει στο ιερό, ο Τζο αναστέναξε με ανακούφιση. Δυστυχώς, η ανακούφισή του δεν κράτησε για πολύ, όταν το βλέμμα του στράφηκε στα τέρατα που στέκονταν στα πόδια τους. Σφιγμένο, το

πρόσωπο του Τζο χλόμιασε ακόμα περισσότερο καθώς θρήνησε: «… Υ–Υπάρχουν περισσότερα από αυτά…»
Χάνοντας τη δύναμή του, έπεσε στο χώμα. Έτσι μπόρεσε και τον πρόλαβε τελικά το μεταλλαγμένο τέρας μεταξύ φώκιας και θαλάσσιου αλόγου. Πετώντας χαρούμενα δίπλα στον ώμο του Τζο, είπε με τη χαρούμενη , ψαρώδη ανάσα του : «Είμαι ο Πούκαμον! Χάρηκα για τη γνωριμία!»
Ο Τζο τους κοίταξε άναυδος, σαν να έβλεπε τον κόσμο να γκρεμίζεται μπροστά στα μάτια του.
Κοιτάζοντας τριγύρω, ο Ματ ρώτησε: «Αυτοί είμαστε όλοι; Νομίζω ότι θυμάμαι ένα ακόμη άτομο να ήταν μαζί μας στο ιερό.»
«Ω!» φώναξε ο Τζο συνειδητοποιώντας: « Η Μίμι, η Μίμι Τατσικάβα δεν είναι εδώ!»

Η Τάνεμον δυσκολευόταν να απαντήσει στην ερώτηση της Μίμι. «Από πού ήρθα;» αναρωτήθηκε, γέρνοντας το κεφάλι της. «Μα, πάντα εδώ ήμουν…»
Η Μίμι δεν την πίστεψε ούτε λεπτό.
«Αυτό δεν μπορεί να είναι η αλήθεια! Ξέρω τι πραγματικά είσαι!» επέμεινε εκείνη. «Λοιπόν… από ποιον πλανήτη ήρθες; Συνέχισε, πες μου!»
Η Μίμι δεν πίστεψε ποτέ στους εξωγήινους. Το θέμα δεν είχε τεθεί ποτέ καν ως θέμα συζήτησης μεταξύ των φίλων ή της οικογένειάς της. Αλλά όταν αυτό το παράξενο πλάσμα εμφανίστηκε ξαφνικά μπροστά της και συνειδητοποίησε ότι δεν ονειρευόταν, πώς αλλιώς θα μπορούσε να το εξηγήσει; Σίγουρα αυτό το φυλλώδες ον πρέπει να είναι ένας εξωγήινος που είχε έρθει από το διάστημα. *Εννοώ, σκέψου το*, σκέφτηκε η Μίμι. Το σύμπαν είναι ένα πολύ μεγάλο μέρος. Μάλλον δεν προήλθαν από έναν πλανήτη του ηλιακού μας συστήματος, αλλά θα ήταν απολύτως λογικό να υπάρχουν χιλιάδες Ε.Τ. που ζουν πέρα από το Μέγα Νέφος το Μαγγελάνου.
«Ήμουν πάντα εδώ, σε περίμενα, Μίμι…» είπε η Τάνεμον στη Μίμι, σαν να της έκανε έκκληση. Κίνησε νευρικά τα άκρα της (ή τουλάχιστον αυτό που νόμιζε η Μίμι ότι ήταν άκρα) καθώς την κοιτούσε απολογητικά.
Τι σημαίνει αυτό; Τα λεπτά φρύδια της Μίμι έσμιξαν καθώς συνοφρυώθηκε στη σκέψη. *Μήπως αυτό να σημαίνει ότι δεν είμαι καθόλου στη Γη; Κι αν το νερό που είχε εμφανιστεί μπροστά από το ιερό ήταν στην πραγματικότητα κάτι εξωγήινο;* Ίσως οι εξωγήινοι να την είχαν τηλεμεταφέρει και πετάξει δισεκατομμύρια έτη φωτός μακριά και να την έφεραν σε αυτόν τον πλανήτη που έμοιαζε τόσο πολύ με τη Γη, όπου θα περάσει τις μέρες της για το υπόλοιπο της ζωής της!
«Δεν μου αρέσει αυτό!» Η Μιμή φώναξε σαστισμένα. «Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε πήγαινέ με πίσω στο σπίτι! Πήγαινέ με πίσω στον μπαμπά και τη μαμά μου τώρα!»
Η Μίμι ήταν στην πραγματικότητα ένα πολύ γλυκό κορίτσι με ευγενική συμπεριφορά από τη φύση του. Απλώς, σε ορισμένες περιπτώσεις, ανταποκρινόταν στον εσωτερικό διάλογο μέσα στο κεφάλι της αδιαφορώντας για όσα ειπώθηκαν στην πραγματικότητα κατά τη διάρκεια μιας συνομιλίας. Συχνά, έκανε πολλούς ανθρώπους –ακόμα και φίλους– που μιλούσαν μαζί της να μπερδευτούν πολύ και να μην ξέρουν πώς να συνεχίσουν τη συνομιλία τους.

Με άλλα λόγια, η Μίμι θα θύμωνε, θα έκλαιγε ή θα γελούσε με το φύσημα του ανέμου, ανεξάρτητα από το θέμα για το οποίο μιλούσαν προηγουμένως, και το άτομο με το οποίο μιλούσε δεν θα είχε καμία απολύτως ιδέα για το πώς να συμπεριφερθεί. Αυτό ακριβώς συνέβαινε αυτή τη στιγμή.

Στα μάτια της Τάνεμον, η Μίμι είχε αναστατωθεί όταν αυτή ανέφερε ότι πάντα περίμενε τη Μίμι, και τώρα νόμιζε ότι αυτά τα λόγια ήταν η αιτία του θυμού της Μίμι. Η σκέψη αυτή τη λύπησε, γιατί η Τάνεμον ήθελε την αναγνώριση και την εκτίμηση της Μίμι περισσότερο από οτιδήποτε άλλο στον κόσμο.

Επίσης, ούτε η Τάνεμον ήταν τύπος που εμβαθύνει πολύ στη λογική σκέψη. Όταν η Μίμι της φώναξε, πραγματικά δεν καταλάβαινε το λόγο, αλλά γινόταν όλο και πιο λυπημένη. Όλα αυτά τα συναισθήματα βγήκαν στην επιφάνεια με δάκρυα, και η Τάνεμον ξέσπασε σε λυγμούς. «Ακόμα κι αν μου ζητήσεις να το κάνω αυτό, εγώ...» η Τάνεμον πλάνταξε στο κλάμα. Συγκλονισμένη από το ξαφνικό ξέσπασμα του εξωγήινου, η Μίμι σώπασε αμέσως. Ίσως οι εξωγήινοι από τον πλανήτη Τάνεμον να ήταν στην πραγματικότητα πολύ καλοί και να ήθελαν απλώς να είναι φίλοι με τους γήινους. Αν κι επιλέχτηκε τυχαία από αυτούς για να εκπροσωπήσει τη Γη, η αντιμετώπιση της προσφοράς τους με αυτό τον τρόπο, θα ήταν πολύ κακή από μέρους της. Θα ήταν γελοίο να πιστεύουμε ότι αυτό το μικρό παραστράτημα θα έκανε τη Γη και τον πλανήτη Τάνεμον να ξεκινήσουν πόλεμο, αλλά η Μίμι κατέληξε ότι ήταν απαραίτητο να δημιουργηθούν φιλικές σχέσεις πρώτα.

«Αχ, μην κλαις. Σε παρακαλώ μην κλαις.» Η Μίμι ζήτησε συγγνώμη από την Τάνεμον σαν να παρηγορούσε ένα μικρό παιδί. «Συγγνώμη. Ήταν δικό μου λάθος. Έχεις δίκιο, είμαι σίγουρη ότι οι δυο μας μπορούμε να γίνουμε φίλοι. Λοιπόν, έλα, έλα να στεγνώσουμε τα μάτια σου.» Φορώντας το όμορφο χαμόγελο, σήμα κατατεθέν της, που είχε αιχμαλωτίσει τις καρδιές πολλών συμμαθητών της, άπλωσε το χέρι της στην Τάνεμον για να δώσουν μια χειραψία. Η Μίμι σκεφτόταν ότι αυτή τη στιγμή θα της ταίριαζε μια κορδέλα που να γράφει «Πρέσβειρα Ειρήνης».

«......Εντάξει.» ,η Τάνεμον σταμάτησε να κλαίει, αλλά ήταν προβληματισμένη για το πως να απαντήσει στο απλωμένο χέρι της Μίμι. Χωρίς να είναι σίγουρη, άπλωσε ένα φύλλο από την κορυφή του κεφαλιού της και άγγιξε ντροπαλά το χέρι της Μίμι. *Και η πρώτη επαφή μεταξύ της Γης και του Πλανήτη Τάνεμον ήταν επιτυχής!* σκέφτηκε η Μίμι ανακουφισμένη, όταν ξαφνικά — ένας δυνατός ήχος «Βρρρμμμμμ» ακούστηκε πάνω από τα κεφάλια τους.

Πρέπει να είναι κι άλλος εξωγήινος, σκέφτηκε η Μίμι.

Η επίθεση του γιγάντιου σκαθαριού

«Κιαααααααααα!»
Η διαπεραστική κραυγή μιας νεαρής κοπέλας έφτασε στα αυτιά τους.
«Είναι η Μίμι!» φώναξε ο Τζο με τρόμο. Επειδή όμως δεν είχε το θάρρος να πάρει την πρωτοβουλία, στράφηκε στον Τάι και στον Ματ και ρώτησε διστακτικά: «Τι πιστεύετε ότι της συνέβη…;»
Αντί να του απαντήσει, ο Τάι άρχισε να τρέχει. Είχε ακούσει την κραυγή της Μίμι να αντηχεί από τα δεξιά τους — προς την κατεύθυνση του ωκεανού.
«Περίμενε, Τάι!»
«Τάι!»
Η Σόρα και ο Ίζι τον ακολούθησαν τρέχοντας. Ο Ματ ξεκίνησε καθυστερημένα γιατί προέτρεψε τον ΤΚ να ανέβει πρώτα στην πλάτη του.
«Π–Περιμένετε! Έρχομαι κι εγώ!» είπε ο Τζο, τρέχοντας στα μετόπισθεν.
Η Μίμι, με ένα μικρό Ντίτζιμον που έμοιαζε με βολβό φυτού να τρέχει δίπλα στα πόδια της, κατευθυνόταν από τα αριστερά των παιδιών προς τα δεξιά τους.
«Τι τρέχει;!» ρώτησε ο Τάι, όταν ξαφνικά, πίσω από τη Μίμι ήρθε ένα βροντερό «Βρρρρρρρρρρρρ», φέρνοντας μαζί μια ξαφνική ριπή ανέμου που σκόρπισε φύλλα σε όλο το έδαφος.
«Τι-Τι είναι αυτός ο ήχος;» ρώτησε η Σόρα, στην οποία ο Ίζι απάντησε αμέσως: «Κοίτα εκεί ψηλά! Υπάρχει κάτι στον ουρανό!»
Τα φύλλα των κατάφυτων δέντρων έκαναν δύσκολο να δεις τι ήταν, αλλά οι κραυγές της Μίμι συνεχίστηκαν.
«Δεν ξέρω τι υπάρχει εκεί πάνω, αλλά πρέπει να τη σώσουμε!» Χρησιμοποιώντας τα γρήγορα πόδια για τα οποία καυχιόταν, ο Τάι πήρε στο κατόπι τη Μίμι. Η Σόρα παρατάχθηκε τέλεια δίπλα του, στον ίδιο ρυθμό. Σαφώς, το να είσαι το κορυφαίο δίδυμο για το οποίο περηφανευόταν η σχολική ποδοσφαιρική ομάδα της Οντάιμπα ,δεν ήταν μόνο λόγια. Ο Ίζι έκανε ό,τι μπορούσε για να μείνει πίσω τους, ενώ το βάρος δύο παιδιών σε ένα σετ ποδιών κρατούσε τον Ματ σε αρκετή απόσταση πίσω από τον Ίζι. Ο Τζο ήταν ακόμα πιο πίσω.
«Κιαααααααααααααα!»
Τώρα τα παιδιά έβλεπαν τη Μίμι. Ίσως είχε ακούσει τις φωνές των άλλων και γύρισε κάτω από τη μύτη του διώκτη της, ή ίσως έτρεχε τυχαία μέσα στο δάσος και έτυχε να τους συναντήσει, αλλά όπως και να ‘χει, έτρεχε προς τον Τάι και τους άλλους ολοταχώς και …
«Α!» φώναξαν ο Τάι και οι άλλοι. Ήταν επιτέλους σαφές γι’ αυτούς τι κυνηγούσε τη Μίμι: Ένα απίστευτα μεγάλο σκαθάρι με ένα έντονο κόκκινο σώμα που ήταν σχεδόν επίπονο για τα μάτια. Ο εκκωφαντικός ήχος και οι ριπές ανέμου προκαλούνταν από τα τεράστια φτερά του.

«Είναι ένα τέρας σκαραβαίος!» φώναξε ο Ίζι.
Δίπλα του, ο Μότιμον διόρθωσε: «Όχι! Είναι ο Κουγάγκαμον!» αλλά τα λόγια του πνίγηκαν από το θορυβώδες βουητό των φτερών του τέρατος.
«Όχι!» όπως η Μίμι έτρεχε, μπορούσε να ακούσει τον ήχο του ξύλου που σπάει καθώς ο τεράστιος σκαραβαίος έκοβε κλαδιά και κορμούς δέντρων με τις δαγκάνες του όσο την πλησίαζε όλο και περισσότερο. «Προσέξτε!»
Το τέρας βοούσε δυνατά σαν να δοκίμαζε το δάγκωμά του —άνοιξε, κλείσε, άνοιξε, κλείσε— πλησιάζοντας μέχρι που η Μίμι σχεδόν αισθανόταν τις αιχμηρές άκρες της δαγκάνας να ακουμπούν την πλάτη της. Και τότε, αυτή τη φορά η δαγκάνα άνοιξε διάπλατα για το τελευταίο της δάγκωμα και το τέρας ούρλιαξε με θριαμβευτική προσμονή, προτού η Σόρα τρέξει πάνω στη Μίμι και τη ρίξει με μία τρικλοποδιά στο έδαφος. Απέφυγαν τον θάνατο παρά τρίχα: ήταν τόσο κοντά, που ο ήχος της δαγκάνας που έκλεισε – ένας ήχος σαν δύο μεταλλικά σφυριά να χτυπάνε μεταξύ τους- έκανε τα αυτιά της Σόρα να βουίζουν.
Αφού κοίταξε ψηλά για να βεβαιωθεί ότι το τέρας είχε φύγει, η Σόρα γύρισε το κεφάλι της προς τη Μίμι και τη ρώτησε: «Είσαι καλά;»
Και οι δύο είχαν λάσπη και φύλλα κολλημένα στα ρούχα και στα μαλλιά τους. Η Μίμι που δεν μπορούσε να πιστέψει ότι ήταν ακόμα ζωντανή, έπεσε στην αγκαλιά της Σόρα, ξεσπώντας σε τρομαγμένα κλάματα. «Είσαι εντάξει …Όλα είναι εντάξει…» είπε η Σόρα καθώς χάιδευε απαλά τα μακριά μαλλιά της Μίμι. «Είσαι ασφαλής τώρα». Αλλά…
«Έρχεται πάλι!» ούρλιαξε ο Ματ. Μακριά και ψηλά στον ουρανό, τα παιδιά μπορούσαν να δουν το τέρας σκαθάρι να κάνει μια μεγάλη στροφή και να κατευθύνεται ξανά προς το μέρος τους.
«Τί κάνουμε;» ρώτησε ο Τζο τον Τάι με πανικό στα μάτια. Ασυνείδητα, ο Τζο ένιωθε ότι ο Τάι ήταν κάποιος στον οποίο μπορούσε να βασιστεί.
«Τι…» Ο Τάι όμως δεν είχε κάποιο σχέδιο. Η επιθυμία του να νικήσει το γιγάντιο σκαθάρι πριν τους σκοτώσει ήταν έντονη, αλλά πώς να το κάνει αυτό, δεν είχε καμία απολύτως ιδέα.
«Δεν έχουμε όπλα για να υπερασπιστούμε τους εαυτούς μας…» σκέφτηκε ο Ίζι αξιολογώντας την κατάσταση.
«Άρα τί;» Ο Τζο τινάχτηκε από φόβο καθώς τα μάτια του καρφώθηκαν στο τέρας που τους πλησίαζε.
«Ας τρέξουμε!» πρότεινε ο Ματ. Το βάρος του ΤΚ στην πλάτη του τον έκανε να επιλέξει να είναι αμυντικός, αρκεί να κρατούσε ασφαλή τον μικρότερο αδερφό του.
«Εντάξει, ας τρέξουμε!» Απογοητευμένος που δεν μπορούσε να σκεφτεί άλλη λύση, ο Τάι συμφώνησε.

«Βρρμμμμ… βρρρμμμμ…»
Ο Κουγάγκαμον συνέχιζε να επιτίθεται στα παιδιά, αλλά όποτε το έκανε, αυτά γίνονταν ένα με το χώμα ή πηδούσαν στο πυκνό γρασίδι, μόλις και μετά βίας ξεφεύγοντας τον κίνδυνο. Ακόμα κι έτσι, δεν ήξεραν αν θα μπορούσαν να συνεχίσουν να τρέχουν για πάντα. Η στιγμή που θα τους τελειώσουν οι αντοχές, θα είναι ακριβώς η στιγμή που θα γίνουν τροφή για το γιγάντιο σκαθάρι. Όσο κι αν ήθελαν να πιστέψουν ότι είχαν περισσότερη αντοχή από αυτό το τέρας, δεν μπορούσαν.
ΜΠΑΜ!
Οι δαγκάνες του χτύπησαν τον σκληρό βράχο και, βρρμμμμμ…, ο ήχος των φτερών του σίγασε.
«Εντάξει, έφυγε!»
Τα παιδιά βγήκαν προσεκτικά από τη σκιά του βράχου που κρύβονταν (το μπροστινό μισό του είχε γίνει κομμάτια από την προηγούμενη επίθεση του τέρατος).
«Αν υπήρχε μια σπηλιά εδώ γύρω κάπου…» ψιθύρισε ο Ματ. Γυρίζοντας για να κοιτάξει προς τα κάτω τον Τσούνομον, ρώτησε: «Ξέρεις κανένα μέρος;»
Ο Τσούνομον κούνησε απολογητικά το κεφάλι του,. «Όχι. Συγγνώμη.»
«Ε, δεν φταις εσύ…» ο Ματ ένιωσε αμήχανα για την ερώτηση.
«Τέλος πάντων, δεν πρέπει να στεκόμαστε εδώ. Ας βιαστούμε και ας προχωρήσουμε.», είπε ο Τζο καθώς σηκωνόταν. Επιτέλους είχε συνέλθει από τον πανικό του που έβλεπε το τέρας για πρώτη φορά και ένιωσε για άλλη μια φορά την ευθύνη τόσο ως ο μεγαλύτερος όσο και ως αρχηγός της ομάδας.
Τα παιδιά ξεκίνησαν για άλλη μια φορά.
Ο Τόκομον σκαρφάλωσε ανάποδα πάνω στο καπέλο του ΤΚ, ώστε να μπορεί να παρακολουθεί προς τα πίσω. Ξαφνικά φώναξε: «Ξαναέρχεται!» και ο Τάι , που ήταν επικεφαλής, αίφνης σταμάτησε.
«Ωχ, όχι!»
Τα παιδιά είδαν αμέσως τι τον εμπόδιζε να προχωρήσει. Αυτό που βρισκόταν μπροστά τους δεν ήταν δρόμος, αλλά ένας απότομος γκρεμός.
«Μπορούμε να τον κατεβούμε;» ρώτησε η Σόρα καθώς κοίταζε από την άκρη. Κάτω από τον γκρεμό ήταν μια πυκνή, σκοτεινή ζούγκλα που την έκανε να σκεφτεί τον Αμαζόνιο, με ένα ρυάκι που τη διαπερνούσε σαν φίδι. Ούτε μεγάλοι, πόσο μάλλον παιδιά, δεν μπορούσαν να κατέβουν από αυτό το τεράστιο ύψος.
«Έρχεται!» Ο Τόκομον φώναξε, βγάζοντας κοφτερούς και άγριους κυνόδοντες που κανείς δεν θα περίμενε από τη χαριτωμένη εμφάνισή του.
«Φτάνει!» είπε η Μίμι με δάκρυα να τρέχουν στα μάγουλά της.
Τότε, σαν να ενεργούσαν σύμφωνα με ένα αόρατο σήμα, τα Ντίτζιμον που μέχρι στιγμής ήταν κολλημένα στα παιδιά, άρχισαν να απομακρύνονται. Πήγαιναν

χοροπηδώντας ή πετώντας προς τη μεριά του τέρατος. «Τι συμβαίνει, Κόρομον;» ρώτησε ο Τάι, κοιτάζοντας σαστισμένος. «Αν φεύγετε, πείτε μας τουλάχιστον πού πάτε!»
«Δεν φεύγουμε. Δε θα σας αφήσουμε ποτέ!», είπε ο Κόρομον κοιτάζοντάς τον. Το πρόσωπό του είχε ένα βλέμμα τραγικής αποφασιστικότητας.
Ο Κόρομον και τα άλλα Ντίτζιμον πέρασαν ανάμεσα και από τα τελευταία παιδιά (ήταν ο Ματ και ο ΤΚ) και παρατάχθηκαν πλάγια σαν να ήταν ποδοσφαιριστές που σχηματίζουν ένα τείχος από σώματα για να εμποδίσουν ένα ελεύθερο σουτ προς το τέρμα.
«Θα σας προστατεύσουμε όλους, Τάι!»
Λέγοντας αυτά τα λόγια αποφασιστικά, ο Κόρομον έστριψε με άγριο βλέμμα προς τον Κουγάγκαμον. Τα μάτια του έλαμπαν από το πνεύμα του σκόρερ που ήρθε επιτέλους η σειρά του.

«Σταματήστε! Όχι!»
Ο Τάι και οι άλλοι θα έκλειναν τα μάτια τους αν μπορούσαν. Αλλά η ανησυχία τους ξεπερνούσε τον φόβο τους και συνέχισαν να κοιτάνε. Ήταν προφανές ότι αυτά τα μικρά Ντίτζιμον δεν είχαν καμία πιθανότητα με αυτό το τεράστιο τέρας σκαθάρι, ωστόσο το προκάλεσαν σε μάχη. Πρώτα, ο Κόρομον και μετά τα άλλα έβγαλαν κάτι που έμοιαζε με φυσαλίδες από το στόμα τους. Ίσως αυτές οι φυσαλίδες ήταν εξαιρετικά όξινες, επειδή το τέρας έχασε απροσδόκητα την ισορροπία του και οι δαγκάνες του έσκαψαν τη γη. Χωρίς να σταματούν, ο Κόρομον και οι άλλοι συνέχισαν την επίθεση τους, αλλά μόλις το τέρας σηκώθηκε , τα σκληρά χτυπήματα που έδωσε στα μικρότερα Ντίτζιμον με τα έξι του άκρα, τα δύσκαμπτα φτερά και τις αιχμηρές δαγκάνες του, έκαναν δύο ή τρεις φορές περισσότερη ζημιά από ό,τι του έκαναν. Τα παιδιά δεν άντεχαν άλλο να παρακολουθούν.
«Γιατί;! Γιατί μπαίνετε σε τόσο κίνδυνο για να μας προστατέψετε;»
Χωρίς να βγει ήχος από τα χείλη του όταν το τέρας τον πέταξε βίαια σε έναν μεγάλο κορμό δέντρου, ο Κόρομον πήδηξε αμέσως ξανά στον εχθρό. Αυτό που έδινε δύναμη στον Κόρομον ήταν η αίσθηση σκοπού και η επιθυμία του να προστατεύσει τον Τάι. Φυσικά, και τα άλλα Ντίτζιμον - Τσούνομον, Γιόκομον, Μότιμον, Τάνεμον, Πούκαμον και Τόκομον – ένιωθαν το ίδιο.

Ο Τάι και οι άλλοι μπορεί να μην καταλαβαίνουν, αλλά εμείς πάντα, πάντα τους περιμέναμε. Ονειρευόμασταν ότι όταν έρθουν, θα κάναμε τόσα πράγματα μαζί. Πρέπει να αγωνιστούμε ώστε αυτά τα όνειρα να γίνουν πραγματικότητα. Και πρέπει να κερδίσουμε. Δεν υπάρχει περίπτωση να αφήσουμε τα όνειρά μας να συντριφθούν σε ένα μέρος σαν αυτό! Ξέρουμε όμως, το νιώθουμε με το σώμα μας, πόσο ανίσχυροι είμαστε. Υπάρχει ένα αυνπέρβλητο τείχος μπροστά μας. Δεν μπορούμε να το ξεπεράσουμε με τη σωματική μας δύναμη, με τις επιθέσεις μας ή ακόμα και με τη δύναμη της θέλησής μας. Θέλουμε δύναμη. Θέλουμε να είμαστε πιο δυνατοί, πιο δυνατοί, πολύ πιο δυνατοί.
Ο Τάι ούρλιαξε: «ΚΟΡΟΜΟΝ!»
Ο Ματ: «ΤΣΟΥΝΟΜΟΝ!»

Η Σόρα: «ΓΙΟΚΟΜΟΝ!»
Ο Ίζι: «ΜΟΤΙΜΟΝ!»
Η Μίμι: :«ΤΑΝΕΜΟΝ!»
Ο ΤΚ: «ΤΟΚΟΜΟΝ!»
Και ακόμη και ο Τζο φώναξε, «Π-ΠΟΥΚΑΜΟΝ!»
Τότε ήταν που επτά λωρίδες φωτός κατέβηκαν από τους ουρανούς και κατέκλυσαν τα Ντίτζιμον τους.
«Τι είναι αυτό;»
Για ένα δευτερόλεπτο, τα παιδιά έχασαν από τα μάτια τους τα Ντίτζιμόν τους μέσα στο έντονο φως.
«Δ-Δεν γίνεται…»
Αλλά την επόμενη στιγμή, εμφανίστηκαν μπροστά τους τα Ντίτζιμον βασικού επιπέδου που είχαν ολοκληρώσει την «εξέλιξη».
«Κόρομον, γίνε…Άγκουμον! Φλογοβόλο!» — Ένα κίτρινο Ντίτζιμον σε σχήμα μικρού δεινόσαυρου έφτυσε μια ανάσα φωτιάς.
«Τσούνομον, γίνε…Γκάμπουμον! Νεροπίστολο!» Ένα Ντίτζιμον που έμοιαζε με λύκο, που στεκόταν στα δύο πόδια, πέταξε έναν πίδακα νερού.
«Γιόκομον, γίνε…Μπίγιομον! Ανεμοστρόβιλος!» — Ένα ροζ πουλί Ντίτζιμον εκτόξευσε μια σπείρα μυστηριώδους φωτιάς.
«Μότιμον, γίνε…Τέντομον! Ηλεκτροσόκ!» — Η ηλεκτρική επίθεση της κόκκινης πασχαλίτσας Ντίτζιμον έμοιαζε με κεραυνό.
«Τάνεμον, γίνε… Πάλεμον! Δηλητηριώδης κισσός!" — Ένα πράσινο Ντίτζιμον με ένα έντονο κόκκινο λουλούδι στο κεφάλι της άπλωσε τα χέρια της, που έγιναν κισσοί που παγίδευαν τον εχθρό.
«Τόκομον, γίνε… Πάταμον! Φυσαλίδα!» — Ένα Ντίτζιμον που έμοιαζε με χάμστερ με μεγάλα αυτιά, φούσκωσε τα μάγουλά του όσο μπορούσε και έφτυσε μια μπάλα αέρα.
«Πούκαμον, γίνε… Γκόμαμον! Χελιδονόψαρα!» — Τέλος, ένα Ντίτζιμον που έμοιαζε με φώκια φώναξε, καλώντας ένα μεγάλο αριθμό ψαριών διαφορετικών χρωμάτων που πέταξαν στον αέρα από το πουθενά.

Αντιμέτωπος με μία επίθεση πιο δυνατή από πριν, ο τεράστιος σκαραβαίος φαινόταν αιφνιδιασμένος. Είτε βαρέθηκε είτε απλά τα παράτησε, άνοιξε τα φτερά του και τράπηκε σε φυγή.
«Τι συνέβη;»
Αν και ένιωθαν τεράστια ανακούφιση, τα παιδιά δεν είχαν ιδέα για το τι συνέβαινε. Ο Κόρομον και οι άλλοι είχαν εξαφανιστεί, και στη θέση τους ήταν επτά άγνωστα Ντίτζιμον με μώλωπες σε όλο τους το σώμα που τους κοιτούσαν.

«Ο Κόρομον πέθανε!» θρήνησε ο Τάι. Τα άλλα παιδιά ένωσαν τις κραυγές τους με τη δική του…
Αλλά ένα από τα νεοαφιχθέντα Ντίτζιμον - ο μικρός κίτρινος δεινόσαυρος που φαινόταν και φιλικός και άγριος ταυτόχρονα, χαμογέλασε καλοπροαίρετα στον Τάι και είπε:
«Είμαι ο Κόρομον. Τώρα που έχω εξελιχθεί όμως, με λένε Άγκουμον».
Αυτή ήταν η αρχή των περιπετειών τους. Με αυτόν τον τρόπο– μέσα στα γέλια και στα δάκρυα, λόγια ενθάρρυνσης και στιγμιαίες διαφωνίες στην πορεία- τα παιδιά και τα Ντίτζιμον τους ξεκίνησαν ένα μακρύ, μακρύ ταξίδι.

Πού είμαστε;

Ήταν ο ωκεανός. Ο Τάι έριξε μια ματιά μέσα από τον στρογγυλό φακό του μίνι τηλεσκοπίου του, καθώς κοίταζε τον ορίζοντα όπου το θαλασσί μπλε της θάλασσας και το γαλάζιο του ουρανού γίνονταν ένα. Η αίσθηση της θερμοκρασίας του νερού καθώς τον ακουμπούσαν τα κύματα ήταν τόσο χλιαρή όσο μιας θερμαινόμενης πισίνας και ο αέρας μύριζε αλμύρα. Ο Τάι έβαλε το μίνι τηλεσκόπιό του όχι στο σορτσάκι του όπως έκανε πάντα, αλλά στην τσέπη του σλιπ του. Το σορτς, το μπλε μπλουζάκι και οι κάλτσες του στέγνωναν πάνω σε έναν βράχο μαζί με τα πράσινα, πορτοκαλί και λευκά πουκάμισα των άλλων αγοριών. Ήταν εκείνη τη στιγμή ακριβώς, που το στομάχι του Τάι παραπονέθηκε.

«Ε, Τζο!», ρώτησε. «Εσύ δεν πεινάς;»

«Δεν! Γίνεται!», αποκρίθηκε ο Τζο, βάζοντας σκόπιμα ένα χέρι πάνω από το κάλυμμα της τετράγωνης τσάντας στο πλάι του. Ήταν γεμάτη με «Φαγητό έκτακτης ανάγκης».

«Έχετε ήδη φάει το μερίδιό σας για το απόγευμα. Περιμένετε να το μοιράσω ξανά το βράδυ.»

Αλλά δεν ήταν μόνο ο Τάι που πεινούσε. Νιώθοντας και το δικό του άδειο στομάχι να γουργουρίζει, ο Ματ γκρίνιαξε, «Πότε θα σκοτεινιάσει τέλος πάντων;» και κοίταξε τον Τζο σαν να έφταιγε. Κανείς δεν μπορούσε να κατηγορήσει τον Ματ που γκρίνιαζε: Η ροή του χρόνου εδώ έμοιαζε να σέρνεται. Η θέση του ήλιου και οι σκιές δεν έμοιαζαν να είχαν κουνηθεί καθόλου. «Αναρωτιέμαι τι ώρα είναι τώρα…», είπε απογοητευμένος ο Ίζι. Είχε προσπαθήσει να χρησιμοποιήσει το κινητό και το φορητό υπολογιστή του για να ερευνήσει την κατάσταση, αλλά κανένα από τα δύο δε δούλευε. Και νόμιζε ότι είχε ακόμα πολλή μπαταρία…

«Αυτή δεν είπε ότι ήταν… 35:00 π.μ.;» ρώτησε ο Τάι με ένα ειρωνικό χαμόγελο. Στο μυαλό του Ίζι ήρθε στιγμή που είχαν φτάσει στην παραλία και προσπάθησε να χρησιμοποιήσει έναν από τους κοντινούς τηλεφωνικούς θαλάμους για να τηλεφωνήσει στο σπίτι. Το άτομο στην άλλη άκρη της γραμμής του έκανε φάρσα για την ώρα. Ο Ίζι δεν βρήκε τη φάρσα πολύ αστεία.

«Ντίτζιμον.»

«Κάπου την έχω ακούσει εγώ αυτή τη λέξη», αποκάλυψε ο Τάι στον Ίζι καθώς περνούσε το πρόσφατα στεγνωμένο μπλουζάκι του στο κεφάλι του. Το ένιωθε τσαλακωμένο και μύριζε αχνά αλμύρα.

«Από πού;»

«Δε θυμάμαι… Ήταν σαν κάτι να τράβηξε την προσοχή μου για λίγο ενώ κάτι έκανα. Κάποιος το είπε.»

Ο Τάι ήταν ξεχασιάρης, αλλά θυμόταν ότι ήταν η Κάρι που το είχε πει. Ήταν σχεδόν σίγουρος ότι ενώ παρακολουθούσαν ένα ρεπορτάζ ειδήσεων σχετικά με τον κακό

καιρό, η Κάρι είχε πει «Ντίτζιμον». Απλώς δεν ήθελε να αποκαλύψει ακόμη αυτή την πληροφορία.
«Μου επιτρέπεται να μοιραστώ μαζί σας τι νομίζω ότι συμβαίνει;», ρώτησε ο Ίζι, με την πλάτη του γυρισμένη προς τους άλλους καθώς έβαζε με σεμνότητα το ξεραμένο πουκάμισό του. «Νομίζω ότι αυτό το μέρος είναι ένα λούνα παρκ που χτίζεται υπό άκρα μυστικότητα.»
«Λες;», είπε ο Τάι.
«Το όλο κόνσεπτ μπορεί να είναι παιδιά που απολαμβάνουν μια περιπέτεια με αυτά τα παράξενα όντα, Ντίτζιμον, που ζουν σε αυτό το νησί.»
Ο Τάι δεν κατάλαβε τι σημαίνει η λέξη «κόνσεπτ» κι έκανε μια περίεργη γκριμάτσα για μια στιγμή, αλλά αποφάσισε να μην τον διακόψει.
«Ίσως να είχες ακούσει τη λέξη «Ντίτζιμον» επειδή είχαν διαρρεύσει πληροφορίες για αυτό το λούνα παρκ κάπου… στο ίντερνετ, για παράδειγμα».
«Αυτό βγάζει νόημα.» Ο Τάι θεώρησε ότι όλα αυτά ακούγονταν πολύ λογικά.
«Αυτό το μέρος βρίσκεται πιθανώς στην ή κοντά στην Οκινάουα. Θέλω να πω, δείτε το κλίμα και τη γαλάζια θάλασσα», είπε ο Ίζι, δείχνοντας προς το περιβάλλον τους.
«Είτε αυτό, είτε είμαστε στο νησί Χάτσιτζο.»
«Δεν έχει σημασία σε ποιο από τα δύο», ανασήκωσε τους ώμους του ο Τάι. «Και τα δύο εξακολουθούν να σημαίνουν ότι είμαστε πολύ μακριά από την κατασκήνωση».
«Ναι.»
«Αναρωτιέμαι πώς καταλήξαμε εδώ.»
«Η μόνη εξήγηση που μπορώ να βρω είναι ότι έχουμε απαχθεί.»
«Απαχθεί;»
«Μας απήγαγαν».
«Για περίμενε…» είπε ο Τάι ανήσυχα. Είχε δει πολλές φορές στις ειδήσεις για απαγωγές, αλλά καθώς ο πατέρας του ήταν ένας κανονικός μισθωτός με ένα μέτριο εισόδημα, δεν πίστευε ποτέ ότι θα συνέβαινε σε αυτόν!
«Είπα ότι ήταν απαγωγή, αλλά πρέπει να έχουν πάρει έγκριση είτε από τους γονείς μας είτε από την επιτροπή της κατασκήνωσης Αν όχι, αυτό είναι κακούργημα.»
«Κακούργημα, ε;» Ο Τάι δεν μπορούσε παρά να θαυμάσει κρυφά το εύρος του λεξιλογίου του Ίζι. Αυτή ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που ο ίδιος ο Τάι είχε χρησιμοποιήσει τη λέξη «κακούργημα».
Ο Τάι βυθίστηκε στις σκέψεις. *Αν αυτό που είπε ο Ίζι ήταν αλήθεια, τότε δεν θα έβλαπτε να απολαύσουμε αυτή την περιπέτεια στο έπακρο.* Ήταν αλήθεια ότι όταν δέχθηκαν επίθεση από το τέρας-σκαθάρι, τα έκανε σχεδόν επάνω του από το φόβο, αλλά τώρα που το σκεφτόταν, έκανε την καρδιά του να χτυπάει δυνατά από ενθουσιασμό. *Αν υπάρχουν κι άλλες πίστες εκεί έξω, τόσο συγκλονιστικές σαν αυτή, τότε θα τα δώσω όλα!*

Η νύχτα δεν έλεγε να πέσει. Τα παιδιά έμοιαζαν να παίζουν την κολοκυθιά καθώς το καθένα με τη σειρά του έλεγε «Πεινάω.», «Μπορούμε να φάμε τώρα;», «Τώρα;», με τον Τζο να απαντάει «Όχι.» κάθε φορά. Αλλά ακόμη και ο Τζο ένιωθε την πείνα έντονα στο στομάχι του.

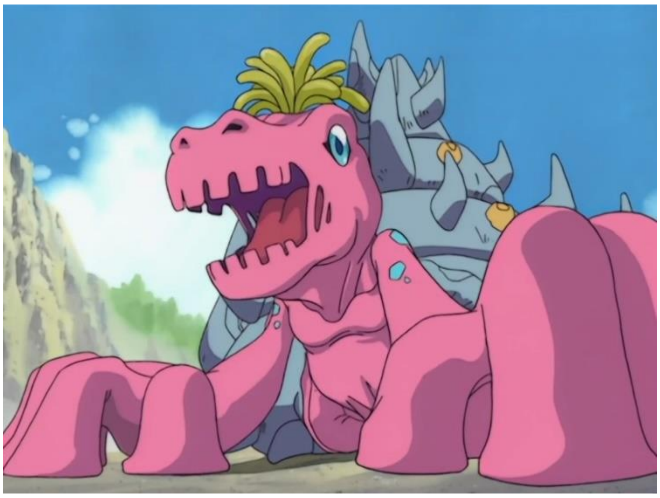

Το φαγητό έκτακτης ανάγκης που φύλαγε ο Τζο έφτανε για τρεις μέρες. Η ομάδα του Τζο είχε έξι άτομα, επομένως έξι άτομα επί τρεις ημέρες επί τρία γεύματα ισοδυναμούσαν με πενήντα τέσσερα γεύματα.
Πρόσθεσαν επίσης τα σνακ που υπήρχαν στο σακίδιο του ΤΚ και τα χώρισαν για επτά άτομα (τα Ντίτζιμον είπαν ότι δεν χρειάζονταν το φαγητό, κάτι που ήταν μεγάλη βοήθεια). Σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους, όλα συνολικά θα έφταναν ακριβώς για τέσσερις μέρες. Ακόμα κι έτσι,όμως, κανείς δεν μπορούσε να τους εγγυηθεί ότι θα γυρνούσαν σπίτι μέσα σε αυτές τις τέσσερις μέρες ,αν γυρνούσαν ποτέ, κι έτσι ο Τζο ήταν αποφασισμένος να κάνει το φαγητό να διαρκέσει όσο το δυνατόν περισσότερο.
«Δε θα το δώσω σε κανέναν άλλο.»
Ως αρχηγός, ο Τζο αποδέχτηκε ότι πρέπει να είναι σκληρός και, ακόμη και μερικές φορές, κακός, για χάρη όλων.
Η Σόρα πήγε ήσυχα στο Τζο. «Έι, Τζο.»
Σε αυτό το σημείο, τα νεύρα του Τζο είχαν σπάσει και υποψιαζόταν πως όλοι σχεδίαζαν να του κλέψουν το φαγητό. Έτσι, η ψιλοκουβεντούλα της Σόρα τον έκανε να νιώθει σα να προσπαθούσε να ξεφύγει από τον ιστό μιας αράχνης. Όπως ήταν φυσικό, της μίλησε απότομα.
«Τί θες;»
«Σχετικά με την τροφή… θα μπορούσες τουλάχιστον να δώσεις κάτι στον αδερφό του Ματ; Οι υπόλοιποι είμαστε καλά.»
«Ε;»
Ο Τζο έψαχνε για το αγοράκι που έμενε κοντά στο Ματ όλη την ώρα.
Στη σκιά μίας ανθισμένης κερασιάς (πώς άνθισε μια κερασιά στη μέση του καλοκαιριού;), ο ΤΚ ακουμπούσε το κεφάλι του στον κορμό. Φαινόταν λίγο άρρωστος. Δίπλα του καθόταν, όχι ο μεγαλύτερος αδερφός του, αλλά η Μίμι, που δεν ήθελε να καεί από τον ήλιο και ήρθε να δροσιστεί. Μαζί τους ήταν φυσικά και οι νέο-εξελιγμένοι σύντροφοί τους.
Όλοι έδειχναν να ανησυχούν για τον ΤΚ. Ο Ματ του έκανε αέρα με μια μακριά ξύλινη σανίδα που πρέπει να είχε μαζέψει από την παραλία.
Ο Τζο το σκέφτηκε. Κι αυτός λυπόταν το μικρό αγόρι… αλλά η αρχηγία του θα τελείωνε τη στιγμή που θα έπαιρνε πίσω αυτό που είχε ήδη αποφασίσει. Ένα άνοιγμα και πάει το
«φαγητό έκτακτης ανάγκης» . Αυτό απλά δεν μπορούσε να συμβεί. Ο Τζο γνώριζε πολύ καλά πόσο αναποφάσιστος μπορεί να γίνει.

«Όχι», είπε ο Τζο στρίβοντας απότομα το κεφάλι..
Η Σόρα αναστέναξε. Σκέφτηκε να του ζητήσει να επιστρέψει τουλάχιστον στον ΤΚ τα σνακ του, αλλά αντ' αυτού έκλεισε το στόμα της σφιχτά και περπάτησε ήσυχα πίσω στους άλλους, κάτω από τα άνθη της κερασιάς.
Όταν άκουσαν τι είχε συμβεί ανάμεσα σε εκείνη και τον Τζο, ο Ματ και οι άλλοι κοίταξαν παγερά προς την κατεύθυνση του Τζο. Τι ήταν αυτό, δικτατορία;
Νιώθοντας πολύ άβολα από τα βλέμματα κατηγορίας που δεχόταν, ο Τζο τράβηξε την τσάντα με τα τρόφιμα έκτακτης ανάγκης κοντά του και πήγε στην παραλία, στην περιοχή όπου τα κορίτσια πριν στέγνωναν τα ρούχα τους.

Στην ακτή, ο σύντροφος Ντίτζιμον του Τζο, που είχε αλλάξει όνομα και σχήμα πλέον (τον έλεγαν Γκόμαμον και έμοιαζε με μωρό φώκια), πλατσούριζε χαρούμενα στο νερό, και πιτσιλούσε παντού.
«Ε Τζο, έλα να παίξεις μαζί μου!»
Αλλά ο Τζο δεν είχε διάθεση να δεχθεί την πρόσκληση του Γκόμαμον. Κάθισε στην κορυφή ενός βράχου, βυθισμένος στις σκέψεις του. Αν ήξερε ότι τα πράγματα θα πήγαιναν έτσι, δεν θα ερχόταν ποτέ στην κατασκήνωση. Έπρεπε να είχε ακολουθήσει τη συμβουλή του μπαμπά του και να κάνει θερινά μαθήματα για να προετοιμαστεί για τις εξετάσεις του γυμνασίου. Αυτό θα ήταν προτιμότερο. Όσο πιο πολύ το σκεφτόταν, τόσο περισσότερη πικρία ένιωθε για τον λαμπερό ήλιο με το ανομοιόμορφο περίγραμμά του, για τον καταγάλανο ουρανό, τον ωκεανό που πάφλαζε χαρούμενα, τον καθαρό αλμυρό αέρα, τον Γκόμαμον, τη Σόρα, τον Ματ, τον ΤΚ και το φαγητό έκτακτης ανάγκης. Σηκώθηκε απότομα, κι έσκισε το περιβραχιόνιο του αρχηγού στο χέρι του. Το έκανε κομμάτια απογοητευμένος. Ήταν μια τόσο μικρή πράξη, αλλά τον έκανε να νιώσει λίγο καλύτερα. Ακριβώς τότε, σε ένα πιο σκοτεινό μέρος κοντά στην ακτή, μια τρύπα στο μέγεθος ενός μικροσκοπικού κήπου άνοιξε στην άμμο, αναβλύζοντας βίαια νερό.
«Τ-Τι είναι αυτό;»

"Ιιααααααα!"
Ο Τζο ήρθε ορμώντας όσο πιο γρήγορα μπορούσε προς την ομάδα κάτω από την ανθισμένη κερασιά, εμφανώς ταραγμένος και κάτωχρος. Οι άλλοι έμειναν να τον κοιτάνε.
«Τί μπορεί να έγινε;» ρώτησε η Μίμι με ανησυχία, τραβώντας τα κορδόνια του καπέλου της.
«Ποιος ξέρει», είπε ψυχρά η Σόρα, ενθυμούμενη τη στάση του Τζο νωρίτερα.
Στη συνέχεια, όμως, όλοι εντόπισαν το τεράστιο ροζ τέρας να τρέχει με ανοιχτό το στόμα πίσω από τον Τζο, με τα πλοκάμια στο κεφάλι του να συσπώνται σαν έξαλλη θαλάσσια ανεμώνη καθώς έσερνε το σπειροειδές κέλυφος που έφερε στην πλάτη του. Οποιαδήποτε άσχημα συναισθήματα ένιωθαν για τον Τζο, αμέσως εξαφανίστηκαν.
«Τζο!» φώναξε ο Ματ καθώς έτρεχε προς τα εμπρός για να βοηθήσει το μεγαλύτερο αγόρι.
Εν τω μεταξύ, η Σόρα φώναζε τον συμπαίκτη της. «Τάι! Τάι!»

Η Μίμι είχε παγώσει εκεί, με τα χέρια της να καλύπτουν το στόμα της. Ενώ περίμεναν τον Τάι, οι σύντροφοι Ντίτζιμον των παιδιών, άρχισαν την επίθεση.
«Χελιδονόψαρα!»
«Νεροπίστολο!»
«Δηλητηριώδης κισσός!»
«Φυσαλίδα!»
«Ανεμοστρόβιλος!»
Τα Ντίτζιμον άρχισαν να επιτίθενται αποφασιστικά, προσπαθώντας να σταματήσουν τις κινήσεις του γιγάντιου κάβουρα, όταν έφτασαν ο Τάι και ο Ίζι.
«Τι συμβαίνει;!» φώναξε ο Τάι.
«Είναι ο Σέλμον!» είπε ο Τέντομον, ορμώντας μπροστά για να συμμετάσχει στη μάχη. Το ίδιο έκανε και ο Άγκουμον.
«Φλογοβόλο!»
«Ηλεκτροσόκ!»
Αλλά ακόμα και όταν τα επτά Ντίτζιμον επιτίθονταν ταυτόχρονα, δεν ήταν πολύ αποτελεσματικά ενάντια στο κολοσσιαίο μέγεθος του Σέλμον.
«Φσσσσσσσσς!» Με ένα βρυχηθμό- έναν παράξενο, σχεδόν υπόκωφο ήχο- ο Σέλμον έβγαλε από το στόμα του έναν μοχθηρό πίδακα αλμυρού νερού. Η δύναμη του νερού δεν ήταν κάτι που έπρεπε να υποτιμήσει κανείς, ο Άγκουμον και οι άλλοι παρασύρθηκαν από την υψηλή υδραυλική πίεση.
«Άγκουμον!»
Πριν καν καταλάβει τι έκανε, ο Τάι είχε σπεύσει προς βοήθεια του Άγκουμον.
Ο Ίζι φώναξε: «Τάι, μην το κάνεις!» αλλά η φωνή του δεν τον έφτασε.
«Φσσσσσς!» Καθισμένος πάνω στο πεσμένο Ντίτζιμον, ο Σέλμον συνέχισε επίμονα να εκτοξεύει νερό στο περιβάλλον του. Οι τηλεφωνικοί θάλαμοι στην ακτή που πιάστηκαν στη σαρωτική του επίθεση, έπεφταν ο ένας μετά τον άλλο και καταστράφηκαν.
«Άγκουμοooov!»
Βλέποντας τον Τάι να τρέχει χωρίς καν να συνειδητοποιεί τον κίνδυνο, ο Ματ φώναξε: «Ηλίθιε!» και τον κυνήγησε.
Ακριβώς τότε, είτε επίτηδες είτε απλά επειδή ήθελε, ο Σέλμον μάζεψε άμμο από την ακτή, και άρχισε να την πετάει στον αέρα.
«Ουάααα!» Ο Ματ φώναξε έκπληκτος και σταμάτησε να τρέχει. Η ξαφνική αμμοθύελλα τον τύφλωσε. Και μετά,
«Ουάαααααααααααααααααααααααααααααααααααααααααααααααααα!»
Άκουσαν τον Τάι να ουρλιάζει. Η άμμος κατακάθισε και αποκάλυψε τον Τάι αιχμάλωτο μέσα στο φρικιαστικό, γλιτσερό χέρι του Σέλμον.
«Τάι!»
«Τάι! Τάι!»

Το ένα μετά το άλλο, τα παιδιά φώναζαν το όνομα του Τάι.
«Τάι!» Ο Άγκουμον φώναξε επίσης από κάτω από το στομάχι του Σέλμον, αλλά όσο σκληρά κι αν προσπαθούσε να ελευθερωθεί, δεν μπορούσε να τα καταφέρει.
«Αααα..»
Ο Σέλμον έφερε το χέρι που κρατούσε τον Τάι κοντά στο κεφάλι του. Τα απόκοσμα, κίτρινα πλοκάμια του στριφογύριζαν κάτω από τα πόδια του Τάι. *Υπάρχει ένα στόμα μέσα σε αυτά τα πλοκάμια που θα ρουφήξει όλα τα υγρά μου και θα με χωνέψει;* σκέφτηκε ο Τάι και ξέσπασε σε κρύο ιδρώτα.
«Τάι! Τάι!»
Ο Άγκουμον συνέχισε να κλαίει καθώς πάλευε. Δάκρυα απογοήτευσης κυλούσαν στο πρόσωπό του. *Πρέπει να προστατεύσω τον Τάι αλλά δεν μπορώ! Μακάρι να το ευχόταν ο Τάι, να ευχόταν να γίνω πιο δυνατός…!*
Μερικά από τα πλοκάμια έφτασαν ψηλά, μπλέκονταν, μέχρι που άγγιξαν τα γόνατα του Τάι.
Ο Τάι έχασε κάθε ελπίδα.
«Θα… πεθάνω;» ψιθύρισε στον εαυτό του. Το ένστικτό του αρνήθηκε κατηγορηματικά να το δεχτεί αυτό.
«Όχι… δεν θέλω να πεθάνω… Βοήθησέ με… Βοήθησέ με, Άγκουμον!!!»
Η μπλε συσκευή του Τάι άρχισε να λάμπει. Ο μετρητής της συσκευής ανέβηκε μέχρι να ξεπεράσει το κρίσιμο σημείο. Ανεβαίνοντας σε ένα επίπεδο ,τόσο ψηλά που δεν μπορούσε να το δει κανείς με τα μάτια του στον Ψηφιακό Κόσμο, έγινε ένα εκθαμβωτικό φως και όταν έφτασε στη νοητή κορυφή του, εξερράγη σε κάτι που φαινόταν να μοιάζει με μια ογκώδη, άτακτη μάζα πληροφοριών που φωσφορίζουν σαν αστέρια. Αυτή η ροή πληροφοριών ήταν τόσο μεγάλη που έμοιαζε σα να κοιτάς τον γαλαξία. Μερικά κομμάτια πληροφοριών αντέδρασαν στο φως και…
[[Γ Κ Ρ Ε Ϊ Μ Ο Ν]]
Κάθε ένα από τα μικρά θραύσματα πληροφοριών έλαμψε καθώς συγκεντρώνονταν μαζί και κυλούσαν προς ένα συγκεκριμένο σημείο. Η κατιούσα ακολουθία του φωτός έγινε μια έλικα, η οποία έπεσε σαν αόρατη βροχή δεδομένων που θα εξόπλιζαν τον Άγκουμον. Οι πληροφορίες που περιγράφουν τη μορφή του ξαναγράφτηκαν αστραπιαία, και μάλιστα σχημάτιζαν μια μεγαλύτερη μάζα μέχρι που, με μια αστραπή φωτός που έμοιαζε με φλόγες, ο Άγκουμον μεταμορφώθηκε.
«Άγκουμον, γίνε… Γκρέιμον!»
Ακόμα μία εξέλιξη! Την τελευταία φορά, είχε εξελιχθεί για να σώσει τους Ντίτζιμον φίλους του από τον κίνδυνο, αλλά τώρα ήταν αποκλειστικά για να προστατεύσει τις ζωές των παιδιών.
Το Γκρέιμον που εμφανίστηκε μαζί με το λευκό φως είχε ένα γιγάντιο σώμα που ο Σέλμον δεν μπορούσε να νικήσει εύκολα. Έμοιαζε άγριος, σαν αληθινός δεινόσαυρος: Ένας τεράστιος δεινόσαυρος με πορτοκαλί δέρμα.

Ο Γκρέιμον χρησιμοποίησε τα τρία τεράστια νύχια του για να πιάσει τον καρπό του Σέλμον, του οποίου το χέρι κρατούσε αιχμάλωτο τον Τάι, και έσπρωξε το κέρατο που προεξείχε από το κράνος που φορούσε στο μισό του πρόσωπο, στον λαιμό του Σέλμον .

«Σουουουουουουου!» Οι κραυγές του αυτή τη φορά δεν ήταν θριάμβου αλλά κραυγές πόνου. Ενώ ο Σέλμον τσαντιζόταν, ο Γκρέιμον έσωσε τον Τάι από τη λαβή του .
«Ε–Ευχαριστώ», είπε ο Τάι στον Γκρέιμον.
Ο Γκρέιμον γρύλισε και αντιμετώπισε τον Σέλμον, καίγοντας το σωρό από πλοκάμια στο κεφάλι του που είχε τρομάξει τον Τάι, με μια μπάλα φωτιάς από απόσταση βολής.
"Σουουουουουουου!!"
Μια ενοχλητική δυσωδία ανέβλυζε από τα πλοκάμια που καίγονταν και ο Τάι κάλυψε αντανακλαστικά τόσο το στόμα όσο και τη μύτη του. Πριν ο Γκρέιμον προλάβει να επιχειρήσει περισσότερα πυρά, ο Σέλμον έφυγε γρήγορα, παρόλο τον όγκο του, στη θάλασσα. Εξαφανίστηκε στην ασφάλεια των νερών καθώς μαινόταν με κραυγές χωρίς λόγια που έμοιαζαν με ανούσιες απειλές ενός ηττημένου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ II:
Το νησί Φάιλ

Τα μαύρα γρανάζια

Ένα πράγμα ήταν σίγουρο, το ότι δεν βρίσκονταν σε λούνα παρκ. Είχε περάσει σχεδόν μια εβδομάδα από τότε που είχαν φτάσει σε αυτό το παράξενο μέρος και είχαν διανύσει χιλιόμετρα χωρίς να βρουν την έξοδο. Αν αυτή η τεράστια περιοχή ήταν πραγματικά θεματικό πάρκο, ο Ίζι ήταν σίγουρος ότι τουλάχιστον θα είχε ακούσει γι' αυτό στις ειδήσεις. Εξάλλου, σκέφτηκε, καθώς κοίταζε τον Τέντομον που πετούσε δίπλα του: *Δες κάτι πλάσματα που ζουν εδώ…*

Νιώθοντας το βλέμμα του Ίζι, ο Τέντομον τον κοίταξε γεμάτος περιέργεια με το πράσινο βλέμμα του.

«Τι συμβαίνει, Ίζι; Έχω κάτι στο πρόσωπό μου;»

«Α, όχι, δεν είναι τίποτα».

Μια μεγάλη πασχαλίτσα που μπορούσε να τυλίξει με τα χέρια του σε αγκαλιά. Όχι μόνο αυτό, αλλά ο Τέντομον μιλούσε στη διάλεκτο Κανσάι και μπορούσε να εξελιχθεί σε ένα μεγαλύτερο ον, ακριβώς όπως ο Άγκουμον έγινε Γκρέιμον. Πώς μπορούσαν αυτά τα όντα να το κάνουν αυτό, και τι ώθησε την ύπαρξή τους εξαρχής;

Τις τελευταίες μέρες, τα παιδιά δεν είχαν κάνει τίποτα άλλο από το να περιπλανούνται στο νησί Φάιλ, αναζητώντας τρόπο να ξεφύγουν από αυτό το μέρος και να επιστρέψουν σπίτι. Ωστόσο, αντί να βρουν άλλους ανθρώπους, συνάντησαν έναν μεγάλο αριθμό διαφορετικών όντων που όλα ταξινομήθηκαν ως «Ντίτζιμον».

Ήταν εκείνο που έμοιαζε με δράκο, το άλλο που ήταν σαν ρομπότ, ένα άλλο που έμοιαζε με λούτρινο αρκουδάκι αλλά σε μέγεθος διώροφου σπιτιού κι ένας άλλος που έμοιαζε με φλόγα σε σχήμα ανθρώπου.

Κάθε φορά που υπήρχε κίνδυνος για τα παιδιά, τα Ντίτζιμον που είχαν μαζί τους υφίσταντο «εξέλιξη» και όλα τα κατάφερναν με κάποιο τρόπο. Ακόμη και ο Τέντομον του Ίζι «εξελίχθηκε», κι έγινε σκαθάρι ρινόκερος σε μέγεθος μικρού φορτηγού. Ωστόσο, ίσως επειδή η διατήρηση αυτής της μορφής αντλούσε πολλή ενέργεια, ο Τέντομον επέστρεφε πάντα στο προηγούμενο μέγεθός του μετά τις μάχες του. Για λόγους που δεν μπορούσαν να εξηγηθούν, ο Τέντομον συρρικνωνόταν περαιτέρω στη μικρότερη μορφή του, Μότιμον. Αυτό ίσχυε και για τα υπόλοιπα Ντίτζιμον της ομάδας τους.

Τα μόνα μεταξύ των επτά Ντίτζιμον που δεν είχαν εξελιχθεί ακόμα, ήταν το Ντίτζιμον του μεγαλύτερου αγοριού, του Τζο, ο Γκόμαμον, και το Ντίτζιμον του μικρότερου αγοριού, του ΤΚ, ο Πάταμον.

«Αναρωτιέμαι γιατί λέγεται 'εξέλιξη'», σκέφτηκε ο Ίζι, λέγοντας τις σκέψεις του στον Τέντομον αυτή τη φορά.

«Εννοώ, ότι η εξέλιξη συνήθως συντελείται από ένα ολόκληρο είδος που αλλάζει αργά, και για μεγάλο χρονικό διάστημα. Οι αλλαγές που υφίστασαι εσύ και οι φίλοι σου μοιάζουν περισσότερο με μεταμόρφωση. Όλοι σας μεταμορφώνεστε σε κάτι υπερβολικά μεγάλο, για να θεωρείται εξέλιξη».
«Δυστυχώς, δεν ξέρω την απάντηση σε αυτό.», απάντησε ο Τέντομον.
«Δεν μπορώ να δώσω μια εξήγηση, αλλά το μόνο που γνωρίζω είναι ότι δεν πρόκειται για μεταμόρφωση αλλά για εξέλιξη.»
Καθώς περπατούσαν, ο Ίζι ρώτησε τον Τέντομον πολλά πράγματα για την περιοχή που βρίσκονταν και για τα Ντίτζιμον και, ενόσω το έκανε αυτό, δεν μπορούσε παρά να σκεφτεί πως, αυτή είναι η πρώτη φορά που μιλούσε με κάποιον άγνωστο τόσο πολύ, πόσο μάλλον αφού αυτός ο άγνωστος, δεν είναι καν άνθρωπος. Τις εποχές πριν φύγει για την κατασκήνωση, συνήθως απέφευγε να μιλάει με άλλους στο σχολείο. Δεν του άρεσε να γνωρίζει καινούριο κόσμο. Ειδικά εφόσον δε γνώριζε καλά καλά τον εαυτό του. Φυσικά, οι συμμαθητές του σπάνια είχαν την ευκαιρία να του μιλήσουν. Πολλοί πίστευαν ότι ήταν δύσκολο να συναναστραφούν μαζί του και ο Ίζι προσωπικά βολευόταν έτσι, οπότε δεν έκανε τίποτα για να τους πείσει για το αντίθετο. Ο Τάι Γιαγκάμι ήταν μια από τις λίγες εξαιρέσεις. Επειδή το σχολικό τους πρόγραμμα είχε ως προαπαιτούμενο τη φυσική αγωγή, ο Ίζι αναγκάστηκε να επιλέξει μία σχολική λέσχη. Ήταν απλή σύμπτωση που επέλεξε την ποδοσφαιρική ομάδα. Σε αυτήν, δε χρειαζόταν να αντιμετωπίσει ανθρώπους έναν προς έναν , αφού στο ποδόσφαιρο δίνεται πιο πολύ έμφαση στην ομαδική προσπάθεια παρά στα ατομικά επιτεύγματα, και οι θέσεις στο ποδόσφαιρο φαίνονταν πιο «ελεύθερες» από ό,τι στο μπέιζμπολ. Ένιωθε ότι στην ποδοσφαιρική λέσχη, δεν θα χρειαζόταν να ζοριστεί ιδιαίτερα για να συναναστραφεί με άλλους ανθρώπους.
Ο Τάι λοιπόν, ήταν ένας μεγαλύτερος συμμαθητής που συμμετείχε σε αυτή την ποδοσφαιρική λέσχη. Δεν ήταν ότι ήταν εξαιρετικά ομιλητικός, αλλά ο Τάι αντιμετώπιζε τους πάντες χωρίς διακρίσεις, ως ίσους. Αυτή τη στάση κρατούσε, ακόμη και απέναντι στον Ίζι.
Αν ο Τάι δεν τον είχε καλέσει, ο Ίζι ήταν σίγουρος ότι δεν θα είχε πάει ποτέ στην σχολική κατασκήνωση.

Περπατούσαν ενώ είχαν ένα βουνό, το οποίο τα Ντίτζιμον ονομάζουν «βουνό Μούνγκεν», στα δεξιά τους και τον ωκεανό στα αριστερά τους. Η κατεύθυνση του ήλιου είχε αλλάξει κατά τη διάρκεια του ταξιδιού τους, έτσι ήξεραν ότι έκαναν κύκλους γύρω από το νησί, δηλαδή, αν αυτό το μέρος ήταν πραγματικά νησί. Αν υπέθεταν ότι ο ήλιος ανέτειλε από την ανατολή, θα έπρεπε να είναι στο βορειότερο μέρος του νησιού αυτή τη στιγμή. Και σα να ήθελε η Γη να αποδείξει αυτή την θεωρία, η θερμοκρασία είχε πέσει πολύ φτάνοντας σε μια περιοχή καλυμμένη με χιόνι. Περπατούσαν μόνο λίγες μέρες από την παραλία, που πίστευαν ότι ήταν στη νότια ακτή, για να φτάσουν σε ένα χιονοπέδιο. Υπάρχει μία τέτοια περιοχή οπουδήποτε στη Γη; Επειδή τα παιδιά φορούσαν καλοκαιρινά ρούχα για την κατασκήνωση, αυτή τη στιγμή μούδιαζαν από το κρύο. Τα πιο ζεστά ρούχα που θα φορούσαν τα βράδια, ήταν στις βαλίτσες τους, πίσω στην κατασκήνωση. Μόνο η Μίμι

και ο ΤΚ, επειδή φορούσαν ελαφρώς πιο χοντρά ρούχα, χάρηκαν παίζοντας με το χιόνι. Το φυτό Ντίτζιμον, η Πάλεμον (που ήταν τόσο μεγάλο όσο ένα μωρό και μπορούσε να περπατήσει σε δύο πόδια) καθώς και ο Πάταμον (ένα χάμστερ στο μέγεθος μιας γάτας, με μεγάλα αυτιά που χτυπούσαν σαν φτερά αλλά τον έκαναν να κινείται πιο αργά από ό,τι αν περπατούσε), ήταν μαζί τους. Η Πάλεμον ήταν το Ντίτζιμον της Μίμι, ενώ ο Πάταμον του ΤΚ, και οι προσωπικότητες τους έμοιαζαν πολύ με των ανθρώπων τους. Με άλλα λόγια, και οι δύο ήταν σαν παιδιά, χωρίς δείγμα φόβου μέσα τους για την κατάστασή που επικρατούσε.
«Πεινάω!», σχολίασε η Μίμι λίγη ώρα μετά το παιχνίδι, στην οποία ο Τζο απάντησε εκνευρισμένα, «Αντί να το λες αυτό συνέχεια, γιατί δεν προσπαθείς να βρεις φαγητό μόνη σου;»
Η τροφή έκτακτης ανάγκης που μετέφερε ο Τζο είχε φαγωθεί εδώ και μέρες. Αμέσως μετά το περιστατικό με τον Σέλμον, όλα τα τρόφιμα είχαν φαγωθεί για να στυλωθούν όλοι. Ευτυχώς, αυτό το νησί (αν και ο Τζο δεν δεχόταν ακόμα ότι ήταν νησί) ήταν γεμάτο με πράγματα που μπορούσαν να φάνε. Παρόλο που ήταν δύσκολο να πιστέψουν ότι τους τροφοδοτούσαν με ηλεκτρικό ρεύμα, βρήκαν αυτόματους πωλητές που λειτουργούσαν πραγματικά, μια αποθήκη μέσα σε μια ακατοίκητη καμπίνα που ήταν γεμάτη με τρόφιμα, άγρια φυτά κι ένα σωρό άλλα πράγματα που δεν γνώριζαν, αλλά ήταν βρώσιμα. Τα Ντίτζιμον ήταν πολύ εξοικειωμένα με αυτό το είδος φαγητού και τα παιδιά δεν είχαν ποτέ πρόβλημα να βρουν να φάνε και να πιούν κάθε μέρα. Φυσικά, αν δεν είχαν τις γνώσεις των Ντίτζιμόν τους, δεν θα τα είχαν καταφέρει τόσο εύκολα. Ο Τζο δεν μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς τι είχε σταχυολογήσει διαβάζοντας όλα αυτά τα βιβλία για εφήβους πάνω στην επιβίωση στο άγνωστο, έτσι ήταν κρυφά ευγνώμων προς τα Ντίτζιμον για τη βοήθειά τους. Αλλά τώρα…
«Έχετε κάποιο πρόβλημα, όλοι σας;», και συνέχισε : «Δεν αντιλαμβάνεστε την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε αυτή τη στιγμή;» Πρέπει να βρούμε κάποιους ενήλικες γρήγορα και να τους ζητήσουμε να μας βοηθήσουν να φύγουμε από αυτό το μέρος, πρέπει να βρούμε κάπου να κοιμηθούμε για απόψε, κι επειδή δεν μπορούμε απλά να ξαπλώσουμε σε ένα κρύο μέρος όπως αυτό, πρέπει να ανάψουμε φωτιά πριν δύσει ο ήλιος! Υπάρχουν τόσα πολλά πράγματα που πρέπει να κάνουμε, ωστόσο το μόνο που κάνετε είναι να παραπονιέστε!».
Ωχ, όχι, είπα πάρα πολλά. Πριν προλάβει η συνείδηση του Τζο να σταματήσει το στόμα του και να μην βγάλει τόσο σκληρές κουβέντες, η Μίμι είχε αρχίσει να κλαίει.
«Μα, μα,…!» , προσπαθούσε να μιλήσει ανάμεσα στους λυγμούς της …
Η Μίμι συνέχισε να κλαίει μέχρι που άκουσαν τη Σόρα να φωνάζει ότι βρήκε φαγητό. Η Σόρα χρειάστηκε να φωνάξει αρκετά δυνατά ώστε να ακουστεί πάνω από τα κλάματα της Μίμι.

Η γλυκιά προσμονή του αχνιστού φαγητού- ή για να είμαστε πιο ακριβείς, τα πράγματα που είχε βρει η Σόρα μέσα σε ένα ψυγείο και νόμιζε ότι τρώγονταν – που θα ζέσταινε σε λίγο το στομάχι τους μέσα σε αυτή την παγωνιά , τους είχε κάνει όλους ευδιάθετους. Με πρόσωπα που έλαμπαν, μαζεύτηκαν όλοι γύρω από το ψυγείο. Ο Τζο ήταν ο μόνος που έφτασε πιο αργά από τους υπόλοιπους. Ακόμη και κατά τη διάρκεια του δείπνου, ο Τζο παρέμεινε σιωπηλός.

Το έντονο φως του ήλιου πέρασε από την είσοδο της σπηλιάς στην οποία είχαν κοιμηθεί, σημαίνοντας την αρχή μιας νέας μέρας. Το χιόνι που είχε μαζευτεί έξω έκανε τα πράγματα να φαίνονται πιο φωτεινά από το κανονικό. Καθώς τα επτά παιδιά είχαν τρυπώσει βαθιά μέσα στη σπηλιά χθες το βράδυ για να χουχουλιάσουν μαζί ενάντια στο κρύο, δεν άργησαν να συνειδητοποιήσουν ότι δύο από τους συντρόφους τους έλειπαν. Και ο Τζο και ο Γκόμαμον είχαν φύγει.

Τα μάτια όλων άνοιξαν αμέσως. Ήταν η Σόρα που βρήκε το σημείωμα τοποθετημένο κοντά στην είσοδο της σπηλιάς. Μία πέτρα είχε τοποθετηθεί από πάνω του για να μην το παρασύρει ο αέρας.

«Ανεβαίνω στο βουνό για να δω με βεβαιότητα αν αυτό το μέρος είναι νησί ή όχι. Μείνετε εδώ και περιμένετε.»

Το βουνό Μούνγκεν υψωνόταν μπροστά στα μάτια τους. Επειδή έμοιαζε με απότομο πύργο, φαινόταν πολύ ψηλό, αλλά τώρα που ήταν πιο κοντά, μπορούσαν να δουν ότι δεν ήταν τόσο ψηλό όσο αρχικά φαντάζονταν από μακριά. Ακόμα κι έτσι όμως, αυτό δεν σήμαινε ότι ήταν ένα εύκολο βουνό για να ανέβει ο Τζο και το μικρό του Ντίτζιμον, που δεν ήταν σε θέση να εξελιχθεί ακόμη.

«Πρέπει να ένιωθε απαίσια για αυτό που συνέβη χθες το βράδυ» ψιθύρισε η Σόρα.

Είτε την άκουσε είτε όχι, ο Τάι είπε: «Είναι επικίνδυνο να είσαι μόνος εκεί πάνω. Πάμε να τον βοηθήσουμε. Με το Ντίτζιμον της Σόρα, εγώ και ο Άγκουμον μπορούμε να φτάσουμε εκεί αρκετά γρήγορα. Οι υπόλοιποι παιδιά μπορείτε να μας προλάβετε αργότερα.» Έπαιρνε αποφάσεις με αστραπιαία ταχύτητα σε τέτοιες στιγμές. Ο Τάι συνήθως ενεργούσε χωρίς να δώσει πολλές εξηγήσεις, αλλά ο τρόπος σκέψης του ήταν συνήθως σωστός.

«Πίγιομον, γίνε… Μπέρντραμον!» Το ροζ πουλί Ντίτζιμον της Σόρα, η Πίγιομον, που ήταν σαν καλομαθημένο παιδάκι συνήθως, είχε τώρα αλλάξει σχήμα, κι έγινε ένα μεγάλο και άγριο στην όψη Ντίτζιμον. Ακριβώς όπως θα περίμενε κανείς βλέποντας τις φλόγες που τύλιγαν το σώμα της, η θερμοκρασία εκεί ήταν πολύ υψηλή για να το σκαρφαλώσεις, αλλά ο Τάι, ο Άγκουμον και η Σόρα μπορούσαν να κρέμονται από τα δύο πόδια της. Αυτό ήταν το μόνο μέρος της Μπέρντραμον που έμοιαζε με συνηθισμένου πουλιού.

Κρεμασμένος με τον Άγκουμον σε ένα από τα πόδια της Μπέρντραμον σαν σε τελεφερίκ, ο Τάι κοίταξε πίσω του και φώναξε, «Λοιπόν, Ματ, βασίζομαι σε σένα να τους προσέχεις!»

«Άφησέ το πάνω μου!»

Έτσι απάντησε, αλλά όταν ο Ματ κοίταξε πίσω του, δεν μπορούσε παρά να αναστενάξει. Εκεί καθόταν ο μικρός του αδερφός, το αγόρι που πήγαινε τέταρτη δημοτικού που δεν μιλούσε σχεδόν καθόλου και τον ακολουθούσε μια πασχαλίτσα που μιλούσε στη διάλεκτο Κανσάι, και η συμμαθήτρια αυτού του αγοριού που έλεγε δυνατά όλα όσα σκεφτόταν.

Το βουνό Μούνγκεν τους έσκιαζε, κυριολεκτικά και μεταφορικά.

Στην πραγματικότητα, στο βουνό υπήρχε ένας μακρύς, κακοστρωμένος δρόμος μέχρι την κορυφή του, και δεν ήταν αδύνατο να το ανέβει κάποιος, ακόμη κι αν ήταν μαθητής του δημοτικού . Ο Γκόμαμον περπατούσε σταθερά δίπλα στον Τζο. Το λευκό του σώμα ήταν ακριβώς όπως αυτό μιας φώκιας, συμπεριλαμβανομένων των πτερυγίων του. Έτσι η ανατομία του δεν φαινόταν να ταιριάζει και πολύ καλά σε αυτό το βραχώδες περιβάλλον. Ωστόσο, δεν έκανε κανένα παράπονο καθώς ανέβαινε. Μάλιστα, συνέχισε να κάνει αναιδή σχόλια όπως:

«Ε, Τζο! Σε αφήνω πίσω αν δεν βιαστείς!».

«Κοίτα τι λέει… Εγώ θα σε αφήσω πίσω αν συνεχίσεις έτσι αργά!», απάντησε ο Τζο, ενώ σκέφτηκε ότι ποτέ δεν είχε μιλήσει με τόση αυθάδεια σε φίλους του από το σχολείο και το φροντιστήριο.

«Τέλος πάντων, τι καλά που άρχισε να κάνει ζέστη από τότε που ξεκινήσαμε να σκαρφαλώνουμε το βουνό!»

«Εγώ θα μπορούσα ακόμα και με το κρύο.»

Το ζευγάρι συνέχισε να τσιγκλάει ο ένας τον άλλο καθ' όλη τη διάρκεια της ανάβασης. Ο Τζο δεν το συνειδητοποιούσε αυτή τη στιγμή, αλλά το μόνο πράγμα που τον αποσπούσε από το να αποθαρρύνεται καθώς σκαρφάλωνε μόνος του ένα άγνωστο βουνό, ήταν η συνεχής φλυαρία του Γκόμαμον.

Ένα μέρος της βουνοπλαγιάς σκίστηκε στα δυο, ανοίγοντας χωρίς ήχο.
Το εσωτερικό του ήταν σαν σπηλιά, αλλά επειδή δεν απλώθηκε φως μέσα του, δεν μπορούσε κανείς να καταλάβει πόσο βαθιά ήταν. Το μόνο πράγμα που μπορούσε να δει κανείς ήταν ένα σκοτάδι που φαινόταν γεμάτο με κακές προθέσεις.Κάτι μαύρο βγήκε ορμητικά από μέσα, και το άνοιγμα έκλεισε σιωπηλά για άλλη μια φορά. Το σκίσιμο ήταν σα να μην υπήρξε ποτέ.

Ο Γκόμαμον τα παρατήρησε πρώτος. «Ε, κοίτα.»
«Μαύρα γρανάζια...» Χωρίς δεύτερη σκέψη, ο Τζο τράβηξε τον Γκόμαμον κοντά του και κρύφτηκε. Πολλά από τα Ντίτζιμον που τους είχαν επιτεθεί τις προηγούμενες μέρες, είχαν όλα ένα μαύρο γρανάζι κολλημένο κάπου μέσα στο σώμα τους. Τα μαύρα γρανάζια τα έκαναν να χάσουν τα λογικά τους και να γίνουν βίαια. Για να τα αφαιρέσουν από τα σώματα των Ντίτζιμον, τα Ντίτζιμον των παιδιών έπρεπε να επιτεθούν στα γρανάζια με σημαντική δύναμη, πριν καταφέρουν να τα καταστρέψουν.
Κανένα από τα παιδιά δεν ήξερε από πού είχαν έρθει τα μαύρα γρανάζια και ποιος ήταν ο σκοπός τους, αλλά τώρα ο Τζο είπε: «Ήρθαν από αυτό το βουνό...». Κοίταξε τον Γκόμαμον.
«Δεν είμαι αρκετά ανόητος ώστε να περιμένω να κολλήσει πάνω μου ένα από αυτά τα πράγματα!», είπε ο Γκόμαμον, απαντώντας στην ανείπωτη ανησυχία που καταπλάκωσε τον Τζο. Γύρισε προς το μέρος του και είπε: «Λοιπόν, πάμε! Έχουμε πολύ δρόμο ακόμα μπροστά μας.»

Ένα γρανάζι διαπέρασε τα σύννεφα καθώς πετούσε στο μέσο του βουνού. Με μια απότομη στροφή, τρύπησε την πλάτη ενός Ντίτζιμον που βρισκόταν στη μέση της κατάβασής του από τους ουρανούς — τόσο δυνατά που το μισό του φαινόταν ακόμα έξω από το σώμα του Ντίτζιμον. Τα μαύρα γρανάζια φαίνονται να μην είναι κατασκευασμένα εξολοκλήρου από κάποια στερεά ουσία. Η πλάτη του Ντίτζιμον δεν έδινε καμία ένδειξη πληγής ή αίματος. Το μόνο πράγμα που άλλαξε ήταν ότι τα μάτια του Ντίτζιμον (αν και κάποιος μπορούσε να δει μόνο γυαλί επειδή φορούσε κάτι που έμοιαζε με προσωπίδα οξυγονοκόλλησης) έλαμπαν με ένα περίεργο κόκκινο φως, που φαινόταν σατανικό.

Όσο κακοστρωμένο ήταν το μονοπάτι του βουνού, άλλο τόσο ήταν απότομο. Ωστόσο, ούτε καν η Μίμι δεν παραπονέθηκε – ήταν σίγουρο, όλοι τους σκέφτονταν τον Τζο. Ο καθένας τους γνώριζε ότι ήταν αυτοί που το είχαν τραβήξει τόσο, που ένιωθε

υποχρεωμένος να κάνει την ανάβαση μόνος του. Ο Ματ και οι άλλοι είχαν κατά κάποιο τρόπο καταφέρει να φτάσουν στα μισά, όταν εντόπισαν τον Τάι και τους άλλους, μαζί με τον Τζο, ήδη χυμένους στη μάχη.

"Κοίτα εκεί! Η Μπέρντραμον κοντεύει να πέσει!» ούρλιαξε ο ΤΚ, που ήταν μπροστά τους.

«Και ο Γκρέιμον εκεί είναι. Α, προσπαθεί να επιτεθεί σε αυτό το Ντίτζιμον που μοιάζει με άλογο!» είπε ο Ίζι, δείχνοντας ένα Ντίτζιμον που πετούσε στον ουρανό.

Ανάμεσα στα κενά των δέντρων, μπορούσαν να δουν τον Γκρέιμον να στοχεύει μια μπάλα φωτιάς στον αέρα από πάνω του.

Όμως το στενό ορεινό μονοπάτι δεν ήταν αρκετά φαρδύ για να πατήσει σταθερά και να στηρίξει το μεγάλο του σώμα. Το Ντίτζιμον που πίστευαν ότι ήταν ο εχθρός ήταν ένα λευκό, ιπτάμενο άλογο. Κουνώντας πλατιά τα φτερά του, άλλαξε γρήγορα πορεία στον αέρα και έβγαλε λευκό φως από το στόμα του.

Ο Γκρέιμον έχασε την ισορροπία του και έπεσε.

«Γκρέιμον!» φώναξε ο Ματ.

Καθώς ο Γκρέιμον κουτρουβαλούσε, προσγειώθηκε σε ένα χαμηλότερο σημείο που ήταν πολύ πιο φαρδύ από πριν. Εκεί είδαν τα πύρινα φτερά της Μπέρντραμον. Έλαμψε, έγινε μικρότερη και ξαναέγινε Πίγιομον. Πρέπει να έχει εξαντλήσει τεράστια ποσότητα ενέργειας για να φτάσει στο βουνό.

Ο Τάι πήρε στο κατόπι τον Γκρέιμον γλιστρώντας στην πλαγιά. Ο Ματ και οι άλλοι δεν μπορούσαν να τη δουν, αλλά η Σόρα πρέπει να ήταν επίσης εκεί. Το ιπτάμενο Ντίτζιμον-άλογο άρχισε να στοχεύει περισσότερες από τις επιθέσεις του προς αυτή την κατεύθυνση.

«Γκάμπουμον, πάμε!» Ο Ματ φώναξε στο Ντίτζιμον του. Όταν εξελισσόταν, ο Γκάμπουμον είχε τεράστια μαχητική δύναμη, αλλά – και γι' αυτό, δίσταζε ο Ματ - δεν μπορούσε να πετάξει. Δεν ήταν σίγουρο αν θα τα κατάφερναν εγκαίρως και δεν υπήρχε περίπτωση να αφήσει τον ΤΚ και τους άλλους μόνους τους.

«Θα πάμε εμείς.», είπε ο Ίζι στον Τέντομον. Όταν ο Τέντομον εξελισσόταν, μπορούσε εύκολα να πετάξει εκεί με τον Ίζι καβάλα στο κεφάλι του.

Αλλά υπήρχε ακόμα ένα πρόβλημα. Αν ο ΤΚ επρόκειτο να πάει μαζί με το Ντίτζιμον του Ματ, ο Ίζι θα έπρεπε να πάρει μαζί του τη Μίμι και την Πάλεμον. Αυτή η προσθήκη θα μείωνε σημαντικά την επιθετική ικανότητα του Καμπουτέριμον. Άλλωστε, εκείνο το ιπτάμενο άλογο κινούνταν με πολύ μεγάλη ταχύτητα. Ο Καμπουτέριμον δεν θα μπορούσε να το αντιμετωπίσει αποτελεσματικά εάν είχε πολλούς ανθρώπους στο κεφάλι του.

Ακόμα κι έτσι, δεν μπορούσαν να αφήσουν μόνη τη Μίμι, αυτό θα ήταν προφανώς αρκετά επικίνδυνο. Συζητώντας τι να κάνουν και μη μπορώντας να καταλήξουν σε μια απόφαση, ο Ματ και ο Ίζι κοιτάχτηκαν μεταξύ τους.
Η Μίμι, που κοιτούσε με έκπληξη από πάνω της, τώρα ύψωσε τη φωνή της. «Αχ! Κοιτάξτε, ο Τζο!» Σηκώνοντας τα κεφάλια τους, τόσο ο Ματ όσο και ο Ίζι, είδαν τον Τζο να πηδά από τον γκρεμό. Είχε στοχεύσει στην πλάτη του ιπτάμενου αλόγου Ντίτζιμον.
«Αυτό είναι πολύ επικίνδυνο!»
Παρά τρίχα τα κατάφερε ο Τζο. Πιανόταν σφιχτά από κάτι στην πλάτη του λευκού Ντίτζιμον.

«Προσπαθεί να βγάλει το μαύρο γρανάζι!»
«Όχι, πρόσεχε!» φώναξε η Μίμι κλαίγοντας. Ανίκανος να κρατηθεί καθώς το ιπτάμενο άλογο τίναζε το σώμα του για να τον διώξει, ο Τζο πετάχτηκε στον αέρα. Ο Γκόμαμον πήδηξε από τον γκρεμό. Φως εκτοξεύτηκε από κάπου που τα παιδιά δεν μπορούσαν να δουν, και όταν έφτασε στον Γκόμαμον, το φως ακτινοβόλησε μέσα του και πήρε μεγαλύτερο σχήμα. «Γκόμαμον, γίνε…Ικκάκουμον!» Έγινε ένα Ντίτζιμον τόσο μεγάλο όσο ο Γκρέιμον, με ολόκληρο το σώμα του καλυμμένο με ένα μακρύ , λευκό τρίχωμα. Ο Ικκάκουμον στηρίχτηκε σε μια προεξοχή που ήταν ελαφρώς ψηλότερα από εκεί που βρισκόταν ο Γκρέιμον. Ο Τζο προσγειώθηκε απαλά στην πλάτη του.
«Αχ! Πέταξε το κέρατό του!»
Ο Ματ και οι άλλοι ήταν εξίσου έκπληκτοι με τον ΤΚ. Το κέρατο πέταξε στον αέρα σαν σφαίρα, και μια πύρινη γραμμή έκαιγε σαν ουρά του. Το ιπτάμενο άλογο το απέφυγε, αλλά το κέρατο που έμοιαζε σαν να ήταν έτοιμο να πέσει προς το έδαφος, πέταξε το καβούκι του για να αποκαλύψει τον πραγματικό πύραυλο μέσα. Αυτός ο πύραυλος ήταν εκείνος που έβγαζε φωτιά και άλλαξε κατεύθυνση για να στοχεύσει απευθείας στην πλάτη του αλόγου. Πετώντας γρήγορα, σα να το τραβούσαν προς το σημάδι του, εξερράγη στην πλάτη του ιπτάμενου αλόγου. Μέσα από τις λάμψεις φωτός που ακολούθησαν, η σιλουέτα ενός μαύρου γραναζιού φάνηκε να πετάγεται προς τα πάνω και κονιορτοποιήθηκε.
«Τα κατάφερε! Το Ντίτζιμον του Τζο είναι τέλειο!»
Καθώς ο ΤΚ και οι άλλοι γιόρταζαν, γύρισαν το βλέμμα τους πίσω στον Τζο για να ανακαλύψουν ότι ένα νέο κέρατο είχε ξαναφυτρώσει στην κορυφή του κεφαλιού του Ικκάκουμον. Δεν μπορούσαν να δουν την έκφραση του Τζο, αφού ήταν πολύ μακριά, αλλά ήταν σίγουροι ότι κι αυτός ήταν χαρούμενος.

Αλλά μέχρι να βρεθούν τα παιδιά μεταξύ τους, ο Τζο έδειχνε πιο καταθλιπτικός από ποτέ. Όταν η ομάδα του Ματ ενώθηκε με τους άλλους στην κορυφή του βουνού , ο Τζο ήταν γονατισμένος στο χώμα. « Αυτό το μέρος είναι νησί τελικά! Προς όποια μεριά και να περπατήσουμε, δε θα μπορέσουμε ποτέ να φύγουμε από εδώ!»

Η βουνοκορφή ήταν τόσο φαρδιά όσο ένα γήπεδο ποδοσφαίρου και μπορούσαν να δουν τα πάντα γύρω τους: τη μεριά από την οποία είχαν έρθει, αλλά και την αντίθετη μεριά του νησιού, που μέχρι τώρα έκρυβε το σώμα του βουνού. Όπου και να γυρνούσαν το κεφάλι τους , η θάλασσα απλωνόταν ατέλειωτα προς τον ορίζοντα. Δεν έβλεπαν κανένα άλλο νησί, καμία χώρα, καμία ήπειρο.

Τα παιδιά σκέφτονταν ξαφνικά πως, ίσως θα ήταν καλύτερα αν πίστευαν αυτά που τους έλεγαν τα Ντίτζιμον εξαρχής. Θα ήταν πιο εύκολα τα πράγματα έτσι. Θα συνέχιζαν τώρα τη ζωή τους σε αυτό το απομονωμένο νησί , ή θα συνέχιζαν να ελπίζουν πως κάποια στιγμή θα ερχόταν από κάπου βοήθεια; Κι αν το έκαναν αυτό, πόσο καιρό θα χρειαζόταν να περιμένουν;

«Τέλος πάντων, πρέπει να κατέβουμε το βουνό. Δεν μπορούμε να κοιμηθούμε εδώ.» είπε ο Τάι καθώς κοιτούσε κάτω από το βουνό με το μίνι-τηλεσκόπιό του.

«Α! Βλέπω ένα σπίτι! Φαίνεται μεγάλο!»

Ο Τζο τινάχτηκε από την έκπληξη, μα αναρωτήθηκε αμέσως αν ο Τάι σκαρφίστηκε το σπίτι μπας και ξεκουνηθούν όλοι.

«Δε με πιστεύεις, ε; Αλήθεια λέω, να, κοίτα.» και από τη στιγμή που ο Τάι πήρε τα μάτια του από το τηλεσκόπιο για να δείξει το σπίτι στον Τζο, δεν μπόρεσε να το ξαναβρεί.

«Δεν πειράζει,» είπε ο Τζο μονότονα. «δε χρειάζεται να φτιάχνεις ψεύτικα σπίτια με το μυαλό σου για να μας δώσεις ελπίδα. ..»

Δε φαινόταν να έχει το κουράγιο να σηκωθεί. Το ίδιο και η Μίμι και ο ΤΚ, που ακόμη δεν είχαν συνέλθει από την ανάβαση στη βουνοκορφή.

Ο Άγκουμον, ο Γκόμαμον και η Πίγιομον έτρωγαν για να αναπληρώσουν την ενέργεια που έχασαν στην μάχη. Έτσι όπως πήγαιναν τα πράγματα, δε φαινόταν πως θα ξεκινούσαν σύντομα να κατεβαίνουν. Ευτυχώς ή δυστυχώς γι' αυτούς, δε θα έμεναν για πολύ εκεί τελικά.

«Χεχεχεχεχε!»

Ένας πράσινος δαίμονας εμφανίστηκε από το μονοπάτι που είχαν ακολουθήσει ο Ματ και οι άλλοι για να ανέβουν. Το πρόσωπό του ήταν δύο φορές πιο μεγάλο από τη μάσκα του Scream που φοράνε τα παιδιά στα καρναβάλια, και πολύ πιο απειλητικό.

Αν δεν είχαν δει το στόμα του να κουνιέται καθώς μιλούσε, τα παιδιά θα τον περνούσαν ακριβώς γι' αυτό: έναν ενήλικο που φορούσε μία μάσκα.
«Σας έφτασα επιτέλους. Ετοιμαστείτε να πεθάνετε!»
Το άνω μέρος του σώματος του δαίμονα ήταν πράσινο. Οι ώμοι του φαίνονταν μεγάλοι σαν καρπούζια και τα χέρια του ήταν όσο μακριά είναι τα χέρια ενός ενήλικα, όταν έκλεινε τα δάχτυλά του σε γροθιά όμως, αυτή φαινόταν 5 φορές μεγαλύτερη. Στο δεξί του χέρι κρατούσε ένα ρόπαλο φτιαγμένο, όπως φαινόταν , από οστό. Με ένα χτύπημα του ροπάλου, ο βράχος δίπλα του έγινε σκόνη. Ο ήχος που έβγαλε έμοιαζε με έκρηξη. Όταν τον άκουσαν, τα παιδιά σηκώθηκαν.
«Τρέξτε!»
Δεν ήξεραν τι σόι Ντίτζιμον ήταν αυτός ο δαίμονας, αλλά ήταν σίγουροι, χωρίς καμία αμφιβολία, ότι τους κυνηγούσε. Τρέχοντας προς την αντίθετη μεριά, η Σόρα φώναξε:
«Έχει ένα μονοπάτι εδώ!»
Υπό την καθοδήγησή της, έτρεξαν τόσο γρήγορα προς το μέρος που τους έδειχνε, που φαίνονταν έτοιμοι να κουτρουβαλήσουν. Αφού σιγουρεύτηκε πως και οι πιο αργοί του γκρουπ , η Μίμι, ο ΤΚ και ο Τζο, τον είχαν περάσει, ο Ματ κρατούσε τα μετόπισθεν. Ο δαίμονας φαινόταν να παίρνει το χρόνο του πίσω τους, αλλά δεν ήξεραν πόσο γρήγορος θα ήταν αν αποφάσιζε να τρέξει.
«Γκάμπουμον, μπορείς να εξελιχθείς ανά πάσα στιγμή, έτσι:»
«Ναι, όποτε θες!»
Αφού έτρεξαν λίγο πιο πέρα μόνο, είδαν τη Σόρα και τους άλλους σταματημένους μπροστά τους.
Ένα ακόμη ανθρωπόμορφο Ντίτζιμον, τους έκοβε το δρόμο. Αυτό δεν ήταν πράσινο, αλλά είχε δεκάδες ουλές στο σώμα του, κάτι που το έκανε να φαίνεται πού πιο σκληρό από τον πράσινο δαίμονα. Επιπλέον, δεν ήταν τόσο ανθρωπόμορφο τελικά, αφού το κεφάλι του ήταν αυτό ενός λιονταριού.
«Ο Λέομον!», ο Πάταμον, βλέποντας τον ΤΚ ανήσυχο δίπλα του, τίναξε τα αυτιά του και είπε καθησυχαστικά.
«Μη φοβάστε καθόλου! Ο Λέομον είναι πολύ δίκαιο και σωστό Ντίτζιμον!»
«Είναι πολύ δυνατός και καλόκαρδος.» συμπλήρωσε η Πίγιομον.
Ώστε δεν είναι άνθρωπος αλλά Ντίτζιμον. Και κυρίως, ένα καλό Ντίτζιμον. Η Σόρα και τα άλλα παιδιά χαμογέλασαν ανακουφισμένα.
Αυτό μέχρι που ο Λέομον, άπλωσε το χέρι του στο σπαθί που είχε στη ζώνη του και είπε:
«Εκλεκτά παιδιά………………… Θάνατος.»
Η φωνή του βγήκε χαμηλή και βραχνή, αλλά η Σόρα τον άκουσε καθαρά και ξάστερα!
Ο Λέομον τράβηξε το σπαθί του από τη ζώνη του και πήρε θέση μάχης.
Τα παιδιά δεν κατάλαβαν τι ή ποια ήταν αυτά τα εκλεκτά παιδιά, αλλά καταλάβαιναν απόλυτα πως αυτό το Ντίτζιμον είχε σκοπό να τα σκοτώσει, ακριβώς όπως και ο πράσινος δαίμονας. Ο οποίος παρεμπιπτόντως κοντοζύγωνε. Δεν υπήρχε δρόμος διαφυγής. Ο εκρηκτικός ήχος του ροπάλου να σπάει βράχους και ένα μανιακό γέλιο

ακούγονταν από πίσω τους, ενώ ο Λέομον ερχόταν απειλητικά προς το μέρος τους. Πήγαινε πολύ αργά , παρατήρησαν τα παιδιά.
«Άγκουμον, εξελίξου! Τώρα!»
Λες και η φωνή του Τάι ήταν το σήμα, όλα τα Ντίτζιμον των παιδιών εξελίχθηκαν ταυτόχρονα.

«Άγκουμον, γίνε…Γκρέιμον!»
«Πίγιομον, γίνε… Μπέρντραμον!»
«Πάλεμον, γίνε…Τόγκεμον!»
Μπροστά στον Λέομον, στεκόταν τώρα ο Γκρέιμον, ενώ το πύρινο πουλί, η Μπέρντραμον, πετούσε στον ουρανό από πάνω τους. Δίπλα στον Γκρέιμον, στεκόταν ένας τεράστιος κάκτος με πόδια και με χέρια, που τα είχε αυτή τη στιγμή σε θέση μάχης, έτοιμος να επιτεθεί. Ήταν η εξελιγμένη μορφή της Πάλεμον, του Ντίτζιμον της Μίμι.
«Γκάμπουμον, γίνε… Γκαρούρουμον!»
«Τέντομον, γίνε… Καμπουτέριμον!»
«Γκόμαμον, γίνε… Ικκάκουμον!»
Φάτσα με τον πράσινο δαίμονα, ήταν τώρα ο Ικκάκουμον, ο οποίος μόλις είχε εξελιχθεί και επιτίθονταν με το κέρατο του στο πρόσωπο του αντιπάλου του. Δίπλα του ήταν ένας τεράστιος, μπλε λύκος, ο Γκαρούρουμον, στον οποίο είχε εξελιχθεί ο Γκάμπουμον, το Ντίτζιμον του Ματ. Βουίζοντας πάνω τους , πετούσε ο Καμπουτέριμον, το τεράστιο σκαθάρι- ρινόκερος, στο οποίο το Ντίτζιμον του Ίζι , ο Τέντομον, είχε εξελιχθεί.
Οι πιθανότητες ήταν με το μέρος τους, 6 εναντίον 2. Αυτό, το κατάλαβε μάλλον τόσο ο Λέομον, όσο και ο πράσινος δαίμονας, αφού είχαν σταματήσει στη θέση τους. Όλα τα Ντίτζιμον των παιδιών είχαν μέγεθος μεγαλύτερο από έναν άνθρωπο. Ακόμη και το μικρότερο ανάμεσα τους, η Τόγκεμον, ήταν δύο φορές μεγαλύτερη από τον Λέομον.
Ο Γκρέιμον έκανε την πρώτη κίνηση να επιτεθεί. Και μόλις άνοιξε το στόμα του για να εκτοξεύσει μια φλογόμπαλα, ο ήχος μίας έκρηξης ακούστηκε πάνω από τα κεφάλια τους. Ένα κομμάτι από την κορυφή του βουνού άρχισε να καταρρέει προς το μέρος τους. Αν δεν έκαναν τίποτα, ο Τάι και τα παιδιά θα καταπλακώνονταν από το χαμό που ερχόταν κατά πάνω τους.
Ο Γκρέιμον εκτόξευσε φωτιά, ενώ ο Γκαρούρουμον έβγαλε έναν τεράστιο, δυνατό, παγωμένο πίδακα νερού από το στόμα του. Η Μπέρντραμον άπλωσε τα τεράστια φτερά της, πετώντας πολλές μικρές φλόγες. Ο Ικκάκουμον έριξε ένα κύμα από συνεχόμενα κέρατα-πυραύλους, ενώ ο Καμπουτέριμον δημιούργησε μία μπάλα δυνατού ηλεκτρισμού με τα έξι του άκρα και την εκτόξευσε. Οι βράχοι που είχαν σχεδόν πέσει πάνω τους , έγιναν κομματάκια. Ένα μεγάλο κομμάτι που είχε ξεφύγει από τις επιθέσεις και συνέχισε να πέφτει προς τα παιδιά, καταστράφηκε ολοσχερώς με μία αστραπιαία γροθιά της Τόγκεμον, που φορούσε κατακόκκινα γάντια του μποξ.

Όλοι οι βράχοι ήταν τώρα άμμος, που έπεφτε πάνω τους σαν βροχή. Όταν αυτή σταμάτησε, τα παιδιά σήκωσαν το κεφάλι τους και με έκπληξη συνειδητοποίησαν ότι ο Λέομον και ο πράσινος δαίμονας είχαν εξαφανιστεί.
«Έ-έφυγαν;», ρώτησε ο Τζο, καθώς στερέωνε τα γυαλιά του καλά στη μύτη του.

Η έπαυλη των παραισθήσεων

Ήταν σχεδόν νύχτα, όταν τα παιδιά έφτασαν στους πρόποδες του βουνού. Ένιωθαν πολύ τυχερά που ο Τάι είχε ανακαλύψει αυτό το σπίτι μέσα στο δάσος. Όλοι τους ήταν κομμάτια από την κούραση και, ακόμη και τα Ντίτζιμον , που πάντα ήταν μέσα στην ενέργεια (αρκεί να είχαν φάει), έμοιαζαν να σέρνονται μετά τις εξελίξεις τους.
Όταν έφτασαν στο σπίτι, συνειδητοποίησαν ότι πρόκειται μάλλον για έπαυλη ή για κάποιο μικρό κάστρο, και όχι για σπίτι. Ήταν ένα ευρωπαϊκού στυλ, φτιαγμένο από τούβλα, τριώροφο κτίσμα, σαν από ταινία. Έτσι όπως το έβλεπαν τα παιδιά, ακόμα και τα παράθυρα στη σοφίτα φαινόταν να κρύβουν κανονικά δωμάτια.
Ανοίγοντας την βαριά εξώπορτα, βρέθηκαν σε ένα μεγάλο χολ, φωτισμένο από έναν μεγάλο, επιβλητικό πολυέλαιο. Και άντε, αυτό ήταν κάπως αναμενόμενο, αν σκεφτείς την υπόλοιπη διακόσμηση του σπιτιού. Αυτό όμως που έπιασε τα παιδιά απροετοίμαστα, ήταν η μυρωδιά, ζεστού, πεντανόστιμου φαγητού που τους τράβηξε από τις μύτες στην τραπεζαρία. Έχοντας περάσει μέρες τρώγοντας κακοψημένο barbeque και περίεργα φρούτα, η εικόνα του φρεσκομαγειρεμένου φαγητού που βρισκόταν μπροστά τους, τους είχε ζαλίσει. Το μεγάλο τραπέζι ήταν γεμάτο με πιατέλες που , για ακόμη μια φορά , ήταν «σαν από ταινία».
Στο σπίτι υπήρχε ακόμη και κάτι που έμοιαζε με μικρή πισίνα εξωτερικού χώρου, σαν σε κλασσικό ιαπωνικό όνσεν, γεμάτη με ζεστό νερό. Αυτό το μπάνιο ήταν η μοναδική «παραφωνία» στην κατά τα άλλα δυτικού τύπου έπαυλη, κάτι που έκανε τον Ίζι να επιστρέψει στις θεωρίες του περί θεματικού πάρκου.
Το πιο περίεργο από όλα όμως, ήταν ότι παρά τις προετοιμασίες που είχαν γίνει για αυτή τη θερμή υποδοχή στα παιδιά, δεν υπήρχε ψυχή στο σπίτι, εκτός από τα παιδιά και τα Ντίτζιμόν τους.
Τα παιδιά όμως δεν είχαν χρόνο να χάσουν σε τέτοιες σκέψεις. Μόλις γέμισαν τα στομάχια τους με φαγητό που έμοιαζε με αυτό που ήταν συνηθισμένοι να τρώνε στα σπίτια τους, πήγαν κατευθείαν να ξεπλύνουν με το -επιτέλους- ζεστό νερό τη βρώμα και την άμμο που είχε κολλήσει πάνω τους , από την κορυφή ως τα νύχια.
Υπήρχαν 8 κρεβάτια συνολικά ,στη μεγάλη κρεβατοκάμαρα στον τρίτο όροφο. Τα σεντόνια ήταν απαλά και καθαρά , σα να είχαν μόλις πλυθεί, και τα κρεβάτια ήταν αρκετά μεγάλα ώστε να χωράει για να κοιμηθεί κάθε παιδί με το Ντίτζιμόν του άνετα.
Ήταν η πρώτη φορά από τη μέρα που τα παιδιά έφτασαν στο νησί Φάιλ, που ένιωθαν τόσο άνετα, χορτάτα και καθαρά. Οι ευδιάθετες συζητήσεις και τα χαχανητά, συνεχίστηκαν αρκετά αφού τα παιδιά κουκουλώθηκαν στα κρεβάτια τους.
«Τί να κάνουν η μαμά και ο μπαμπάς άραγε…» , με αυτά της τα λόγια η Μίμι, επανάφερε τα παιδιά στην πραγματικότητα.
«Έχει περάσει μια εβδομάδα, έτσι; Από τότε που ήρθαμε εδώ.» ψιθύρισε ο Τάι.
«Αναρωτιέμαι αν όντως ξέρουν ότι είμαστε εδώ…»είπε ο Σόρα, σαν να ήθελε επιβεβαίωση για όσα είχε εικάσει νωρίτερα ο Ίζι.

«Ε, δεν μπορούμε να είμαστε σίγουροι για αυτό.», είπε ο Ίζι.
«Αυτό το μέρος είναι άλλωστε…»
Ο Ματ έκανε έναν δυνατό θόρυβο καθώς βούτηξε κάτω από τις κουβέρτες του, κόβοντας τα λόγια του Ίζι. «Ακόμα κι αν συζητήσουμε για αυτό τώρα, δε θα καταλήξουμε πουθενά. Μπορούμε να κάνουμε υποθέσεις μέχρι εξάντλησης και πάλι δεν θα μπορέσουμε να μάθουμε τι κάνουν οι γονείς μας ή πού βρισκόμαστε. Αντί να ανησυχούμε για αυτό, πρέπει να κοιμηθούμε για να είμαστε ξεκούραστοι για αύριο.»
«Ναι, συμφωνώ», είπε ο Τζο καθώς έβγαλε τα γυαλιά του και τα έβαλε στο κομοδίνο του. Ούτε ο Γκόμαμον, ούτε τα άλλα Ντίτζιμον που γελούσαν χαρούμενα μαζί τους λίγες στιγμές πριν, δεν μπορούσαν να σπάσουν τη βαριά σιωπή.
«Μαμά…»
Όλοι άκουσαν τον ΤΚ να μουρμουρίζει στο μαξιλάρι του. Μπορεί και να έκλαιγε. Αυτή η μία λέξη έκλεισε τα στόματα όλων και τράβηξαν ήσυχα τα σκεπάσματα πάνω τους. Ο Τάι κατάλαβε κάτι. Ο Ματ ήξερε ότι ο ΤΚ θα στενοχωριόταν μόλις άρχιζαν να μιλάνε για τους γονείς τους, γι' αυτό πρόλαβε και σταμάτησε τη συζήτηση πριν συνεχίσουν.
Καθώς ο Τάι κοίταζε τα δύο ξανθά αδέρφια που κοιμόνταν σε ξεχωριστά κρεβάτια δίπλα του, θυμήθηκε όταν έφτασαν στις κατασκηνώσεις. Στην αρχή, δεν ήξερε ότι αυτοί οι δύο ήταν αδέρφια. Από όσο τον γνώριζε, ο Τάι πάντα νόμιζε ότι ο Ματ ήταν μοναχοπαίδι. Μόνο αφού είχαν έρθει σε αυτό το νησί, ανακάλυψε ότι το μικρότερο αγόρι που ήταν άγνωστο σε αυτόν, ήταν ο αδερφός του Ματ. Ακόμη αργότερα, έμαθε ότι οι γονείς τους είχαν χωρίσει και πως τα αδέρφια χωρίστηκαν μεταξύ τους καθώς ο καθένας ζει με διαφορετικό γονιό, σε άλλη συνοικία του Τόκυο. Αμέσως αφού ο Ματ του τα είπε αυτά , ο ΤΚ δέχθηκε επίθεση από έναν δράκο Ντίτζιμον και ο Ματ ρίσκαρε τη ζωή του για να τον σώσει (ενεργώντας πολύ πιο απερίσκεπτα από ό,τι θα περίμενε κανείς από αυτόν κανονικά), καταλήγοντας να είναι αυτός που βρέθηκε σε κίνδυνο . *Τότε ήταν που ο Γκάμπουμον, που τώρα κοιμόταν δίπλα στον Ματ (κουλουριασμένος έτσι, έμοιαζε με τον Άγκουμον, αν αυτός φορούσε γούνα), μεταμορφώθηκε, εννοώ, εξελίχθηκε σε μεγάλο λύκο και…*
Περίμενε ένα λεπτό.
Νομίζω ότι κάποτε ρώτησα κάποιον αν ο Ματ είχε αδέρφια, αλλά απέφυγε την ερώτηση. Ήταν η Σόρα;
Καθώς βυθιζόταν στις σκέψεις του, ο Τάι ένιωσε τα βλέφαρά του να κλείνουν και νύσταζε όλο και περισσότερο. Ένιωθε τον εαυτό του να φεύγει, όταν ξύπνησε από μια φωνή.
«Τάι…» του ψιθύρισε ο Άγκουμον. «Πρέπει να πάω στην τουαλέτα.»
Έπρεπε να κατέβουν τις σκάλες για να φτάσουν στα μπάνια του δεύτερου ορόφου.

Ο Τάι περίμενε ανυπόμονα τον Άγκουμον να τελειώσει ό,τι έκανε τέλος πάντων, καθώς στεκόταν έξω από τις τουαλέτες στον διάδρομο που συνδέονταν με έναν μεγαλύτερο διάδρομο. Ήταν περίεργο που αυτές ήταν οι μοναδικές τουαλέτες σε αυτό το μεγαλειώδες κτίριο, αλλά ο Τάι είχε άλλα πράγματα στο μυαλό του αυτή τη στιγμή.

«Τς, πήγαινε τουλάχιστον μόνος σου στην τουαλέτα», γκρίνιαξε ο Τάι και κοίταξε στο διάδρομο.
Το φεγγάρι έλαμπε έξω, το φως του έπεφτε από τα παράθυρα και προσγειωνόταν σε έναν πίνακα που κρεμόταν στην άκρη του διαδρόμου.
«Ε;»
Ο Τάι παρατήρησε ότι κάτι σε αυτόν τον πίνακα ήταν διαφορετικό από όταν έφτασαν εδώ νωρίς το βράδυ.
«Δεν ήταν η ζωγραφιά ενός αγγέλου εκεί;»
Μέσα στο λουσμένο από το φως κάδρο, υπήρχε μια ζωγραφιά ενός αγγέλου που γονάτιζε μπροστά σε κάτι ενώ έκανε προσευχή. Θυμήθηκε τον ΤΚ και τον Πάταμον, που τον είχαν εντοπίσει πρώτοι, να λένε πόσο όμορφος πίνακας είναι και να τον κοιτούσαν για πολλή ώρα. Αλλά τώρα αυτός ο πίνακας ήταν…
«Είναι κατάμαυρος.»
Δεν υπήρχε καμία ζωγραφιά. Υπήρχε μόνο ένας άδειος καμβάς στο κάδρο. Αν και το φως έλαμπε πάνω του, ήταν το πιο σκούρο μαύρο που είχε δει ο Τάι, σαν ένα γιγάντιο χέρι να είχε ανοίξει μια αλφαδιασμένη, ορθογώνια τρύπα.
Προσπάθησε να σκύψει πάνω από το κάγκελο του διαδρόμου για να δει καλύτερα, αλλά τραβήχτηκε γρήγορα πίσω τρομαγμένος. Το κάγκελο είχε κάνει ένα άσχημο τρίξιμο κάτω από το βάρος του, παρόλο που ήταν φτιαγμένο από χοντρό ξύλο και φαινόταν σταθερό. *Γιατί τρίζει σαν…;*
Το κιγκλίδωμα άρχισε να καταρρέει σα να είναι σάπιο.
Τα μάτια του Τάι είχαν συνηθίσει στο σκοτάδι, και κοίταξε γύρω του για να διαπιστώσει ότι τα πάντα στην έπαυλη ήταν σε αποσύνθεση. Το απόγευμα που έφτασαν με το λιγοστό αλλά φωτεινό πορτοκαλί φως του ήλιου, όλα έμοιαζαν να λάμπουν…Τώρα, ολόκληρο το μέρος ήταν καλυμμένο με πυκνή σκόνη. Έβλεπε ακόμη και τις πατημασιές που είχαν αφήσει πίσω τους το απόγευμα. Ήταν σαν να είχαν περάσει εκατοντάδες χρόνια από τότε που μπήκαν στην κρεβατοκάμαρα.
«Αυτό είναι…»
Είχαν δει πολλά παράξενα πράγματα από τότε που ήρθαν σε αυτό το νησί, αλλά ποτέ κάτι τέτοιο.
Τότε ήταν που μια φωνή αντήχησε από κάπου μέσα στη σκοτεινή έπαυλη.
«Είσαι παρατηρητικός φαίνεται.»
Η φωνή ακουγόταν σαν να ερχόταν από μακριά, αλλά την ίδια στιγμή, ο Τάι ένιωθε σα να του ψιθυρίζει κάποιος στο αυτί. Βαθιά μέσα του, ένιωθε το κακό να τον περιβάλει. Αν το σκοτάδι είχε φωνή, σίγουρα θα είχε μια φωνή σαν αυτή.
«Αν είχες κοιμηθεί ήσυχα, θα είχες πεθάνει χωρίς να το πάρεις είδηση.»
«Ποιος είναι εκεί;!» φώναξε ο Τάι.
Το σκοτάδι δεν έδωσε απάντηση. Αντίθετα, άκουσε τη φωνή του Άγκουμον μέσα από το μπάνιο.
«Τάι!»
Ακούστηκε ο ήχος ενός δυνατού χτυπήματος που αντήχησε στο διάδρομο. Ο Άγκουμον είχε ανοίξει τη χοντρή πόρτα χτυπώντας πάνω της, με το σώμα του να

πετάγεται έξω στο διάδρομο. Από μέσα, ο Τάι μπορούσε να δει τη σκιά ενός μεγάλου ανθρωποειδούς.
«Χεχεχεχε!» Ήταν ο πράσινος δαίμονας που είχαν συναντήσει στο βουνό Μούνγκεν. Χτυπώντας την με το ρόπαλό του, έσπασε τη βαριά πόρτα της τουαλέτας.
«Άγκουμον!» Ο Τάι τράβηξε τον Άγκουμον κοντά του. *Τον χτύπησε με το ρόπαλο;*
«Εξελίξου, Άγκουμον!» Έπιασε το Ντιτζιβάις του στο χέρι, αλλά αυτό δεν έδινε καμία αντίδραση.
«Τάι, δεν μπορώ… δεν έχω δύναμη…»
Ο πράσινος δαίμονας στεκόταν τώρα ακριβώς μπροστά στα μάτια του. Ο Τάι δεν είχε ιδέα τι συνέβαινε, αλλά πήρε μια γρήγορη απόφαση: Έπρεπε να επιστρέψει στους φίλους του. Κρατώντας τον Άγκουμον στην αγκαλιά του, γύρισε να τρέξει αλλά αμέσως σταμάτησε. Στα σκαλιά του τρίτου ορόφου στεκόταν μια σταθερή και ακλόνητη σκιά. Ήταν ο Λέομον.
«Τα εκλεκτά παιδιά πρέπει να πεθάνουν.»
Ο Λέομον έβγαλε το σπαθί του. Ο Τάι και ο Άγκουμον δεν είχαν πού να πάνε πλέον.
«Γιατί δεν μπορείς να εξελιχθείς, Άγκουμον;»
«Δεν βγήκε τίποτα όταν πήγα στην τουαλέτα. Είναι πραγματικά περίεργο—σαν να μην είχα φάει τίποτα…»
«Μα έφαγες τόσο πολύ!»
Η φωνή μέσα από το σκοτάδι μίλησε ξανά. «Όλα ήταν μια ψευδαίσθηση… Σχεδίαζα τουλάχιστον να σας κοιμίσω πριν σας σκοτώσω.»
Ακουγόταν σαν να ερχόταν από την άλλη άκρη του διαδρόμου που συνδεόταν με το χολ. Ακριβώς τη στιγμή που ο Τάι γύρισε τα μάτια του για να κοιτάξει καλύτερα μέσα στα βάθη της σκοτεινής αίθουσας, το σκοτάδι είπε:
«Το όνειρο τελείωσε.»
Και όπως μιλούσε η φωνή, η οροφή, οι τοίχοι και το πάτωμα του αρχοντικού έσπασαν σε κομμάτια. Ο Τάι μπορούσε πλέον να δει γύρω του τον νυχτερινό ουρανό, το δάσος και το βουνό Μούνγκεν. Το αρχοντικό που κάποτε φαινόταν τόσο λαμπερό, τώρα έμοιαζε σαν να είχε καταστραφεί πριν από εκατοντάδες χρόνια. Ούτε μισό πλακάκι δεν ήταν γερό. Ο Τάι στεκόταν στα ερείπια του διαδρόμου. Δεν πέρασε πολύ ώρα πριν ο Τάι συνειδητοποιήσει ότι το στομάχι του γκρίνιαζε και το σώμα του ένιωθε τραχύ απ’ τη βρώμα. Το φαγητό και τα μπάνια πρέπει να ήταν κι αυτά μια ψευδαίσθηση, ακριβώς όπως και η έπαυλη.
Δεν ήταν περίεργο που ο Άγκουμον δεν μπορούσε να εξελιχθεί τότε. Δεν είχε αρκετή ενέργεια.
Η φωνή του σκότους είχε έρθει από το βάθος ενός διαδρόμου, από τον οποίο είχε μείνει μόνο το μεγαλύτερο μέρος του κιγκλιδώματος να αιωρείται σε μια επικίνδυνη ισορροπία. Με το φεγγαρόλουστο δάσος στο βάθος, μια σκιά σε σχήμα ανθρώπου στεκόταν πάνω από αυτό το κιγκλίδωμα.
«Ποιος είσαι;!» Ο Τάι αγριοκοίταξε.
Η σκιά φαινόταν σαν να τα έκανε όλα μαύρα. Αυτό που έκανε σαφές ότι η σκιά δεν ήταν άνθρωπος ήταν τα εξαιρετικά μακριά χέρια που ήταν διπλωμένα μπροστά του και τα φτερά που έμοιαζαν με νυχτερίδας, που φύτρωναν από την πλάτη του.

Ανοίγοντας το στόμα του, κάτω από τη μαύρη μάσκα του, είπε: «Με λένε Ντέβιμον. Αυτός στον οποίο έχει ανατεθεί η εκπλήρωση της αποστολής του Σκότους.»
Σιγά-σιγά, ξεδίπλωσε τα μακριά του χέρια και τα άπλωσε προς τα πάνω. Ο Τάι άκουγε κραυγές από την κρεβατοκάμαρα.
Με αγωνιώδη ανάσα, γύρισε και είδε κρεβάτια να πετούν από πάνω του στον αέρα.

Ο Ματ και οι άλλοι ξύπνησαν από έναν περίεργο ήχο που δεν είχαν ξανακούσει. Όταν συνειδητοποίησαν ότι ήταν ο ήχος της στέγης και των τοίχων της έπαυλης που εξαφανίζονταν, ο έναστρος ουρανός από πάνω τους είχε ήδη αποκαλυφθεί μπροστά στα μάτια τους. Όταν προσπάθησαν να κατέβουν από τα κρεβάτια, είδαν ότι ακόμη και το πάτωμα ήταν γεμάτο τρύπες. Ένα λάθος βήμα και μπορεί αυτό να έσπαγε και να πέσουν από ύψος τριών ορόφων.
Καθώς αναρωτιόντουσαν τι να κάνουν, τα κρεβάτια τους σηκώθηκαν ξαφνικά στον αέρα. Όπως προσπαθούσαν να κρατηθούν στους στύλους του κρεβατιού, τα κρεβάτια έγερναν διαγώνια και κινούνταν σε περίεργες γωνίες. Ήταν σαν να επέβαιναν σε ένα τρενάκι λούνα παρκ χωρίς ζώνες ασφαλείας και χρειάστηκαν όλες τους τις δυνάμεις για να μην εκσφενδονιστούν.
«ΤΚ!», ο Ματ φώναξε καθώς προσπαθούσε να εντοπίσει μέσα στον ξέφρενο χορό των κρεβατιών τον αδερφό του. Ο ΤΚ ήταν κολλημένος στο κρεβάτι του με όλη του τη δύναμη.
«Είμαι καλά, Ματ!»
Ακόμη και ο Πάταμον, ενώ μπορούσε να πετάξει, φαινόταν αβοήθητος απέναντι στην ταχύτητα του κρεβατιού, κρατιόταν κι αυτός με νύχια και με δόντια να μην πέσει.
«Γιατί δεν μπορείς να εξελιχθείς;» Άκουσαν τη Σόρα να φωνάζει.
Κάτω τους, μπορούσαν να δουν τα ερείπια της έπαυλης όπου κοιμόντουσαν ήσυχοι μόλις λίγα λεπτά πριν. Σε ένα μέρος του διαδρόμου βρισκόταν ο πράσινος δαίμονας, ο Λέομον, και ένας άγνωστος μαύρος δαίμονας, όλοι γύρω από τον Τάι και τον Άγκουμον. Ο Λέομον πλησίαζε τον Τάι με το σπαθί του σηκωμένο πάνω από το κεφάλι του.
Τα άλλα παιδιά δεν μπορούσαν να τους βοηθήσουν.
«Τάι!»
Ακριβώς όταν η ζωή του Τάι, περνούσε μπροστά στα μάτια του, κάτι άλλαξε. Ο Ματ είδε ένα εκθαμβωτικό φως να διαπερνά ξαφνικά το σκοτάδι, αλλά δεν μπορούσε να δει ότι προερχόταν από τη μπλε συσκευή στο χέρι του Τάι.
Η επόμενη έκπληξη ήταν αυτό που συνέβη στον Λέομον όταν τον έφτασε το φως. Το χέρι που κρατούσε το σπαθί του σταμάτησε στα μέσα και άρχισε να κουνάει το

κεφάλι του πέρα δώθε σαν να προσπαθούσε να τινάξει κάτι. Κάτι μαύρο άρχισε να σκίζει την πλάτη του.

«Είναι γρανάζι! Είναι ακριβώς όπως νόμιζα, ο Λέομον ελέγχεται από ένα μαύρο γρανάζι!». φώναξε ο Γκάμπουμον. Ο Ματ δεν μπορούσε ακόμα να πιστέψει ότι κάτι τόσο απλό είχε φέρει τον Λέομον στα συγκαλά του, αλλά όταν το φως σταμάτησε, ο Λέομον γύρισε προς τη μαύρη σκιά που έμοιαζε με δαίμονα. Τραβώντας το δεξί του χέρι, που δεν κρατούσε το σπαθί, προς το μέρος του σε θέση μάχης, ο Λέομον τρύπησε τον αέρα μπροστά του με μια δυνατή κραυγή. Από τη γροθιά του ξεπήδησε μια μάζα από καυτερό ζεστό αέρα σε σχήμα κεφαλιού λιονταριού, που ανέβαινε προς τη δαιμονική σκιά με έναν άγριο βρυχηθμό. Ο δαίμονας άνοιξε τα φτερά του και πέταξε στον αέρα για να το αποφύγει. Το κιγκλίδωμα στο οποίο στεκόταν διαλύθηκε μαζί με τον διάδρομο με τον οποίο συνδεόταν.

Τα ιπτάμενα κρεβάτια ίσιωσαν απότομα σαν να είχε χαθεί ο έλεγχος πάνω τους και άρχισαν να κινούνται ομαλά στον αέρα. Και τα οκτώ κρεβάτια χωρίστηκαν σε διαφορετικές κατευθύνσεις. Το κρεβάτι του ΤΚ πετούσε όλο και πιο μακριά από τα μάτια του Ματ.

Το ένα από τα δύο άδεια κρεβάτια έκανε μια ξαφνική βουτιά με τη μύτη, σα να μην ήξερε που να πάει. Με την άκρη του ματιού του, ο Ματ είδε ότι κατευθυνόταν προς τον Τάι, και τη στιγμή που φαινόταν πως θα τον προσπεράσει, ο Λέομον άρπαξε και τον Τάι και τον Άγκουμον και τους πέταξε πρόχειρα στο κρεβάτι. Χωρίς να χάσει ταχύτητα, το κρεβάτι άρχισε να πέφτει προς τη στάθμη του νερού.

«Ο Λέομον έσωσε τον Τάι…»

Αυτό ήταν το τελευταίο πράγμα που μπόρεσε να δει ο Ματ. Δεν ήξερε το αποτέλεσμα της μάχης μεταξύ του Λέομον, του πράσινου δαίμονα, και αυτού του μαύρου δαίμονα.

Τα κρεβάτια των παιδιών συνέχισαν να πετούν στον νυχτερινό ουρανό μέχρι που έπεσαν σε ξεχωριστές περιοχές του νησιού.

Το χωριό της Απαρχής

Η μακριά νύχτα έδωσε τη θέση της στο πρωί επιτέλους. Ο ΤΚ και ο Πάταμον παρέμειναν ήσυχοι και κρυμμένοι μέχρι να φανεί ο ήλιος. Το κρεβάτι στο οποίο επέβαιναν είχε πέσει σε ένα ποτάμι και έσπασε σε κομμάτια, που δεν μπορούσαν πλέον να πετάξουν ξανά στους ουρανούς. Τότε ήταν που βρήκαν ένα μαύρο γρανάζι στερεωμένο στο πλαίσιο του κρεβατιού.
«Αναρωτιέμαι τι κάνει ο αδερφός μου και όλοι οι άλλοι…»
«Είμαι σίγουρος ότι είναι εντάξει,» απάντησε ο Πάταμον. «έχουν τους φίλους μου μαζί τους.»
Ανάμεσα στην ομάδα των επτά Ντίτζιμον, ο Πάταμον ήταν ο μόνος που δεν είχε ακόμη εξελιχθεί σε μια πιο δυνατή μορφή όπως όλοι οι άλλοι. Είτε τα λόγια του Πάταμον ήταν πολύ πειστικά είτε όχι, ο ΤΚ δεν ήταν σίγουρος, αλλά όταν το ξανασκέφτηκε, θυμήθηκε ότι είχε βρεθεί σε μια κατάσταση σχεδόν σαν αυτή μόλις πριν από μια εβδομάδα: όταν ήταν μόνος και είχε πρωτογνωριστεί με τον Τόκομον. Τότε, το Ντίτζιμον ήταν πιο λευκό, πιο παχουλό και δεν φαινόταν πολύ αξιόπιστο, ωστόσο ο ΤΚ δεν ένιωθε το παραμικρό ίχνος ανησυχίας.
Ωστόσο, τις πρώτες μέρες που τα Ντίτζιμον με τα μαύρα γρανάζια είχαν επιτεθεί στην ομάδα, κανένα δεν είχε κυνηγήσει συγκεκριμένα αυτούς τους δύο. Αυτό το γεγονός θα κατέληγε να έχει πολύ μεγαλύτερη σημασία από ό,τι πίστευαν.

Όταν ξημέρωσε, ο ΤΚ και ο Πάταμον άρχισαν προσεκτικά να περπατούν εξερευνώντας τη γύρω περιοχή . Χωρίς συγκεκριμένο προορισμό στο μυαλό τους, αποφάσισαν στο μεταξύ να κατευθυνθούν προς τη μακρινή σιλουέτα του βουνού Μούνγκεν. Μέχρι το απόγευμα, είχαν φτάσει σε ένα χωριό, όπου το έδαφος ήταν μαλακό σαν μαξιλάρι.
Υπήρχαν ελάχιστα μέρη σε αυτό το νησί που θα μπορούσαν να ονομαστούν χωριό. Φυσικά, κανένα από τα χωριά που συνάντησαν στο δρόμο τους τα παιδιά, δε στέγαζε ανθρώπους. Μόνο Ντίτζιμον. Ωστόσο, αυτό το χωριό περιοριζόταν ιδιαίτερα στο τι είδους Ντίτζιμον ζούσαν σε αυτό.
«Το χωριό της Απαρχής; Έτσι λέγεται αυτό το μέρος;» Ο ΤΚ ρώτησε το μοναδικό Ντίτζιμον εκεί που ήταν μεγαλύτερο από τον Πάταμον. Αυτό το Ντίτζιμον ήταν ένα θηλαστικό καλυμμένο με γούνα, ήταν τόσο μεγάλο όσο ένας σκύλος και είχε ανδρόγυνα χαρακτηριστικά. Αυτό το πλάσμα έμοιαζε πολύ με κανονικό ζώο, αλλά καταλάβαινες ότι δεν ήταν ζώο αλλά Ντίτζιμον, λόγω των πολλών σπαστών ουρών του και του γεγονότος ότι μπορούσε να μιλήσει στην ανθρώπινη γλώσσα.
«Ναι, σωστά. Όλα τα Ντίτζιμον σε αυτό το νησί γεννιούνται σε αυτό το χωριό. Γι' αυτό λέγεται το 'Χωριό της Απαρχής'. Είμαι ο Έλεκμον. Προστατεύω αυτό το μέρος.»
Ο Έλεκμον τους ξενάγησε στο χωριό. Τα κτίρια που το περιέβαλλαν ήταν κατασκευασμένα από ένα μαλακό, χνουδωτό υλικό, με στρογγυλές γωνίες που τα

έκαναν να μοιάζουν με μεγάλα, μωρουδίστικα παιχνίδια. Όλα τα Ντίτζιμον που ζούσαν εκεί ήταν μικρά, με μέγεθος μεταξύ μιας μπάλα ρυζιού κι ενός πεπονιού μεσαίου μεγέθους.

«Τα μόνα Ντίτζιμον εδώ είναι μωρά που μόλις γεννήθηκαν. Μόλις εξελιχθούν ένα επίπεδο, φεύγουν. Αλλά πριν από αυτό, κάποιος πρέπει να τα προστατεύσει, να τα ταΐσει και να κάνει κάθε είδους πράγματα για να τα φροντίσει. Είμαι αυτός που φέρει αυτή την ευθύνη αυτή τη στιγμή.»

Στο κέντρο του χωριού υπήρχε ένα κτίσμα φτιαγμένο από διαφορετικό υλικό. Μέσα στη στρογγυλή δομή που έμοιαζε με σιλό, υπήρχαν μεγάλα, πολύχρωμα αυγά στο μέγεθος μιας στρουθοκαμήλου που έμοιαζαν με πασχαλινά αυγά.

«Αυτό είναι ένα Ντιτζιτάμα. Όλα τα Ντίτζιμον από αυτό ξεκινάνε.»

«Ποιος γέννησε αυτό το αυγό; Κάποιο πελώριο Ντίτζιμον;»

Τα αυτιά του πετάρισαν στην ερώτηση του ΤΚ, και ο Έλεκμον φαινόταν μπερδεμένος για πρώτη φορά από τη στιγμή που τον συνάντησαν. «Όχι, δεν το νομίζω. Απλώς εμφανίζονται εδώ χωρίς να το καταλάβω. Έτσι έχουν τα πράγματα με τα Ντιτζιτάμα.»

Αμέσως μόλις τελείωσε την πρότασή του, ένα από τα Ντιτζιτάμα άρχισε να τρέμει απαλά.

«Α! Είναι έτοιμο να εκκολαφθεί», εξήγησε ο Έλεκμον καθώς έτρεξε προς το μέρος του.

Το κέλυφος του Ντιτζιτάμα έσπασε διστακτικά στα δύο και ένα μικρό Ντίτζιμον εμφανίστηκε από μέσα. Το κέλυφος διαλύθηκε σε μικρά θραύσματα και σε μια στιγμή μετατράπηκε σε κούνια όταν τα σωματίδια συγκεντρώθηκαν κάτω από το βρέφος Ντίτζιμον.

«Έλα, έλα, πεινάς, έτσι δεν είναι; Θα φέρω φαγητό αμέσως.» Αφού ρώτησε τον ΤΚ και τον Πάταμον αν μπορούσαν να προσέχουν το μωρό, ο Έλεκμον έφυγε τρέχοντας.

Ο ΤΚ κοίταξε το νεογέννητο Ντίτζιμον. Έμοιαζε απαλό και στρογγυλό, σαν ζαχαρωτό. Αν και είχε διαφορετικό σχήμα, ο ΤΚ ένιωσε την ανάσα του να κόβεται, λες και κοιτούσε ένα ανθρώπινο μωρό ή ένα κανονικό μωρό ζωάκι.

«Γεννήθηκες κι εσύ εδώ, Πάταμον;»

«Χμ; Εμ, δεν θυμάμαι τίποτα από όταν ήμουν τόσο μωρό. Εσύ, ΤΚ;»

«Εγώ…»

Η παλαιότερη ανάμνηση του ΤΚ, του ήρθε απότομα στο μυαλό: ο μεγαλύτερος αδερφός του κουνούσε απαλά την κουδουνίστρα και έπαιζε μαζί του. Γιατί όμως ο αδερφός του; Η επόμενη ανάμνηση που του ήρθε ήταν όταν πήγαινε στο νηπιαγωγείο. Οι γονείς του μάλωναν δυνατά για κάτι. Ο αδερφός του μπήκε στο δωμάτιο που

βρίσκονταν και τους είπε λόγια που ο TK δεν μπορούσε να ακούσει. Και οι δύο γονείς του σιώπησαν.
Λίγη ώρα μετά άρχισε να ζει μόνος με τη μητέρα του. Από τότε, ο αδερφός του είχε πάντα ένα μελαγχολικό βλέμμα στο πρόσωπό του… παρόλο που στην πρώτη του μνήμη, χαμογελούσε χαρούμενος…
«Όχι, μάλλον δεν θυμάμαι». Αποφάσισε να μην μοιραστεί αυτή τη μνήμη με τον Πάταμον.

Το κυρίως πιάτο που σερβίρονταν σε αυτό το χωριό ήταν τα ψάρια που έπιανε ο Έλεκμον σε ένα κοντινό ρέμα. Με ένα μόνο ηλεκτροσόκ που έβγαζε από τα φτερά της ουράς του, μπορούσε να συγκεντρώσει ένα μεγάλο αριθμό ψαριών ταυτόχρονα. Μετά το ψήσιμο του ψαριού, τόσο ο TK όσο και ο Πάταμον έφαγαν του σκασμού.
Κανείς από τους δύο δεν κατάλαβε ότι ήταν το πιο τυχερό ζευγάρι. Τα άλλα παιδιά και τα Ντίτζιμον πάλεψαν για τη ζωή τους καθώς είτε δέχθηκαν επίθεση από Ντίτζιμον που ελέγχονταν από μαύρα γρανάζια είτε κυνηγήθηκαν από τον πράσινο δαίμονα.
Αλλά από τη στιγμή που ο ήλιος άρχισε να βυθίζεται στον ορίζοντα, το χέρι του σκότους είχε ήδη φτάσει το Χωριό της Απαρχής.
Στην κορυφή ενός γκρεμού που έβλεπε το χωριό, απλώθηκε μια ψηλή, ανθρωπόμορφη σκιά με τη μακριά χαίτη ενός λιονταριού. Η σκιά έλυσε το σπαθί της με το αριστερό της χέρι. Η λεπίδα άστραφτε καθώς το φως του ήλιου αντανακλούσε πάνω της.
Ο Πάταμον είδε το φως να αντανακλά στο σπαθί με την άκρη του ματιού του. Όταν κοίταξε, είδε τον Λέομον να κατεβαίνει στο πλάι του γκρεμού τόσο γρήγορα που φαινόταν σαν να γλιστρούσε.
«TK, τρέξε!»
Ο Πάταμον δεν μπορούσε ακόμα να εξελιχθεί στο επόμενο επίπεδο και δεν υπήρχε περίπτωση να κερδίσει τον Λέομον όπως ήταν τώρα. Δεν μπορούσαν επίσης να θέσουν σε κίνδυνο τα μωρά Ντίτζιμον στο χωριό. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν, προς το παρόν, ήταν να φύγουν.
«Βιάσου!»
Καταλαβαίνοντας τελικά την κατάσταση, ο TK έτρεξε πίσω από τον Πάταμον. Οι δυο τους έφυγαν βιαστικά από το χωριό για να κρυφτούν στο δάσος, αλλά όποτε γύριζαν να κοιτάξουν, έβλεπαν ακόμα τον Λέομον να τους κυνηγάει. Είχε ήδη κατέβει το γκρεμό και έτρεχε προς το μέρος τους. Με αυτόν τον ρυθμό, θα τους προλάβαινε ανά πάσα στιγμή.
Ήταν εκείνη τη στιγμή που ένας δυνατός πίδακας νερού εκτοξεύτηκε μέσα από το δάσος. Το νερό γλίστρησε με αδιάκοπη πίεση μέσα από τα δέντρα, περνώντας τον TK και τον Πάταμον, μέχρι που έφτασε τον Λέομον. Ακόμη και ο Λέομον έπρεπε να σταματήσει για να μην παρασυρθεί από την ορμή του πίδακα νερού.
«TK!»
Η φωνή του Ματ ακουγόταν από την κατεύθυνση απ’ όπου ήρθε η φωτιά. Ένας γαλάζιος λύκος - ο Γκαρούρουμον - ορμούσε έξω από το δάσος με πλήρη ταχύτητα προς το μέρος τους. Στην πλάτη του ήταν ο μεγαλύτερος αδερφός του TK, ο Ματ.

«Ο αδελφός μου!»
Ο Ματ πήδηξε από την πλάτη του Γκαρούρουμον, μπροστά στον ΤΚ και τον Πάταμον. «Συγγνώμη που άργησα τόσο, ΤΚ!»
Έχοντας επιβραδύνει όσο μόνο, για να κατέβει ο Ματ, ο Γκαρούρουμον έσκαψε τα νύχια του στη γη κι επιτάχυνε προς την άκρη του δάσους, κατευθείαν προς τον Λέομον. Ο Λέομον επιτέθηκε κραδαίνοντας το σπαθί του, το οποίο ο Γκαρούρουμον απώθησε με τη σκληρή γούνα του. Πηδώντας πίσω για να κερδίσει απόσταση, ο Λέομον πήρε ξανά θέση. Οι δυο τους κοίταξαν ο ένας τον άλλον, αλλά πριν προλάβει κάποιος από τους δύο να κάνει κίνηση, αυτή τη φορά ακούστηκε η φωνή του Τάι.
«Ματ!» Από τη θέση του στον ώμο του Γκρέιμον, που πλησίαζε από το χωριό της Απαρχής, ο Τάι σήκωσε τη μπλε συσκευή πάνω από το κεφάλι του. «Χρησιμοποιήστε αυτό το φως!»
Ο Ματ θυμήθηκε τι είχε δει από το ιπτάμενο κρεβάτι του χθες, και κατάλαβε αμέσως τι εννοούσε ο Τάι. Τρέχοντας προς τα εμπρός με τη δική του μπλε συσκευή στο χέρι, την κράτησε καθώς πλησίαζε τον Λέομον. Όπως έφτανε στο Λέομον, η οθόνη υγρών κρυστάλλων της συσκευής άρχισε να λάμπει.
Ο Τάι κατέβηκε από τον ώμο του Γκρέιμον και προχώρησε επίσης προς τον Λέομον. Το λιοντάρι Ντίτζιμον προσπάθησε να αποφύγει το φως που έλαμπε από τις συσκευές τους κλείνοντας τα μάτια του και θωρακίζοντας το πρόσωπό του με το χέρι του, αλλά οι γρήγορες κινήσεις που είχε δείξει προηγουμένως είχαν γίνει πολύ πιο αργές. Όταν ο Τάι και ο Ματ έσπρωξαν τελικά τις συσκευές τους πάνω στον Λέομον, το φως δυνάμωσε και διαπέρασε όλο το σώμα του Λέομον, εκτεινόμενο προς τα πάνω μέχρι περίπου το ύψος ενός τριώροφου κτιρίου.

«Δες! Προς το φως!» φώναξε η Μίμι δείχνοντας. Η Μίμι και ο Ίζι κατάφεραν ευτυχώς να συναντηθούν και καβάλησαν τον Καμπουτέριμον, που πετούσε στους ουρανούς περίπου τρία χιλιόμετρα μακριά από το χωριό.
«Γράοοοοοοοοοοοοοοοου!»
Η χαίτη του Λέομον ανασηκώθηκε καθώς έβγαζε έναν πονεμένο βρυχηθμό. Το μαύρο γρανάζι άρχισε να βγαίνει από την πλάτη του. Τα ουρλιαχτά του έγιναν ακόμη πιο βαθιά όταν αυτό βγήκε εντελώς και έπεσε στα γόνατα. Το γρανάζι ανέβηκε νωχελικά στους ουρανούς, τρεμούλιασε στο φως και θρυμματίστηκε.
Η δέσμη φωτός εξαφανίστηκε την ίδια στιγμή που τα μάτια του Λέομον επέστρεψαν στο φυσιολογικό, αλλά ήταν αρκετός χρόνος για τον Καμπουτέριμον να εντοπίσει τη θέση τους.

Τα Εκλεκτά Παιδιά

«Αυτή η μηχανή είναι η ιερή συσκευή. Συχνά αποκαλείται 'Ντιτζιβάις'», είπε ο Ίζι, καθώς άπλωσε τη μπλε συσκευή στο χέρι του.
Η ομάδα καθόταν γύρω από τον Λέομον στην πρασιά. Τα Ντίτζιμον τους είχαν επιστρέψει στη βασική τους μορφή.
«Χαθήκαμε σε έναν υπόγειο λαβύρινθο και ανακαλύψαμε ότι είχε τοιχογραφίες που μιλούσαν για έναν θρύλο που είναι γνωστός από την αρχαιότητα. Στα ενδότερα βάθη του υπήρχε ένα μεγάλο ανάγλυφο αυτής ακριβώς της συσκευής. Προφανώς, είναι αντικείμενο μεγάλης σπουδαιότητας σε αυτό το νησί. Το Ντίτζιμον που υπερασπιζόταν αυτόν τον λαβύρινθο, ο Κεντάρουμον, μας το είπε.»
Η αλήθεια ήταν ότι ο Κεντάρουμον είχε καταληφθεί από ένα μαύρο γρανάζι και δεν ήταν εύκολο να τον επαναφέρουν στην κανονικότητα ώστε να μπορούν να λάβουν αυτές τις πληροφορίες. Αλλά ο Ίζι δεν το ανέφερε προς το παρόν. Δεν υπήρχε αμφιβολία στο μυαλό του ότι ο Τάι και οι άλλοι είχαν βιώσει τα ίδια προβλήματα.
«Ο Κεντάρουμον. Πώς είναι; Καλά;»
Η κανονική φωνή του Λέομον ήταν βαθιά, ήρεμη και συγκροτημένη. Δεν είναι ότι ήταν ίδια, αλλά, για κάποιο λόγο, ο ΤΚ σκέφτηκε τον πατέρα του όταν άκουσε αυτή τη φωνή. Ακόμη και ο Ματ, που ζούσε στην πραγματικότητα με τον πατέρα τους, δεν μπορούσε να πει ότι αυτή η εντύπωση ήταν εντελώς λανθασμένη.
«Ναι. Μας είπε ότι αυτό το Ντιτζιβάις, είναι κάτι που έχουν τα 'Εκλεκτά Παιδιά'.» συνέχισε ο Ίζι.
Αυτές ακριβώς τις λέξεις χρησιμοποίησε και ο Λέομον όταν τους επιτέθηκε για πρώτη φορά.
«Αυτός ο κόσμος… Ο Κεντάρουμον τον ονόμασε 'Ψηφιακό Κόσμο' και προφανώς αν αυτός ο κόσμος βυθιστεί σε κίνδυνο που τα Ντίτζιμον μόνα τους δεν μπορούν να διαχειριστούν, τα 'Εκλεκτά Παιδιά' που έχουν αυτά τα Ντιτζιβάις, θα τον σώσουν για αυτούς.»
«Ναι… Έτσι πάει ο θρύλος», είπε ο Λέομον, συνεχίζοντας την ιστορία. «Οι δυνάμεις του σκότους αυξάνονται. Πρόσφατα είχαν αρχίσει να διαδίδονται φήμες μεταξύ των Ντίτζιμον, ότι οι δυνάμεις που προστατεύουν αυτόν τον κόσμο έχουν αποδυναμωθεί και ότι τα 'Εκλεκτά Παιδιά' θα έφταναν επιτέλους για να τον σώσουν. Πριν από επτά ημέρες, μια νέα φήμη ξεκίνησε, πως κάποιος είχε δει κάτι φωτεινό να πέφτει από τους ουρανούς και ότι ήταν τα Εκλεκτά Παιδιά. Ωστόσο, την ίδια στιγμή, άρχισαν να κυκλοφορούν τα μαύρα γρανάζια στους ουρανούς. Τα γρανάζια τρέλαναν τα Ντίτζιμον, κατέσκαβαν τη γη και εξέπεμπαν κακή ενέργεια. Όταν ανακάλυψα ότι έρχονταν από το βουνό Μούνγκεν, πήγα εκεί για να τα σταματήσω.»
Η έκφραση του Λέομον σκλήρυνε. «Στην πορεία συνάντησα τον Όγκρεμον. Είναι εκείνο το πράσινο Ντίτζιμον.»

Τα παιδιά άκουγαν για πρώτη φορά το όνομα του πράσινου δαίμονα.
«Για λόγους που δεν γνωρίζω, με θεωρεί τον θανάσιμο εχθρό του. Διέκοψε την ανάβασή μου στο βουνό και με προκάλεσε σε μια τελική μάχη. Ποτέ δεν θα έχανα από κάποιον σαν κι αυτόν, αλλά εκείνη την στιγμή είχε ήδη καταληφθεί από τις δυνάμεις του σκότους. Ενώ ο Όγκρεμον αποσπούσε την προσοχή μου, ο Ντέβιμον εμφανίστηκε απροσδόκητα.»
Αυτό ήταν το όνομα του Ντίτζιμον που έμοιαζε με φτερωτό μαύρο δαίμονα.
«Έθαψε ένα μαύρο γρανάζι μέσα μου και με χρησιμοποίησε ως μαριονέτα του. Όταν με διέταξε να σας επιτεθώ στο βουνό Μούνγκεν, ήταν για να δοκιμάσω πόσο δυνατά είχαν γίνει τα Ντίτζιμόν σας. Το υπόλοιπο της ιστορίας το γνωρίζετε.»
Ο Ντέβιμον χρησιμοποίησε τις σατανικές του δυνάμεις, τοποθέτησε παγίδες γύρω από τα ερείπια της έπαυλης και περίμενε τα παιδιά να αποκοιμηθούν. Αν ο Άγκουμον δεν ένιωθε την ανάγκη να πάει στην τουαλέτα εκείνη την ώρα, μπορεί να είχαν πέσει σε αιώνιο ύπνο. Ένα συλλογικό ρίγος πλημμύρισε τα παιδιά σε αυτή τη σκέψη.
Αν το Ντιτζιβάις του Τάι δεν είχε ρίξει το φως του στον Λέομον και δεν έδιωχνε το μαύρο γρανάζι από μέσα του, αναμφίβολα, αυτή θα ήταν η μοίρα τους. Οι αισθήσεις του επέστρεψαν και η επίθεση του Λέομον στον Ντέβιμον έκανε το κακό Ντίτζιμον να χάσει τον έλεγχο των κρεβατιών. Όταν έγινε ασπίδα για τα παιδιά για να μπορέσουν να δραπετεύσουν με ασφάλεια, κατέληξε με ακόμη ένα γρανάζι θαμμένο μέσα του.
«Ευχαριστούμε, Λέομον. Όλοι σωθήκαμε χάρη σε σένα.»
Ο Τάι ένιωσε ότι δεν μπορούσε να αφήσει να χαθεί αυτή η ευκαιρία για να εκφράσει επιτέλους την ευγνωμοσύνη του. Ο Ματ και οι άλλοι δεν μπορούσαν να τον ακούσουν καθώς πετούσαν στον αέρα, αλλά εκείνη τη φορά... αφού πέταξε τον Τάι και τον Άγκουμον στο κρεβάτι, ο Λέομον τους είχε κοιτάξει καθώς έπεφταν από εκείνο το χαμηλό ύψος και είχε πει: «Αν το επιτρέψει η μοίρα, ας βρεθούμε ξανά!»
Σίγουρα, ο Λέομον ήταν προετοιμασμένος να πεθάνει τότε.
«Είστε η ελπίδα μας, Εκλεκτά Παιδιά», συνέχισε ο Λέομον. «Είστε οι μόνοι που μπορείτε να νικήσετε τις δυνάμεις του σκότους».
«Εκλεκτά παιδιά...» μουρμούρισε ο Τάι. Είδε ότι τα υπόλοιπα παιδιά ήταν εξίσου προβληματισμένα με εκείνον, για πολύ ώρα αφού είχε σταματήσει να μιλάει ο Λέομον.
«Τα Ντιτζιβάις που κρατάτε στα χέρια σας είναι η απόδειξη ότι είστε τα Εκλεκτά Παιδιά. Το ίδιο ισχύει και για τα Ντίτζιμον-συντρόφους σας»
Ο Λέομον συνέχισε εξηγώντας ότι όταν τα κανονικά Ντίτζιμον εξελίσσονται, δεν επιστρέφουν στο προηγούμενο επίπεδό τους. Ο Άγκουμον και οι υπόλοιποι εξελίχθηκαν για να προστατεύσουν τους συντρόφους τους και επέστρεψαν στη βασική τους μορφή. Αυτό είναι ένα ιδιαίτερο χαρακτηριστικό. «Τα εκλεκτά παιδιά έχουν τη δύναμη να κάνουν τα Ντίτζιμόν τους να εξελιχθούν».
«Μα, πρέπει να περνάμε τέτοιους κινδύνους για να νικήσουμε αυτόν τον Ντέβιμον;» ρώτησε η Μίμι. «Δεν υπάρχει άλλη λύση;»
«Αυτή είναι η αποστολή σας... η αποστολή των Εκλεκτών Παιδιών», απάντησε ο Λέομον, με ένα προβληματισμένο βλέμμα να γεμίζει τα μάτια του. «Αλλά όταν την ολοκληρώσετε, ίσως μπορέσετε να επιστρέψετε στον κόσμο σας.»

«Σωστά», αναφώνησε ο Ίζι, καθώς του ήρθε μια ανάμνηση. «Τα ιερογλυφικά στον τοίχο, όταν ήμασταν σε εκείνη τη σπηλιά, ανέφεραν ότι όταν τα Εκλεκτά Παιδιά διώξουν το σκοτάδι, δεν θα είναι πλέον απαραίτητα σε αυτόν τον κόσμο».
«Υποθέτω ότι δεν έχουμε άλλη επιλογή τότε», είπε ο Ματ, με σκυμμένο το κεφάλι του σε σκέψεις. «Αλλά πρώτα πρέπει να ψάξουμε τον Τζο και τη Σόρα. Θα χρειαστούμε οπωσδήποτε τη δύναμη όλων, αν θέλουμε να νικήσουμε αυτόν τον τύπο.»
«Καταλαβαίνω ότι ανησυχείτε για τους συντρόφους σας, αλλά φαίνεται πως μας τελειώνει ο χρόνος», είπε ο Λέομον καθώς έδειξε από πάνω τους. Μαύρα γρανάζια στριφογύριζαν στον ουρανό καθώς πλησίαζε το λυκόφως. Δεν ήταν ένα αλλά πολλά, ένα τσούρμο, και όλα τους κατευθύνονταν προς το βουνό Μούνγκεν. «Πρέπει να συσσωρεύει τις δυνάμεις του κακού. Αυτά τα γρανάζια απορροφούν την ενέργεια από τα εδάφη και την μετατρέπουν σε σκοτεινή δύναμη.»
Γιατί τότε ο Ντέβιμον είχε στρώσει τόσες πολλές περίτεχνες παγίδες για να σκοτώσει τα παιδιά; Γιατί χρειάστηκε να χρησιμοποιήσει τον Λέομον και τον Όγκρεμον; Η απάντηση σε αυτό πρέπει να είναι επειδή φοβόταν τη δύναμη που απέκτησαν τα Ντίτζιμον των παιδιών όταν εξελίχθηκαν. Ο Ντέβιμον μόνος του μπορεί να μην έχει πολύ ισχυρή επίθεση, αλλά αν συγκέντρωνε τις δυνάμεις του σκότους, αυτό θα μπορούσε να σημαίνει μόνο ότι…
«Προσπαθεί να αποκτήσει περισσότερη δύναμη».
Αν δεν τον κέρδιζαν τώρα, πριν προλάβει να το πετύχει, μπορεί να μην μπορέσουν ποτέ να τον σταματήσουν.
«Ας το κάνουμε, παιδιά», είπε ο Τάι καθώς σηκώθηκε. Γύρισε αποφασιστικά και κοίταξε το βουνό Μούνγκεν. «Δεν μπορούμε να επιστρέψουμε σπίτι μέχρι να τον κερδίσουμε. Ακόμα κι αν μείνουμε εδώ μακριά από τον κίνδυνο, θα έρθει αυτός να μας κυνηγήσει, μόνο που τότε θα είναι δυνατότερος.»

Φως και Σκοτάδι

Με τον Λέομον επί κεφαλής, τα παιδιά κατευθύνθηκαν προς το βουνό. Ο Ματ ήθελε πολύ να αφήσει τον ΤΚ στο χωριό, αλλά τί θα γινόταν αν ο μικρός του αδερφός δεχόταν επίθεση, όταν έμενε μόνος του;
«Εξάλλου», τους είπε ο Λέομον, καθώς έφερνε στη μνήμη του την ώρα που τον έλεγχε το μαύρο γρανάζι, «Θυμάμαι έντονα ότι είχα αυστηρή εντολή να σκοτώσω το μικρότερο παιδί. Δεν είμαι σίγουρος για τον λόγο πίσω από αυτό».

Στην κορυφή του βουνού Μούνγκεν, μπορούσαν τώρα να δουν ένα περίτεχνο κτίσμα. Ήταν ένα πέτρινο κτίριο που έμοιαζε με αρχαιοελληνικό ναό.
Τίποτα τέτοιο δεν υπήρχε χθες.
Τα μαύρα γρανάζια που πετούσαν στον αέρα απορροφώνταν από αυτό το κτίριο το ένα μετά το άλλο. Κάθε φορά που συνέβαινε, κάτι κακό μεγάλωνε εκεί μέσα. Ακόμα και τα παιδιά το ένιωθαν.
Σκοτεινά σύννεφα είχαν συγκεντρωθεί πάνω από το ναό, πριν προλάβει να τα δει κανένα από τα παιδιά. Τα παιδιά έγειραν το κεφάλι τους για να δουν κάτι να αστράφτει ξαφνικά μέσα από το λευκό κτίριο, είκοσι μέτρα ψηλά, στην άκρη του δρόμου απ' όπου είχαν αρχίσει να σκαρφαλώνουν στους πρόποδες του βουνού,
«Κ-Κοιτάξτε!» φώναξε η Μίμι.
Το κτίριο άρχισε να γκρεμίζεται. Κάτι φαινόταν να φουσκώνει στο εσωτερικό του, μέχρι που ανατίναξε την οροφή του κτιρίου.
Αυτό που βγήκε πρώτο ήταν ένα ζευγάρι φτερά νυχτερίδας. Καθώς απλώνονταν, το σώμα στο οποίο ήταν κολλημένα σηκώθηκε από μέσα.
Ήταν ο Ντέβιμον. Το μέγεθός του όμως…

«Γιατί, γιατί είναι τόσο μεγάλος;» ,η Μιμή έκλαψε, η φωνή της ήταν περισσότερο κραυγή και δεν καταλάβαινες καλά τι έλεγε.
«Έχει απορροφήσει τις δυνάμεις του σκότους.» γρύλισε δυστυχισμένος ο Λέομον. «Αργήσαμε πολύ!»
Ο Ντέβιμον άνοιξε τα φτερά του και τα χτύπησε μια φορά, νωχελικά. Καθώς στροβιλιζόταν στον αέρα, άρχισε να κατεβαίνει μπροστά στον Τάι και τους άλλους. Έβλεπαν καθαρά πόσο μεγάλος ήταν καθώς πλησίαζε. Ο Ντέβιμον προσγειώθηκε στο έδαφος κάτω από αυτά, με το ύψος του να απλώνεται

πολύ πιο ψηλά από τα δέντρα και την πλάτη του να υψώνεται σαν τείχος μπροστά τους.
«Α – Αυτό δε γίνεται...» Η ομάδα έμεινε άφωνη.
Ο Ντέβιμον γύρισε προς το μέρος τους, με τα τεράστια φτερά του να δημιουργούν αέρα που φύσηξε τα παιδιά προς τα πίσω μέχρι που χτύπησαν στους βράχους του σώματος του βουνού.
«Ανόητοι. Αυτός ο τόπος θα γίνει ο τάφος σας.»
Ο Ντέβιμον σήκωσε ένα από τα τεράστια χέρια του για να εκπέμψει μια ακτίνα σκότους. Τύλιξε τα παιδιά τόσο σφιχτά που δεν μπορούσαν να αναπνεύσουν. Κανείς τους δεν μπορούσε να σηκώσει ούτε ένα δάχτυλο, πόσο μάλλον να κουνηθεί.
Κάτι εκτοξεύτηκε από το δάσος που απλωνόταν πίσω από τον Ντέβιμον. Ήταν τα κέρατα του Ικκάκουμον. Τα ταχύτατα βλήματα αυτών των κεράτων πέταξαν το κάλυμμά τους στον αέρα και οι πύραυλοι που ήταν μέσα, πέταξαν προς τον Ντέβιμον. Οι εκρήξεις συνεχίστηκαν διαδοχικά.
«Τα κατάφερες, Ικκάκουμον!», άκουσαν τον Τζο να φωνάζει μέσα από το δάσος.
Ο Ντέβιμον σταμάτησε να εκπέμπει την ακτίνα σκότους και γύρισε προς το μέρος τους. Αυτή τη φορά, βολίδες έπεσαν από τον ουρανό. Πετάχτηκαν από τα φτερά της Μπέρντραμον, του Ντίτζιμον της Σόρα.
«Ε, παιδιά! Εξελιχθείτε τώρα, όσο μπορείτε!», είπε η Σόρα και ανέβηκε τρέχοντας στο μονοπάτι του βουνού. Τόσο αυτή όσο και ο Τζο είχαν αντιληφθεί πού γινόταν η μάχη και είχαν σπεύσει σε αυτήν, φτάνοντας πάνω στην ώρα.
«Εντάξει, πάμε!» Ο Άγκουμον σηκώθηκε. Ο μετρητής του Ντιτζιβάις του Τάι φόρτισε, και...
«Άγκουμον, γίνε...Γκρέιμον!»
Ο Γκάμπουμον, ο Τέντομον και η Πάλεμον εξελίχθηκαν κι αυτοί.
Όλοι τους επιτέθηκαν ταυτόχρονα. Φωτιά και ηλεκτρισμός έπληξαν τον Ντέβιμον και όλοι νόμιζαν προς στιγμήν ότι οι πιθανότητες είχαν γυρίσει με το μέρος τους. Αλλά οι επιθέσεις τους δεν είχαν καμία επίδραση στον Ντέβιμον, λόγω του κολοσσιαίου μεγέθους του.
«Έξυπνο εκ μέρους σας», είπε ο Ντέβιμον και με ένα σκούπισμα του χεριού του, όλα τα Ντίτζιμον γκρεμίστηκαν σαν να ήταν έντομα που χτυπήθηκαν από μια τυλιγμένη εφημερίδα.
«Δε γίνεται!» φώναξε ο Τάι. Τα παιδιά κοιτούσαν άναυδα.
Ο Ντέβιμον τους γύρισε πάλι την πλάτη και άπλωσε το χέρι στο δάσος για να πιάσει τον Ικκάκουμον. Τον εκσφενδόνισε προς τα πάνω μέχρι που χτύπησε τη Μπέρντραμον που πετούσε στον ουρανό. Και οι δύο έπεσαν στο έδαφος χωρίς να μπορέσουν να φέρουν την παραμικρή αντίσταση.
Ξετυλίγοντας το σπαθί του, ο Λέομον πήδηξε στην πλάτη του Ντέβιμον για να επιτεθεί, όταν ξαφνικά, το πάνω μισό του σώματος του Όγκρεμον εμφανίστηκε από αυτό.
«Εγώ θα είμαι αντίπαλός σου!»

Ο Όγκρεμον χλεύασε. Χτύπησε το ρόπαλό του προς τα κάτω στον Λέομον, ο οποίος δεν μπόρεσε να αλλάξει στάση στη μέση του άλματος για να το αποφύγει. Το λιοντάρι Ντίτζιμον δέχτηκε ένα άμεσο χτύπημα και έπεσε το έδαφος.
«Μετατράπηκα σε μαύρα γρανάζια και τώρα έγινα ένα με τον Άρχοντα Ντέβιμον! Δεν θα χάσω ποτέ ξανά από σένα!» Γελώντας δυνατά, σαν σε τρανς, ο Όγκρεμον κρύφτηκε ξανά στο σώμα του Ντέβιμον.

Ο Γκρέιμον και οι άλλοι δεν τα είχαν παρατήσει ακόμα. Ορμώντας στον Ντέβιμον, ξεκίνησαν να τον δαγκώνουν στα πόδια, στα χέρια και στους ώμους του. Αλλά για τον Ντέβιμον, είχαν μέγεθος παιχνιδιών.
«Άχρηστα σκουλήκια!»
Εκπέμποντας σκοτάδι από ολόκληρο το σώμα του, ο Γκρέιμον και τα άλλα Ντίτζιμον εκτοξευθήκαν στον αέρα. Όπως έπεσαν στο έδαφος, διαπίστωσαν ότι δεν μπορούσαν να κουνηθούν άλλο.
«Συγγνώμη, Τάι», βόγκηξε ο Γκρέιμον απολογητικά.
«Ήθελα να στείλω τη Μίμι πίσω στον δικό της κόσμο, αλλά…» είπε η Τόγκεμον με τη φωνή της να τρέμει από τους λυγμούς.
Ούτε τα παιδιά μπορούσαν να κουνηθούν. Οι ακτίνες του σκότους που είχαν δέσει τα σώματά τους, τους είχαν κάνει να αισθάνονται αδύναμα. Πολλοί από αυτούς ένιωσαν λιποθυμία, λες και θα έχαναν τις αισθήσεις τους ανά πάσα στιγμή.
Είδαν τον Ντέβιμον να απλώνει αργά το χέρι του. Τα δάχτυλά του κατευθύνονταν προς το αγόρι στο πίσω μέρος της ομάδας, τον ΤΚ.
«Το πιο μικρό παιδί. Με εσένα νεκρό, τίποτα δεν θα σταθεί εμπόδιο στο δρόμο μου», είπε ο Ντέβιμον με ένα σατανικό χαμόγελο.
«Τρέξε, ΤΚ!» φώναξε ο Ματ. Αλλά όπως και αυτός, ο ΤΚ δεν μπορούσε να κουνηθεί.
Ακουγόταν ένας ήχος -«παφ, παφ»- που χτυπούσε την παλάμη του χεριού του Ντέβιμον που πλησίαζε. Ο Πάταμον ήταν ακόμα στο πλευρό του ΤΚ, χρησιμοποιώντας το μοναδικό του όπλο, τις φυσαλίδες. Εισπνέοντας αέρα στο στόμα του, τον εκτόξευε ακούραστα υπό υψηλή πίεση.
Αλλά φυσικά, αυτό από μόνο του δεν θα εμπόδιζε το χέρι του Ντέβιμον να έρθει προς το μέρος τους.
«Αυτό δεν αρκεί.» Ο Πάταμον ήξερε καλά πόσο ανίσχυρος ήταν. «Γιατί; Γιατί είμαι ο μόνος που δεν μπορώ να εξελιχθώ;»
Δεν μπορούσε να σταματήσει τα δάκρυα που έσταζαν στα μάγουλά του. Ωστόσο, δεν σταμάτησε να επιτίθεται με τις φυσαλίδες του.
«Πρέπει να προστατέψω τον ΤΚ, πρέπει, ΤΚ, ΤΚ…!»

Ήδη δεν μπορούσε να συνεχίσει να πυροβολεί άλλες φυσαλίδες. Είχε εξαντληθεί. Το χέρι του Ντέβιμον είχε φτάσει τον ΤΚ, και ετοιμαζόταν να συντρίψει μέχρι θανάτου το αγόρι στην λαβή του.

«ΤΚ!»

Ο Πάταμον πέταξε στο χέρι, και ο Ντέβιμον τύλιξε και τους δύο στην παλάμη του.

Χρησιμοποιώντας ένα κλάσμα της δύναμής του, τόσο ο ΤΚ όσο και ο Πάταμον θα κονιορτοποιούνταν χωρίς να αφήσουν κανένα ίχνος. Οι γωνίες του στόματος του Ντέβιμον ανασηκώθηκαν, το χαμόγελό του αντανακλούσε τη σιγουριά που ένιωθε ότι είχε κερδίσει.

Όμως, κάτι συνέβαινε μέσα σε αυτό το χέρι. Ο καυτός πόνος πέρασε τόσο διαξιφιστικά την παλάμη του Ντέβιμον που άθελά του έσφιξε τη γροθιά του. Φως πλημμύρισε από μέσα. Τυφλωμένος από τη λάμψη του, ο Ντέβιμον τράβηξε τα χέρια του προς τα πίσω για να καλύψει τα μάτια του.

Το φως ανέβηκε σε ένα ψηλό μέρος πάνω από το κεφάλι του Ντέβιμον, και καθώς λιγόστευε, μπορούσε κανείς να δει το σχήμα ενός άνδρα που υψωνόταν με έξι μεγαλειώδη φτερά.

Θύμισε σε όλους τον πίνακα με το άγγελο που ήταν κρεμασμένος στον τοίχο της έπαυλης του Ντέβιμον.

Ήταν η εξελιγμένη μορφή του Πάταμον, ο Άνγκεμον. Με το κράνος του να καλύπτει τα μάτια του, είδαν τα χείλη του να μιλούν: «Οι σκοτεινές σου δυνάμεις έχουν μεγαλώσει πολύ, Ντέβιμον. Πρέπει να εξαφανιστείς από αυτόν τον κόσμο.»

Ο Άνγκεμον ήξερε τι έπρεπε να κάνει. Σηκώνοντας τη χρυσή χακχάρα που είχε πάνω από το κεφάλι του, φώναξε: «Ελάτε σε μένα, ω ιερές δυνάμεις!»

Τα Ντιτζιβάις του Τάι, του Ματ και όλων των άλλων εκτόξευσαν δέσμες φωτός. Το φως τους απλώθηκε έως ότου έφτασε στο κοντάρι του Άνγκεμον.

Φως εκτοξεύτηκε επίσης από τα ακίνητα σώματα των Ντίτζιμον στο έδαφος. Όλο το φως απορροφήθηκε από το κοντάρι. Ο Γκρέιμον και οι άλλοι έδωσαν όλη τους τη δύναμη στον Άνγκεμον και επέστρεψαν στις βασικές τους μορφές.

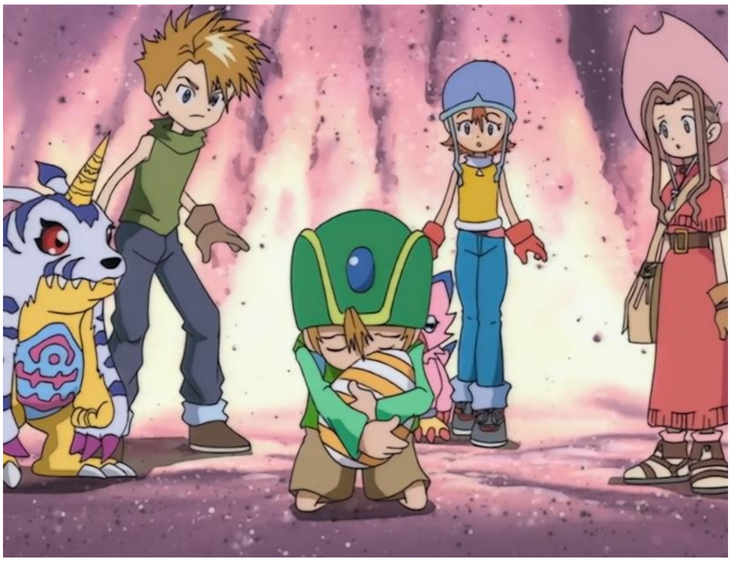
«Αν το κάνεις αυτό, θα καταστραφείς κι εσύ!!»

Ο Ντέβιμον είχε επιτέλους ανοίξει τα μάτια του και έβλεπε τι γινόταν. Ο Άνγκεμον συγκέντρωνε ενέργεια τόσο εκρηκτική που θα μπορούσε να εξαφανίσει και το ίδιο του το σώμα.
«Μα, δεν υπάρχει άλλος τρόπος.», απάντησε ψυχρά ο Άνγκεμον.
Ο Ντέβιμον φοβόταν. Ήξερε από πριν ότι αυτό το Ντίτζιμον θα ήταν ο χειρότερος εχθρός του. Αυτός ήταν ο λόγος που είχε προσπαθήσει να τελειώσει τα πάντα πριν ο Πάταμον είχε την ευκαιρία να εξελιχθεί.
Σα να ένιωσε αυτόν τον φόβο, ο Όγκρεμον πετάχτηκε από το σώμα του Ντέβιμον και όρμησε προς τον Άνγκεμον.
«Θα σε διαλύσω!» φώναξε.
Τεντώνοντας το πάνω μέρος του σώματός του, κραδαίνοντας το ρόπαλό του, φαινόταν σαν να χτύπησε τον Άνγκεμον. Αλλά όταν τον άγγιξε το φως του ραβδιού του Άνγκεμον καθώς αυτό αιωρούνταν προς τα κάτω, ο Όγκρεμον αναπήδησε προς τα πίσω σαν να τον είχαν χτυπήσει.
Οι δυνάμεις του σκότους δεν άντεχαν καν να αγγίξουν το ιερό φως. Η ορμή έριξε τον Όγκρεμον τόσο πίσω που τον πέταξε έξω από την πλάτη του Ντέβιμον και άφησε μια ανοιχτή τρύπα εκεί που κάποτε βρισκόταν το σώμα του.
«Όχι, όχι!»
Ο Ντέβιμον προσπάθησε να καλύψει αυτή την τρύπα με σκοτεινές δυνάμεις, αλλά δεν τα κατάφερε ποτέ. Ο Άνγκεμον συγκέντρωσε όλη την ιερή δύναμη που είχε μαζευτεί στο σώμα του, στη δεξιά του γροθιά και έδωσε ένα χτύπημα στην τρύπα.

«Γροθιά του καλού!»
Το χρυσό φως διέσχισε το στήθος του Ντέβιμον και συνέχισε να επεκτείνεται, μέχρι που ό,τι ορατό στο περιβάλλον τους γέμισε φως. Το σώμα του Ντέβιμον, το οποίο ήταν φτιαγμένο από μόρια σκότους, άρχισε να υποχωρεί από μέσα προς τα έξω.
«Τι νόημα είχε να εξαντλήσεις όλη σου τη δύναμη εδώ, Άνγκεμον;» Το μισό σώμα του Ντέβιμον είχε ήδη διαλυθεί, αλλά μιλούσε καθώς εξαφανιζόταν: «Υπάρχουν κι άλλα Ντίτζιμον πέρα απ' τη θάλασσα που έχουν δυνάμεις πολύ πιο σκοτεινές από εμένα! Είστε ξοφλημένοι!»
Με ένα τελευταίο δυνατό γέλιο, που αντηχούσε δυσοίωνα για πολύ ώρα αφότου έφυγε, ο Ντέβιμον εξαφανίστηκε.
Το σώμα του Άνγκεμον είχε αρχίσει επίσης να αποσυντίθεται και θρυμματιζόταν σε δεδομένα. Κοίταξε κάτω προς τον ΤΚ, που τον κοίταζε αποσβολωμένος.
«Συγγνώμη, ΤΚ».
«Άνγκεμον…» Ο ΤΚ μπορούσε μόνο να ψιθυρίσει.

«Είμαι σίγουρος ότι θα συναντηθούμε ξανά.» .Ο Άνγκεμον χαμογέλασε. «Δηλαδή, αν κι εσύ το επιθυμείς.»
Με αυτά τα τελευταία λόγια, εξαφανίστηκε σε αστραφτερά σωματίδια.
«Άνγκεμον!!» Ο ΤΚ ούρλιαξε.
Αφού είχε αρχίσει να ζει χωριστά από τον πατέρα και τον αδερφό του, ο ΤΚ ορκίστηκε στον εαυτό του ότι δεν ήθελε να χωριστεί ποτέ ξανά από κανέναν. Αλλά τώρα, να αναγκαστεί να χωριστεί έτσι από τον Άνγκεμον… από τον Πάταμον, δεν το είχε ποτέ… ποτέ…
Ο ΤΚ δεν μπορούσε πια να καταλάβει τι σκεφτόταν ή τι ένιωθε, όταν αρκετά λευκά φτερά έπεσαν απαλά μπροστά του. Ήταν από τα φτερά του Άνγκεμον.
Καθώς μαζεύονταν σε ένα τακτοποιημένο σωρό, πήραν στρογγυλό σχήμα κι έγιναν ένα μεγάλο αυγό.

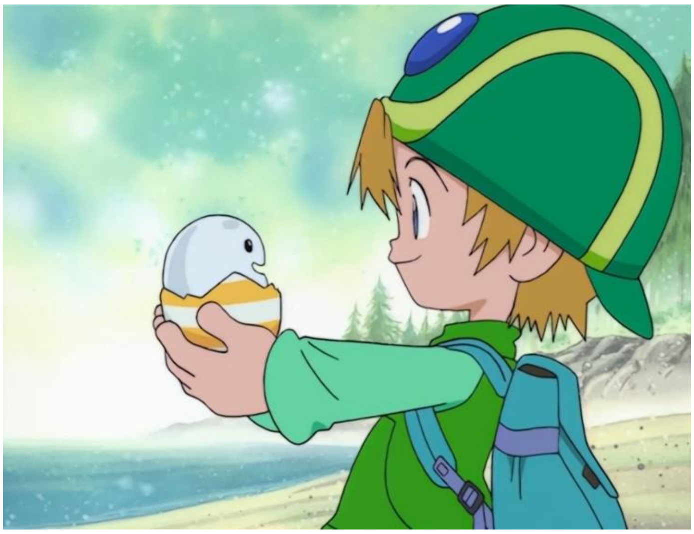

«Είναι ένα Ντιτζιτάμα.»
Στην κατάστασή του, ο ΤΚ δεν ήξερε ποιος είχε μιλήσει. Μόνο αόριστα ένιωσε ότι ο αδερφός του, ο Τάι, ο Άγκουμον, ο Γκάμπουμον και όλοι οι άλλοι στέκονταν γύρω του.
«Ο Πάταμον ξεκινά από την αρχή ως Ντιτζιτάμα.»
«Αν τον μεγαλώσεις σωστά, σίγουρα θα ξανασυναντηθείτε.»
Ο ΤΚ αγκάλιασε απαλά το αυγό στην αγκαλιά του.
Είχε περάσει μόνο λίγη ώρα, όταν εμφανίστηκε ένα μυστηριώδες ολόγραμμα μπροστά στην ομάδα. Μέσα σε έναν κύλινδρο φωτός στο χρώμα του ουράνιου τόξου στεκόταν ένας γέρος. Ήταν ο πρώτος άνθρωπος που είχαν δει από όταν ήρθαν σε αυτό το νησί.
«Επιτέλους μπόρεσα να παρακάμψω τις δυνάμεις του σκότους και να επικοινωνήσω μαζί σας! Πρέπει να ακούσετε πολύ προσεκτικά τι θα σας πω τώρα, Εκλεκτά Παιδιά».

Ο γέρος αποκαλούσε τον εαυτό του «Γκέναϊ».
Αυτά που είχε να πει δεν ήταν πολύ καλά νέα. Η αποστολή των Εκλεκτών Παιδιών δεν τελείωσε με την νίκη στη μάχη κατά του Ντέβιμον. Είπε ότι τώρα έπρεπε να διασχίσουν τον ωκεανό προς την Ήπειρο Σέρβερ, προκειμένου να νικήσουν την πηγή των κακών δυνάμεων που βρισκόταν εκεί. Ο Άγκουμον και τα άλλα Ντίτζιμον έπρεπε να εξελιχθούν σε

ακόμα υψηλότερο επίπεδο. Για να το κάνουν αυτό, πρέπει να ψάξουν για κάτι πράγματα που λέγονται «Εμβλήματα».
Σε εκείνο το σημείο, στατικός ηλεκτρισμός άρχισε να περνά μέσα από το ολόγραμμα και τον έκοψε. Όταν κοίταξαν πιο προσεκτικά, το μόνο που μπορούσαν να δουν πλέον ήταν ένας προτζέκτορας μέσα στο έδαφος.
«Πάμε να διασχίσουμε τον ωκεανό!»
Ήταν ο ΤΚ που μίλησε πρώτος. Δεν ήθελε να ξαναχάσει από κανέναν άλλο. Αυτό το αίσθημα ήταν γραμμένο καθαρά σε όλο του το πρόσωπο.
Η ομάδα ήταν στην αρχή διστακτική για το τι να κάνει, αλλά τα λόγια του εδραίωσαν την αποφασιστικότητά τους. Σε κάθε περίπτωση, ακόμα κι αν παρέμεναν σε αυτό το νησί, δεν θα μπορούσαν να επιστρέψουν ποτέ στο σπίτι τους.
Ο Λέομον και τα άλλα Ντίτζιμον που είχαν συναντήσει στο νησί, τους βοήθησαν να φτιάξουν μια σχεδία που ήταν αρκετά γερή για να διασχίσει τη θάλασσα. Έφτιαξαν μία που ήταν αρκετά φαρδιά για να μεταφέρει τα επτά παιδιά και άλλα τόσα. Μόλις εξασφάλισαν αρκετό φαγητό, τα παιδιά άνοιξαν πανιά: Προς τον ωκεανό και προς την Ήπειρο Σέρβερ.
Πάνω σε εκείνη τη σχεδία, εκκολάφθηκε το Ντιτζιτάμα που κρατούσε ο ΤΚ στην αγκαλιά του. Το μωρό Ντίτζιμον που γεννήθηκε από αυτό φώναξε αμέσως, «ΤΚ!»

Στις τέσσερις γωνιές του κόσμου, τέσσερα ζευγάρια φωτός και σκότους στέκονταν αντιμέτωπα.
Αυτοί που βρίσκονταν στην πλευρά του Φωτός έχουν μεγάλο μέγεθος και μοιάζουν με θηρία, ενώ εκείνοι από την πλευρά του Σκότους ποικίλλουν. Υπήρχε ένας σε σχήμα μεγάλου δράκου, ένας άλλος σαν μηχανικός δεινόσαυρος, άλλος στο μέγεθος ενός ενήλικα ανθρώπου, ενώ ένας άλλος ήταν τόσο μικρός όσο ένα παιδί. Αν και τα σχήματά τους ήταν διαφορετικά, όλα ήταν Ντίτζιμον.
Η είδηση ότι τα Εκλεκτά Παιδιά είχαν φύγει από το νησί Φάιλ έφτασε στο σκοτεινό Ντίτζιμον, που είχε το σχήμα ενός ενήλικα ανθρώπου. Έβρισε.
«Αυτός ο άθλιος ο Ντέβιμον απέτυχε!»

Ωστόσο, δεν μπορούσε να δράσει. Επί του παρόντος, χρειαζόταν όλη του τη συγκέντρωσή του για να σφραγίσει το Ντίτζιμον του Φωτός που ήταν κουλουριασμένο μπροστά του, με τη λαμπερή μορφή του, σαν δράκου, παγιδευμένη καθώς στροβιλιζόταν ανεπιτυχώς, προσπαθώντας να ξεφύγει από τη δύναμή του.
Θα χρειαζόταν λίγος χρόνος ακόμη για να ολοκληρωθεί η φυλάκισή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟ III:

Απόδραση από την έρημο

Ήπειρος Σέρβερ

Η πόλη Τονάμι ήταν μια πόλη-λιμάνι, αλλά δεν επέπλεαν βάρκες στα νερά της. Αντίθετα, υπήρχαν πολλά πλοία θαμμένα στη στεριά, με τα ιστία τους να δείχνουν προς τον ουρανό. Αυτά τα κάθετα πλοία θεωρούνταν κτίρια σε αυτήν την πόλη.

Αυτήν τη στιγμή, η πόλη έσφυζε από προετοιμασίες για να υποδεχτεί τα «Εκλεκτά Παιδιά». Ένα μεγάλο πανό υψώθηκε στον αέρα με τις λέξεις «Καλώς ήρθατε, εκλεκτά παιδιά!» με μεγάλα γράμματα, έτσι ώστε κάποιος να μπορεί να το διαβάσει με γυμνό μάτι ακόμα κι αν ήταν τοποθετημένο στον μακρινό ορίζοντα. Επιπλέον, είχε προμηθευτεί ένα κανόνι, ώστε μόλις φαίνονταν τα παιδιά στην ανοιχτή θάλασσα, να εκπυρσοκροτήσει (το οποίο θα λειτουργούσε και σαν το σινιάλο για επίθεση). Το μόνο που έμενε τώρα ήταν να περιμένουν να φτάσουν οι καλεσμένοι τους — κι όμως, δεν φαινόταν πουθενά σημάδι από τα παιδιά.

Τα Φλάιμον που είχαν σταλεί να ανιχνεύσουν την περιοχή νωρίτερα εκείνο το πρωί, είχαν επιστρέψει για να αναφέρουν ότι είχαν δει τα παιδιά να καβαλούν ένα Γουάμον στα δυτικά-νοτιοδυτικά. *Έπρεπε να είχαν φτάσει στη στεριά πολύ νωρίτερα, οπότε γιατί αργούσαν;*

«Παράξενο…»

Μπροστά σε ένα μεγάλο τρέιλερ που είχε τα γράμματα «E-TE-MON» γραμμένα με καλλιγραφία τύπου καντέι στα πλαϊνά του, στεκόταν ένα Ντίτζιμον που φορούσε ένα πορτοκαλί ολόσωμο κορμάκι μαϊμού με αυτό ακριβώς το όνομα πάνω και μουρμούριζε στον εαυτό του καθώς έξυνε τον πισινό του. Τα μαύρα γυαλιά ηλίου έκρυβαν τα μάτια του, αλλά αναμφίβολα πρέπει να ήταν γεμάτα σύγχυση.

«Μήπως έκοψαν δρόμο από κάπου;»

Τώρα η πλάτη του τον φαγούριζε. Η κίτρινη άμμος της ενδοχώρας είχε μπει στο κουστούμι του και κολλούσε στον ιδρώτα του πάνω στο σώμα του, που κανείς δεν είχε δει χωρίς τη στολή, ούτε και θα είχε ποτέ την ευκαιρία.

Ο Έτεμον, μέσα στα νεύρα, μπήκε στο τρέιλέρ του, βγάζοντας μια βαριά μαϊμουδίσια κραυγή, «Ιιιι, ιιιιι, ιιιι!».
Το εσωτερικό του τρέιλερ ήταν σαν μια μεγάλη αίθουσα καραόκε. Μια ντισκόμπαλα κρεμόταν από την οροφή, ενώ στο δωμάτιο υπήρχε ένας καναπές που κάλυπτε τρεις από τους τοίχους του τρέιλερ σε σχήμα Π, και έβλεπε σε μια οθόνη τηλεόρασης τριάντα ιντσών. Υπήρχε κι ένα τραπέζι στον κενό χώρο που άφηνε ο καναπές, γεμάτο ποτά και σνακ. Και φυσικά υπήρχε μικρόφωνο.
Ωστόσο, σε αντίθεση με μια κανονική αίθουσα καραόκε, οι τοίχοι ήταν καλυμμένοι με έναν ηλεκτρονικό πίνακα σκορ, σαν αυτόν στα γήπεδα. Σε αυτό εμφανιζόταν ένας χάρτης της Ηπείρου Σέρβερ, με κάθετες και οριζόντιες γραμμές 26×26 που έδειχναν γεωγραφικό πλάτος και γεωγραφικό μήκος. Μια κίτρινη κουκκίδα αναβόσβηνε στο άκρο της χερσονήσου στο νοτιοανατολικό τμήμα της ηπείρου, υποδεικνύοντας τη θέση του παρόντος τρέιλερ. Υπήρχαν επίσης υπολογιστές που λειτουργούσαν ως εξοπλισμός επικοινωνίας. Καθισμένος μπροστά τους και κοιτάζοντας κατάματα τις οθόνες ήταν ένα μοναχικό Γκάζιμον, ένα Ντίτζιμον που το πρόσωπό του θύμιζε κακιά, άγρια γάτα. Οι υπολογιστές, αυτή τη στιγμή, ήταν συνδεδεμένοι

με υπόγεια καλώδια, τα οποία εκτείνονταν σε όλη την Ήπειρο Σέρβερ σαν ένα πλεκτό δίχτυ. Το δίχτυ αυτό, δεν έδινε μόνο πρόσβαση σε καθορισμένες τοποθεσίες αλλά έλεγχε και κάμερες παρακολούθησης, τοποθετημένες σε απομακρυσμένες περιοχές, όλα από αυτό το δωμάτιο. Ο Γκάζιμον στο πόστο επικοινωνίας σήκωσε το βλέμμα καθώς ο Έτεμον κάθισε βαριά στον καναπέ και είπε: «Αφέντη Έτεμον. Μόλις έλαβα ένα μήνυμα επικοινωνίας από το Αφεντικό Τέιλμον.»
Μια ελαφρώς ενοχλημένη έκφραση σχηματίστηκε στο πρόσωπο του Έτεμον.
«Μην προσθέτεις το 'αφεντικό' στο όνομά της. Είναι σε κατώτερη βαθμίδα από εμένα».
Αυτό που εννοούσε ο Έτεμον με τον όρο «κατώτερη βαθμίδα» ήταν ότι ήταν στο επίπεδο Πρωταθλητή ενώ η Τέιλμον ήταν στο επίπεδο Μαχητή, όχι ότι είχαν διαφορετική θέση στον οργανισμό. Αυτός ήταν μόνο ένας από τους πολλούς λόγους για τους οποίους ο Έτεμον την απεχθανόταν.
«Έλαβα ένα μήνυμα επικοινωνίας από την ...Τέιλμον.», διόρθωσε ο Γκάζιμον, με μία άβολη έκφραση στο πρόσωπό του. «Ρώτησε αν χρειάζεστε ενισχύσεις, κύριε».
Ο Έτεμον κάγχασε. «Ενισχύσεις; Τί θράσος που έχει, να με κοροϊδεύει μέσα στα μούτρα μου. Πες της όχι.»
Ακόμα κι έτσι, πέρασε από το μυαλό του η σκέψη να πει «Ναι, χρειάζομαι βοήθεια» απλώς για να δει την αντίδρασή της. Αλλά μπορούσε ήδη να τη φανταστεί. Αγέρωχη, θα τους έλεγε ότι εκεί ήταν πολύ απασχολημένοι με την προετοιμασία της εισβολής και ότι ήταν πολύ υποστελεχωμένοι για να παράσχουν ενισχύσεις. Αυτό ήταν γεγονός, κι όμως, για να ξεκλέψει χρόνο η ποταπή αυτή μάγισσα για να του κάνει αυτή την ανόητη ερώτηση σήμαινε ότι τον κορόιδευε.
«Άσ' τα τώρα αυτά, έχετε βρει πού βρίσκονται τα παιδιά;»

«Ό–Όχι ακόμα, κύριε», είπε ο Γκάζιμον απρόθυμα, καθώς προσπαθούσε να κοιτάξει στα κλεφτά το πρόσωπο του Έτεμον.
«Όχι όσο τα παιδιά είναι ακόμα στο νερό και επομένως έξω από το δίκτυό μας».
Με την έκφρασή του κενή, ο Έτεμον ήπιε μια γουλιά από ένα ποτό που βρισκόταν σε ένα διπλανό τραπέζι. Ήταν ο χυμός μπανάνας της δικής του, ιδιαίτερης συνταγής, γεμάτος με μέλι και πρωτεΐνη.
Εκείνη τη στιγμή ακούστηκε από τον υπολογιστή ο ήχος που ειδοποιούσε ότι έλαβαν ιμέιλ. Ο Γκάζιμον το άνοιξε για να διαβάσει το περιεχόμενό του και αναφώνησε: «Αφέντη Έτεμον! Βρήκαμε πού είναι τα παιδιά!» Το είπε με γενναία φωνή, ώστε να φανεί ένας ικανός υφιστάμενος στα μάτια του Έτεμον.
«Πού; πού;!»
Ο Έτεμον πετάχτηκε από τη θέση του και πήδηξε πάνω από το τραπέζι για να κοιτάξει στην οθόνη πίσω από τον Γκάζιμον.
«Εδώ», είπε ο Γκάζιμον, δείχνοντας όχι την οθόνη αλλά μια φωτεινή κουκκίδα που αναβόσβηνε στον ηλεκτρικό πίνακα. «Βρίσκονται στο χωριό Κόρομον».
«Τίιιιιιι; Πότε έφτασαν εκεί;»
Αλλά τότε ένας διαφορετικός Γκάζιμον είπε: «Μην ανησυχείτε αφέντη, είχα προνοήσει, και για παν ενδεχόμενο, άλλαξα τους κατοίκους του χωριού με Πάγκουμον.». Ακουγόταν περήφανος για το επίτευγμά του. «Σκέφτηκα ότι υπήρχε πιθανότητα τα παιδιά να προσαράξουν κάπου αλλού εκτός από τη χερσόνησο».
Ο Έτεμον έγνεψε καθώς το άκουγε, αλλά αμέσως μετά είπε: «…Και κάτω από τις διαταγές ποιου το αποφάσισες αυτό;»
«Ποιού – Ω… Εχμ…»
«Δεν θυμάμαι να έδωσα τέτοια εντολή.».
«Ζ–Ζητώ συγγνώμη, κύριε!» Ο Γκάζιμον έκανε ένα τρομαγμένο βήμα πίσω, με το πρόσωπό του παραμορφωμένο, σχεδόν έκλαιγε, αλλά ούτε ο Έτεμον δεν ήταν τόσο κακιασμένος.
«Λοιπόν, σε επαινώ για σήμερα. Τώρα, ήρθε η ώρα να φύγουμε όλοι αμέσως.»
Περιμένετε παιδιά. Αφού δεν ήρθατε εσείς στο πάρτι καλωσορίσματος, θα έρθει το πάρτι σε εσάς.

Στην αρχή, δεν κατάλαβαν ότι επρόκειτο για νυχτερινή επιδρομή.
Σκέφτηκαν ότι ίσως ο ουρανός έπεφτε στα κεφάλια τους. Φυσικά, ήξεραν ότι η έκφραση : 'πέφτει ο ουρανός στο κεφάλι μου' ήταν αποτέλεσμα της πλούσιας φαντασίας των ανθρώπων από τα παλιά, τα αστέρια ήταν έτη φωτός μακριά, και τίποτα δε θα έπεφτε πάνω τους, αλλά αυτός ήταν ο Ψηφιακός Κόσμος. Ο νυχτερινός ουρανός του Ψηφιακού Κόσμου ήταν σαν ένας μεγάλος θόλος, με τους αστερισμούς του να φαίνονται σα να κρέμονται από πάνω τους σαν μια απομίμηση από χριστουγεννιάτικα λαμπάκια, κι έτσι δεν μπορούσαν να μην σκεφτούν ότι ίσως κάποιος είχε κόψει τα καλώδιά τους και τα έκανε να πέσουν.
Αφού τα «αστέρια» πέρασαν πάνω από τη στεριά, σπινθήρες βρυχήθηκαν μέσα τους, παράγοντας έναν δυσοίωνο ηλεκτρικό ήχο. Προφανώς οι γραμμές που συνέδεαν τα «άστρα» μεταξύ τους διαπερνώνταν από ρεύμα υψηλής τάσης. Η καταστροφική τους δύναμη συγκρινόταν με εκείνη μιας ηφαιστειακής έκρηξης ή ενός τσουνάμι, κι έκανε στάχτη το χωριό Κόρομον εν ριπή οφθαλμού. Ευτυχώς, ο Τάι και οι άλλοι βρίσκονταν σε έναν καταρράκτη που ήταν μακριά από το χωριό, οπότε είχαν γλιτώσει τον κίνδυνο. Το πώς είχαν καταλήξει εκεί — θα μπορούσε να εξηγηθεί καλύτερα με μία επιστροφή στο χρόνο, στην ώρα που έπλεαν ακόμη στον ωκεανό.

Αφού ο Τάι και οι άλλοι κατασκεύασαν βιαστικά μια σχεδία που θα τους έβγαζε από το νησί Φάιλ προς στον ωκεανό, ήρθαν την επόμενη μέρα αντιμέτωποι με μια δίνη και την επίθεση μιας μεγάλης φάλαινας Ντίτζιμον με το όνομα Γουάμον... που τους είχε καταπιεί με το γιγάντιο στόμα του. Ακριβώς όταν επρόκειτο να διαλυθούν μέσα στο στομάχι του Γουάμον, ο Τάι και οι άλλοι εντόπισαν ένα μαύρο γρανάζι κολλημένο στο ροζ τοίχωμα του στομάχου του και κατάφεραν να το βγάλουν. Ο Γουάμον συνήλθε και όχι μόνο ζήτησε συγγνώμη για την αγένειά του, αλλά προσφέρθηκε και να τους μεταφέρει στην ήπειρο Σέρβερ ως το μεταφορικό τους μέσο. Σε μια διάσκεψη που πραγματοποιήθηκε από όλα τα μέλη (εκτός από τη Μίμι, που κοιμόταν εκείνη την ώρα) για το πού θα έπρεπε να προσαράξουν στην Ήπειρο Σέρβερ, κατέληξαν σε ένα σημείο στην ακτογραμμή που ήταν λίγο πιο δυτικά από τη νοτιοανατολική χερσόνησο. Η ακτή εκείνη ήταν πρόταση του Ματ - είχε έναν μικρό κολπίσκο, που θα τους βοηθούσε καλύτερα να προσέξουν για εχθρικές επιθέσεις. Από εκεί είχαν πάει προς το χωριό Κόρομον για το οποίο τους είχε μιλήσει ο Γουάμον, μόνο που δεν υπήρχε κανένα Κόρομον εκεί. Όλως περιέργως, το χωριό ήταν γεμάτο με Πάγκουμον. Τα παιδιά είχαν δεχτεί με χαρά τη ζεστή υποδοχή των Πάγκουμον, καθαρίζοντας τον εαυτό τους από το αλάτι που κολλούσε στα μαλλιά τους και από τον βρωμερό ιδρώτα τους και βουτήχτηκαν στο γλέντι που τους είχαν ετοιμάσει. Ακριβώς όταν σκέφτονταν σοβαρά να κοιμηθούν ήσυχα, ο ΤΚ φώναξε: «Ο Τόκομον λείπει!»

Όλοι χωρίστηκαν αμέσως για να αναζητήσουν το Τόκομον, με αποτέλεσμα ο Τάι και ο Άγκουμον να ανακαλύψουν μια σπηλιά πίσω από έναν καταρράκτη, όπου τα Γκάζιμον κρατούσαν αιχμάλωτους τόσο τον Τόκομον όσο και τους νόμιμους κατοίκους του χωριού, τα Κόρομον. Αφού ο Άγκουμον εξελίχθηκε σε Γκρέιμον και έδιωξε τα Γκάζιμον, τα άλλα παιδιά συναντήθηκαν μαζί τους. Τότε ήταν που «έπεσε ο ουρανός στα κεφάλια τους».
Ο Τάι και οι άλλοι παρακολουθούσαν τι συμβαίνει από πίσω από τον καταρράκτη, αλλά η τόσο αιφνίδια και ολοσχερής καταστροφή, τους είχε αφήσει να κοιτάζουν αλλά να μην μπορούν να καταλάβουν τι είχε μόλις συμβεί από το σοκ. Ήταν η ξαφνική εμφάνιση ενός ημιδιάφανου τέρατος που έμοιαζε με τεράστια μαϊμού που τους «ξύπνησε».
«Είστε ακόμα ζωντανά, Εκλεκτά Παιδιά;», ρώτησε η μαϊμού κοροϊδεύοντας.
«Αυτό που μόλις είδατε ήταν ο Μαύρος μου Ιστός. Το δώρο μου για το καλωσόρισμα!».
Ο Ματ σούφρωσε τη μύτη του και συνοφρύωσε τα φρύδια του σαν αηδιασμένος, έβρισκε τη φωνή και τον τρόπο που μιλούσε η μαϊμού, τρομερά ενοχλητικό. «Ποιος είναι πάλι αυτός;» , ρώτησε.
«Ο-ο Έτεμον!» φώναξαν τρομαγμένα τα Κόρομον, σφιχταγκαλιάζοντας το ένα το άλλο και τρέμοντας από το φόβο.
«Είναι κανένας δυνατός;» τα ρώτησε ο Τάι
«Είναι! Είναι! Είναι επίπεδο Πρωταθλητής!» τσίριξε ένα από τα Κόρομον.
«Επίπεδο Πρωταθλητής; Τι είναι αυτό;»

Αυτή τη φορά απάντησε ο Τέντομον. «Επίπεδο Πρωταθλητής είναι η εξελιγμένη μορφή του επίπεδου Μαχητής. Επίπεδο Μαχητής είμαι για παράδειγμα εγώ όταν είμαι Καμπουτέριμον ή όταν ο Γκάμπουμον είναι Γκαρούρουμον.»
Μπορούμε να νικήσουμε κάποιον τόσο δυνατό; Η ερώτηση αυτή δε βγήκε από κανενός τα χείλη αλλά ήταν ζωγραφισμένη στα πρόσωπα όλων των παιδιών.
«Να μείνουμε κρυμμένοι.» είπε ο Τζο. «Αν δεν μπορέσει να μας βρει, μπορεί να νομίσει πως είμαστε νεκροί και να φύγει.»
Παρόλο που αποφάσισαν να κάνουν αυτό ακριβώς, ο Έτεμον ήξερε από πριν ακριβώς που βρίσκονται. Μία κάμερα κοντά στον καταρράκτη τους είχε πιάσει και τους έδειξε στις οθόνες στο τρέιλερ την ίδια στιγμή.
«Αχού, κρύβονται…Είναι πολύ αργά για σας, βρομόπαιδα.» είπε το ολόγραμμα της τεράστιας μαϊμούς που φώτιζε τον νυχτερινό ουρανό, σκάζοντας ένα αυτάρεσκο χαμόγελο. «Ξέρω ακριβώς που βρίσκεστε, θα δείτε, θα είμαι εκεί αμέσως.»
Το ολόγραμμα του Έτεμον αναβόσβησε αστραπιαία και εξαφανίστηκε, και, σχεδόν σε δευτερόλεπτα, «Γκουχ, γκουχ.», ο πραγματικός Έτεμον, εμφανίστηκε μπροστά τους, μία μαϊμού 2 μέτρα ψηλή που καθάριζε το λαιμό της. Τράβηξε την ηλεκτρική κιθάρα με σχήμα ουράς χελιδονιού από την πλάτη του και παίζοντας μία ψηλή νότα, τραγούδησε σε έναν άσχετο ρυθμό: «Έφτασε ο σούπερσταρ, ο Αφέντης Έτεμον!»
Τα παιδιά καταρρεύσαν, έπεσαν στα γόνατα κλείνοντας τα αυτιά τους και δεν μπορούσαν να κουνηθούν. Ίσως ενστικτωδώς, αλλά κανένα τους δεν άφησε ούτε ίχνος δακρύων ή φωνής που να δείχνει το πόσο υπέφεραν από τον πόνο, λες και γνώριζαν ότι αυτό θα κάνει την κατάσταση χειρότερη, με αυτόν τον σαδιστή που είχαν απέναντί τους.
«Λοιπόν, επιτεθείτε, ή παραδοθείτε, ό,τι από τα δύο θέλετε. Το αποτέλεσμα θα είναι το ίδιο – θα πεθάνετε όλοι! Χε χε χε, ιιιιι, ιιιι, ιιιι!» είπε ο Έτεμον χορεύοντας και προχωρώντας προς το μέρος τους.
«Αν και το να παραδοθούμε σημαίνει ότι θα μας σκοτώσει, δε χρειάζεται να σκεφτούμε τίποτα, πρέπει να πολεμήσουμε!» είπε με αυθάδεια ο Τάι. Φαινόταν αποφασισμένος να τον νικήσει.
Η Σόρα την είχε ξαναδεί αυτή την έκφραση στο πρόσωπο του Τάι, στους ποδοσφαιρικούς αγώνες που παίζανε. Ακόμα και αν ήταν 2 ή και 3 γκολ πίσω στο σκορ, πάντα κάπως κατάφερναν να γυρίσουν το ματς και κέρδιζαν. Η αγωνιστικότητά του και η επιμονή του λες και πολλαπλασιαζόταν επί 10 σε καταστάσεις που έμοιαζαν αδύνατες. Γι' αυτό και η Σόρα αποφάσισε να τον εμπιστευτεί και σε αυτή την περίπτωση.
«Λοιπόν, εξελιχθείτε!» φώναξε η Σόρα. Ακόμη και αν ο εχθρός ήταν «Πρωταθλητής», είχαν κάποια πιθανότητα να κερδίσουν, είχαν 6 Ντίτζιμον Μαχητές στην ομάδα τους!
«Πίγιομον, γίνε… Μπέρντραμον!»
«Γκάμπουμον, γίνε… Γκαρούρουμον!»
«Τέντομον, γίνε… Καμπουτέριμον!»
«Γκόμαμον, γίνε… Ικκάκουμον!»
«Πάλεμον, γίνε… Τόγκεμον!»
Ο Άγκουμον, που είχε εξελιχθεί ενώθηκε με τα άλλα Ντίτζιμον, όλα εκτός του Τόκομον, που μόλις είχε καταφέρει να φτάσει στο βασικό επίπεδο όχι και πολύ πριν. Και ετοίμαζαν τις επιθέσεις τους, αλλά…
«Καντάδα!»
Ο Έτεμον ανέβασε το χέρι του ψηλά και το κατέβασε παίζοντας μια δυνατή νότα στην ηλεκτρική του κιθάρα. Και αμέσως μετά, χωρίς καμία καθυστέρηση, γύρισε ένα

κουμπί έντασης της κιθάρας και ο ήχος της διαχύθηκε ακόμη πιο μακριά, ακόμη πιο δυνατά.
«Δ-δεν ξέρω γιατί, αλλά…»
«Η δύναμή μου… Εξαφανίζεται…»
Τα εξελιγμένα Ντίτζιμον επανήλθαν στο βασικό επίπεδο.
«Τ-Τί έγινε;»
«Τί πάθατε;»
Και η απάντηση ήρθε από τον Έτεμον.
«Η 'Καντάδα' μου έχει την δύναμη να αντιστρέψει μία εξέλιξη. Τί κρίμα, βρομόπαιδα! Χε χε χε. Ιιιιι, ιιιιι, ιιιιι!»
«Να πάρει!»
Μα ο Τάι δε θα καθόταν με σταυρωμένα τα χέρια. Πήρε μια πέτρα από κάτω και την πέταξε λες και ήταν μπάλα μπέιζμπολ στον Έτεμον. Και αυτή τον χτύπησε στο δόξα πατρί.
«Άουτς!» κλαψούρισε ο Έτεμον.
Τα παιδιά, πήραν τα αποδυναμωμένα τους Ντίτζιμον, και είτε στην αγκαλιά τους, είτε στην πλάτη τους, είτε τραβολογώντας τα, έτρεξαν πίσω από τα νερά του καταρράκτη, προς τη σπηλιά. Το ένστικτο της επιβίωσης υπερνίκησε το φόβο μήπως η σπηλιά να καταλήγει σε αδιέξοδο, γι' αυτό κανείς δεν γύρισε να κοιτάξει πίσω του.
Μα ο Τάι δεν έτρεξε μαζί τους.
«Τάι;!», η Σόρα κατάλαβε πως ο Τάι δεν ήταν μαζί τους όταν ο Τάι μόλις που φαινόταν μέσα από τα νερά του καταρράκτη.
«Πάρ' την! Κι αυτήν! Κι αυτήν!»
Ακόμα πέτρες πετάει.
«Μ-μην είσαι τόσο επιπόλαιος!»
Είτε άκουσε τη Σόρα, ή είχε δει τον Τάι μόνος του, ο Ματ ήρθε κι αυτός τρέχοντας.
«Τί βλάκας!» έβρισε, και πήδηξε στην κουρτίνα από νερά του καταρράκτη, στον Τάι.
Ο Έτεμον έσφιγγε τα δόντια του έξαλλος καθώς πλησίαζε τον Τάι.
«Μικρό ζωύφιο! Θα σε διαλύσω!», ούρλιαξε χτυπώντας τα πόδια του στο χώμα και όρμησε προς τον Τάι.
«Τάι, πρόσεχε!», η Σόρα άκουσε την κραυγή του Ματ ακόμα και μέσα στην σπηλιά.
«Τάι!»
Και τότε, κάτι συγκλονιστικό συνέβη. Με τη γωνία του ματιού της, η Σόρα είδε ένα δυνατό πορτοκαλί φως να έρχεται από τα βάθη της σπηλιάς. Δεν καταλάβαινε τι συνέβαινε, αλλά επειδή ο Τζο, ο Ίζι, η Μίμι και ο ΤΚ ήταν πιο βαθιά στη σπηλιά από τη Σόρα, το είχαν δει να συμβαίνει μπροστά τους.
Οι τέσσερις τους είχαν βρει αδιέξοδο στο τούνελ. Υπήρχε μια τεράστια πέτρα σαν τοίχος, με ένα άγνωστο σχέδιο σκαλισμένο πάνω της, να τους κόβει το δρόμο. Ξαφνικά, ο τοίχος εξέπεμψε σχεδόν εκτυφλωτικό φως και εξαφανίστηκε. Τότε, κάτι σε μέγεθος μίνι κάρτας που λαμπύριζε, πέταξε προς τον καταρράκτη, στην είσοδο της σπηλιάς. Ένα μεγάλο άνοιγμα βρισκόταν τώρα εκεί που πριν ήταν ο πέτρινος τοίχος, και αποκάλυπτε μια άγνωστη έρημο.
Το λαμπερό ιπτάμενο αντικείμενο πέταξε μπροστά από τα μάτια της Σόρα και πέρα από τα νερά προς τα έξω. Με αστραπιαία ταχύτητα πέρασε ξυστά από τον ώμο του Τάι και με πολύ δύναμη χτύπησε τον Έτεμον στο στομάχι, ο οποίος αν και είδε το αντικείμενο, δεν μπόρεσε να το αποφύγει, καθώς ήταν στον αέρα. Η σύγκρουση έριξε τον Έτεμον κάτω και το αντικείμενο πέταξε με χάρη στην ανοιχτή παλάμη του Τάι, ακριβώς όπως είχε συμβεί και με τα Ντιτζιβάις πίσω στην κατασκήνωση.
«Τ-τι είναι αυτό;»

Με μάτια γουρλωμένα, ο Τάι κοίταξε το αντικείμενο στο χέρι του. Ήταν ένα «έμβλημα», από αυτά που τους είχε δείξει ο Γκέναϊ στο ολόγραμμα, τότε στο νησί Φάιλ.

«Ωχ…»

Η σύγκρουση πρέπει να ήταν πολύ δυνατή, παρόλο που το έμβλημα είναι πολύ μικρό, γιατί ο Έτεμον βογκούσε κρατώντας το στομάχι του. Βλέποντας αυτό, ο Ματ άρπαξε τον Τάι από το χέρι και φώναξε: «Πρέπει να φύγουμε από εδώ!»

Το έμβλημα του Θάρρους

Αμμόλοφοι και αμμοδίνες γέμιζαν το οπτικό πεδίο των παιδιών μέχρι τον ορίζοντα. Το ξερό έδαφος ρουφούσε το φως του ήλιου και η αντηλιά τύφλωνε τα παιδιά. Τα παπούτσια τους έκαιγαν και τα πόδια τους ένιωθαν λες και ήταν έτοιμα να λιώσουν. Ο ιδρώτας μούσκευε τα ρούχα τους και οι κόκκοι άμμου που έρχονταν με τον καυτό αέρα, έκαναν να μάτια τους να δακρύζουν.
Είχαν περάσει αρκετές μέρες από τότε που συνάντησαν τον Έτεμον στο χωριό των Κόρομον. Όταν ο πέτρινος τοίχος εξαφανίστηκε, ο Τάι, τα παιδιά και τα Κόρομον πέρασαν στην άλλη μεριά από το άνοιγμα, και εκείνο έκλεισε αυτόματα πίσω τους. Από ό,τι φαίνεται είχε ανοίξει γι' αυτούς μόνο στιγμιαία. Επειδή δεν είδαν τον Έτεμον να καταστρέφει τη σπηλιά για να τους κυνηγήσει, ο Ίζι συμπέρανε και εξήγησε στα παιδιά πως η έξοδος ήταν κατά πάσα πιθανότητα μια οφθαλμαπάτη, μία πύλη που τους είχε μεταφέρει κάπου πολύ μακριά από το χωριό των Κόρομον. Αφού αποχαιρέτησαν τα Κόρομον όταν έφτασαν σε μία όαση που βρήκαν (τα Κόρομον θα έχτιζαν εκεί το καινούριο τους χωριό), ο Τάι και οι άλλοι συνέχισαν το δρόμο τους δυτικά. Σύμφωνα με το χάρτη που τους είχε στείλει ο Γκέναϊ, αν συνέχιζαν ευθεία, θα έφταναν σε μία μεγάλη λίμνη που ονομαζόταν Λίμνη Τεμπ. Δεν ήταν ότι είχαν κάποια ιδιαίτερη αποστολή σε αυτή τη λίμνη, αλλά με τον Έτεμον να τους κυνηγάει, το να μείνουν στην έρημο, εκτεθειμένοι χωρίς κάποιο κρησφύγετο, δε φάνταζε και πολύ καλή ιδέα.

Οι φωνές των υπόλοιπων παιδιών πίσω από τον Τάι καθώς περπατούσαν , έφτασαν στα αυτιά του.
«Πόσο ακόμα θα περπατάμε;»
«Μέχρι να φτάσουμε σε ένα μέρος στο οποίο ο Έτεμον δε θα μας βρει.»
«Υπάρχει τέτοιο μέρος και δεν το' ξερα;»
Έχει πέσει το ηθικό όλων, σκέφτηκε ο Τάι. *Πρέπει κάπως να τους κάνω πιο ευδιάθετους*. Γυρνώντας προς το μέρος των υπολοίπων, είπε: «Ελάτε παιδιά, συνέλθετε! Ξεχάσατε; Αφού τώρα έχουμε αυτό!», και σήκωσε περήφανα το έμβλημα που απόκτησε στο χωριό των Κόρομον για να το δουν όλοι.
Για τον Τάι, η απόκτηση του εμβλήματός του ήταν σαν να πήρε στα χέρια του την τελευταία παιχνιδοκονσόλα που κυκλοφόρησε πριν από όλους. Για μια στιγμή σκέφτηκε ότι ο ήλιος που τους χτυπούσε ήταν σαν φώτα εξέδρας που άναβαν προς τιμήν του. Τα άλλα παιδιά όμως το κοιτούσαν κακόκεφα. Οι μισοί είχαν τις αμφιβολίες τους για το πόσο αυτό το έμβλημα θα τους βοηθούσε να κερδίσουν τον Έτεμον, και οι άλλοι μισοί το κοιτούσαν με ζήλια, που ο Τάι ήταν ο μόνος που είχε ένα, συμπληρώνοντας το αίσθημα πως, αν δεν έβρισκαν σύντομα ο καθένας το δικό του, θα ήταν βάρος στους άλλους. Ο Τάι όμως δεν το αντιλαμβανόταν αυτό. Σαν

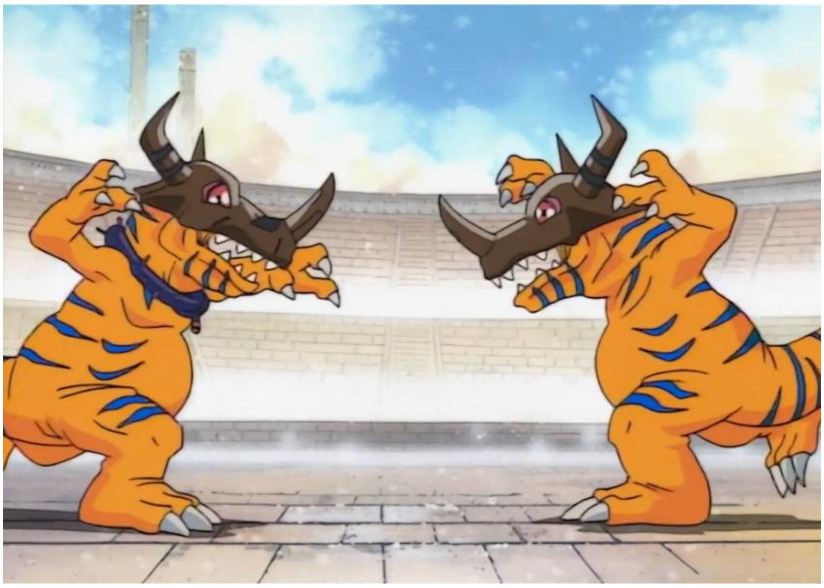
δείγμα της αυταρέσκειας και της αγαθοσύνης του, το μόνο που του περνούσε από το μυαλό, ήταν ότι οι φίλοι του ήταν πολύ κουρασμένοι.
Σαν ο Ματ να μιλούσε εκ μέρος όλων, ρώτησε δυνατά: «Αλήθεια θα βοηθήσει αυτό το έμβλημα τον Άγκουμον να εξελιχθεί; Αλλά ακόμα και να τον βοηθήσει, είναι αυτό αρκετό για να νικήσουμε τον Έτεμον;»
Ο Τάι έσφιξε τα χείλη του ενοχλημένος.
«Ναι, θα τον βοηθήσει σίγουρα να εξελιχθεί. Και ναι, θα μας κάνει να κερδίσουμε τον Έτεμον. Σωστά, Άγκουμον;»
Γέλασε πλατιά στο σύντροφό του.
«Ε… ναι…»
Αυτή η αβεβαιότητα του Άγκουμον φαινόταν να εκνευρίζει τον Τάι επειδή πήρε τον επιπληκτικό τόνο που χρησιμοποιούσε όταν μιλούσε στους μικρότερους του στην ποδοσφαιρική λέσχη.
«Συγκεντρώσου, φίλε. Εσύ είσαι αυτός που θα σταθεί μπροστά στον εχθρό.».
«…Εντάξει.»
Σαν να καταλάβαιναν τα άλλα Ντίτζιμον τα αισθήματα του Άγκουμον, προσπαθούσαν να του ανεβάσουν το ηθικό.
«Βασιζόμαστε πάνω σας!».
«Βάλε τα δυνατά σου.»
Ο Άγκουμον τους κοίταξε σαστισμένος, αλλά ο Τάι σκέφτηκε ότι όλοι τον καταλάβαιναν και έδειχναν ικανοποιημένοι.
«Αλλά τί κάνουμε για να τα κάνουμε να εξελιχθούν στο τέλειο επίπεδο;» Ο Τζο ρώτησε και ο Ίζι απάντησε: «Από ό,τι έχω δει για τις μέχρι τώρα εξελίξεις τους, τα Ντίτζιμόν μας φαίνεται να καταναλώνουν μεγάλη ποσότητα ενέργειας για να εξελιχθούν. Δεν μπορούσαν να εξελιχθούν όταν ήταν πεινασμένοι. Συμβαίνει επίσης όταν ο σύντροφός τους βρίσκεται σε κίνδυνο.»
«Κατάλαβα.», είπε ο Τάι, κουνώντας το κεφάλι. «Όμως, αυτό το πράγμα με την ενέργεια… αφού θα εξελιχθεί σε Πρωταθλητή, πρέπει να έχει ακόμα περισσότερη ενέργεια από πριν, σωστά;»
Ένα πονηρό χαμόγελο απλώθηκε στο πρόσωπό του.

Εκείνη τη στιγμή, ο Ίζι δεν είχε ιδέα για το νόημα πίσω από το χαμόγελο του Τάι. Αλλά αργότερα, όταν το έμαθε, μετάνιωσε για όσα είχε πει.

Ο Τζο εντόπισε ένα αρχαίο ρωμαϊκό Κολοσσαίο στη μέση της ερήμου, όπου τα παιδιά αποφάσισαν να κάνουν ένα διάλειμμα. Ο Τάι είχε κατασχέσει το φαγητό όλων, λέγοντάς τους ότι ο Άγκουμον το χρειαζόταν για να εξελιχθεί σε Πρωταθλητή. Πιο πολύ με εντολή ακούστηκε, αλλά ο ίδιος ο Τάι δεν φαινόταν να σκέφτεται έτσι και συνέχιζε να ρίχνει όλο και περισσότερο φαγητό στο διαμαρτυρόμενο στόμα του Άγκουμον. Το στομάχι του είχε ήδη φουσκώσει σαν εγκύου και ήταν προφανές σε όλους ότι είχε

σκάσει από το φαΐ.
«Φάε όσο πιο πολύ μπορείς! Όλοι σου έδωσαν τις μερίδες τους γιατί ανυπομονούν να εξελιχθείς! Σωστά, παιδιά;» είπε ο Τάι δυνατά, αναζητώντας επιβεβαίωση από τους υπόλοιπους.
Τόσο τα παιδιά όσο και τα Ντίτζιμον κούνησαν το κεφάλι τους καθώς υπέφεραν ήσυχα την πείνα τους. Μέσα τους, όλοι τους ήταν αγανακτισμένοι.
Ο Τάι συνέχισε να χτυπάει τον Άγκουμον στην πλάτη για να βοηθήσει να κατέβει το φαγητό πιο γρήγορα.
«Εσύ κι εγώ είμαστε οι μόνοι που μπορούμε να τους προστατέψουμε όλους!», είπε ο Τάι. Ήταν προφανώς γεμάτος αυταρέσκεια.
Ξαφνικά, ο ήχος ενός μουσικού οργάνου ακούστηκε στον αέρα. Δεν ήταν ένας βαρύς και μεγαλειώδης ήχος αλλά ένας επιφανειακός ήχος που προερχόταν από ένα ηλεκτρονικό όργανο. Ήταν αταίριαστο είτε στην έρημο είτε στο Κολοσσαίο, και η Μίμι πρέπει να είχε συνειδητοποιήσει την πηγή του παράταιρου αυτού ήχου πριν από οποιονδήποτε άλλο, επειδή έβγαλε μια τρομαγμένη κραυγή.
«Όχι!»
Σαν για να αποδείξει το προαίσθημά της, μία μεγάλη οθόνη που ήταν το μόνο πράγμα που δεν ανήκε στο Κολοσσαίο άναψε και αντανακλούσε το περιχαρές πρόσωπο του Έτεμον.
«Επιτέλους σας βρήκα, βρομόπαιδα!».
Ο Ματ κοίταξε γύρω του μανιωδώς προσπαθώντας να βρει το πραγματικό πρόσωπο.
«Μην ανησυχείς, χαζό αγόρι. Η αλήθεια είναι ότι θα ήθελα να είμαι εκεί για να ασχοληθώ άμεσα μαζί σας, αλλά δυστυχώς βρίσκομαι σε ένα μακρινό μέρος αυτή τη στιγμή. Οι σούπερ σταρ είναι πολυάσχολοι ξέρεις. Αλλά δόξα τω Θεώ που ήρθατε εδώ, βρομόπαιδα, έτσι δεν χρειάστηκε να χάσω χρόνο να σας αναζητήσω. Αυτό το Κολοσσαίο είναι το μέρος στο οποίο πραγματοποιώ την ετήσια συναυλία μου, με τις θέσεις να είναι πάντα γεμάτες, φυσικά…».
Καθώς κανένας άλλος εκτός από αυτούς δεν στεκόταν εκείνη τη στιγμή στα άδεια καθίσματα του κοινού, τα παιδιά μπορούσαν εύκολα να φανταστούν ένα πλήθος Ντίτζιμον να αναγκάζεται να μπει στις θέσεις τους και να χειροκροτεί τον Έτεμον με ψεύτικες εκφράσεις χαράς, καθώς όπλα ήταν στραμμένα στο κεφάλι τους από κάθε κατεύθυνση.
ο Έτεμον συνέχισε. «Επιτρέψτε μου να σας συστήσω έναν επίτιμο καλεσμένο που θα πάρει τη θέση μου. Ποιος νομίζετε ότι είναι;»

«Ποιος νοιάζεται!» Ο Ματ φώναξε θυμωμένα.
«Είναι ένα Ντίτζιμον που ξέρετε πολύ καλά…»
Η πλατφόρμα με τις θέσεις ακριβώς κάτω από την οθόνη άρχισε να χωρίζεται στη μέση, ολισθαίνοντας με ένα δυνατό τρίξιμο των γραναζιών. Και μετά, από το σκοτάδι μέσα στο πλατύ αυτό άνοιγμα βγήκε, προς έκπληξη όλων, ένας Γκρέιμον. Οι δύο Γκρέιμον άρχισαν να

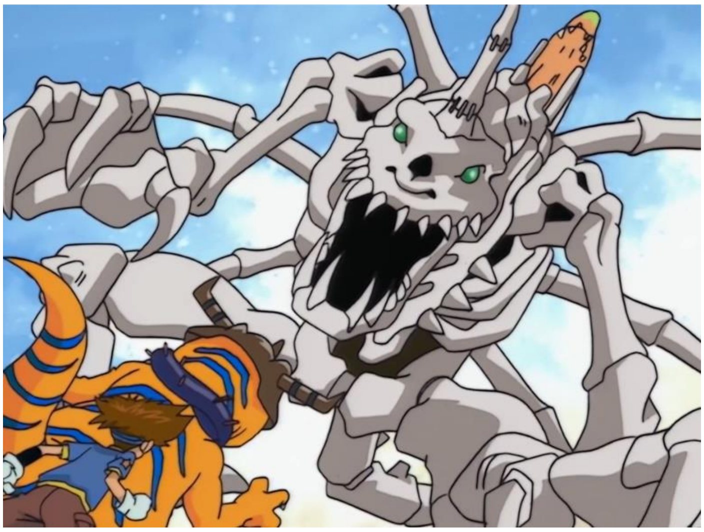
παλεύουν μεταξύ τους στην αρένα. Ο εχθρικός Γκρέιμον ξεχώριζε από τα μαύρα καλώδια που έσερνε. Τα καλώδια συνδέονταν με τη σκοτεινή τρύπα από την οποία είχε βγει ανάμεσα στα καθίσματα του κοινού, και πιθανότατα μέσω αυτών κάποιος τον έλεγχε, είτε απευθείας είτε μέσω τηλεχειριστηρίου.
Εν τω μεταξύ, ο Γκρέιμον του Τάι φαινόταν να είναι λίγο πιο αργός από το συνηθισμένο. Κάθε κίνηση που έκανε ήταν νωθρή και τα αντανακλαστικά του θαμπά. Ήταν ξεκάθαρο ότι η υπερκατανάλωση φαγητού νωρίτερα ήταν η αιτία γιατί όταν προσπάθησε να χρησιμοποιήσει τη Μπάλα Φωτιάς, αυτό που αντ' αυτού βγήκε ήταν ένα ντροπιαστικά δυνατό ρέψιμο.
«Γκρέιμον!»
Τα παιδιά φώναξαν ενθαρρύνοντας τον Γκρέιμον από την κρυψώνα τους πίσω από τα καθίσματα του κοινού. Τα άλλα Ντίτζιμον ήταν απασχολημένα με το να καταβροχθίσουν τα λίγα κομμάτια φαγητού που είχαν απομείνει για να γεμίσουν το άδειο στομάχι τους και να καταφέρουν να εξελιχθούν.
«Πρέπει να εξελιχθείς!» Ο Τάι φώναξε, σηκώνοντας το έμβλημά του ψηλά για να το δει ο Γκρέιμον του. «Αν εξελιχθείς σε Πρωταθλητή, θα μπορέσεις να κερδίσεις! Εξελίξου!»
Αλλά το έμβλημα δεν έδειξε καμία αντίδραση και τα άλλα παιδιά δίπλα του το συνειδητοποίησαν.
«Είναι αδύνατο, Τάι!»
«Δεν μπορείς να τον κάνεις να εξελιχθεί!»
Αλλά ο Τάι δεν μπήκε καν στον κόπο να ακούσει τα λόγια τους.
«Δεν είναι αδύνατο! Γκρέιμον! Ξέρω ότι μπορείς να το κάνεις! Αρκεί να πιστέψεις στον εαυτό σου!»
Καθώς μιλούσε, ο Τάι έσφιξε σφιχτά το έμβλημά του και το τίναξε πάνω κάτω. Ωστόσο, το έμβλημα δεν παρουσίασε καμία αλλαγή.
Ο Γκρέιμον του Τάι χτυπήθηκε ακριβώς στο ηλιακό πλέγμα από την ουρά του εχθρού και καθώς έπεφτε πίσω, ο εχθρός στόχευσε στην ίδια περιοχή με μια τεράστια μπάλα φωτιάς.
«Γρααααααααα!»
Ο Γκρέιμον του Τάι ούρλιαξε με τέτοιο πόνο που έκανε τους άλλους να θέλουν να καλύψουν τα αυτιά τους.
Χαμηλώνοντας το κεφάλι και το πάνω μέρος του σώματός του, ο εχθρικός Γκρέιμον επιτέθηκε με την πρόθεση να τον χτυπήσει με το κέρατο στη μύτη του.
Το πλήγμα που είχε δεχτεί ο Γκρέιμον του Τάι από την τελευταία Μπάλα Φωτιάς τον εμπόδισε από το να δραπετεύσει, οπότε το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να σηκώσει το δεξί του χέρι πάνω από το κεφάλι του για να καλυφθεί από το επόμενο χτύπημα. Το κέρατο του εχθρού μαχαιρώθηκε στο χέρι του, διαπερνώντας τη σάρκα.
«Γραααααα!»
Μην αντέχοντας άλλο να βλέπει, η Σόρα είπε: «Εξελίξου, Πίγιομον!»
«Κι εσύ, Γκάμπουμον», είπε ο Ματ.
Έχοντας αναπληρώσει την ενέργεια που απαιτείται για να εξελιχθούν, οι δυο τους σηκώθηκαν όρθιοι και άρχισαν να κατευθύνονται προς την αρένα.
Αλλά-
«Μείνετε πίσω!» Ο Τάι σήκωσε το χέρι του, σταματώντας τους άλλους. «Μην χώνετε το κεφάλι σας στις δουλειές των άλλων!»
«Στις δουλειές των άλλων;»
Τι λέει αυτός ο τύπος; Η σοκαρισμένη έκφραση του Ματ τα έλεγε όλα.
«Δεν είναι ‘δουλειές των άλλων’. Ο Γκρέιμον έχει πρόβλημα!»

«Αυτή είναι η ευκαιρία του να εξελιχθεί!» είπε ο Τάι. Το πρόσωπό του ήταν τόσο σοβαρό όσο ένα αρσενικό λιοντάρι που ετοιμαζόταν να πετάξει το μικρό του σε έναν απύθμενο λάκκο.
«Δεν θα το κάνει!» είπε η Σόρα, δείχνοντας κατηγορικά με το δάχτυλο το έμβλημα που έπιανε ο Τάι. Τα μάτια της έλαμψαν από μίσος. Σκέφτηκε ότι έφταιγε το έμβλημα που ο Τάι συμπεριφερόταν παράξενα, και είχε δίκιο.
«Όχι, θα το κάνει. Θα τον κάνω εγώ!», είπε ο Τάι και η επόμενή του κίνηση εξέπληξε τους πάντες.
Πήδηξε από τις θέσεις του κοινού στην αρένα και έτρεξε ολοταχώς προς το Γκρέιμον.
«Ε!» κορόιδευε δυνατά το αντίπαλο Ντίτζιμον. «Δεν σε φοβάμαι!»
Τα παιδιά κοιτούσαν μπερδεμένα τι ξεκινούσε τώρα ο Τάι αλλά ο Ίζι αναγνώρισε αμέσως τι προσπαθούσε να κάνει. Το είχε πει και ο ίδιος, έτσι δεν είναι; — οι δύο προϋποθέσεις για να εξελιχθούν οι σύντροφοί τους. Η πρώτη ήταν ότι χρειαζόταν μεγάλη ποσότητα ενέργειας. Η δεύτερη ήταν όταν ο σύντροφός τους διέτρεχε τρομερό κίνδυνο.
Ο Ίζι είχε μετανιώσει αμέσως για την απερίσκεπτη δήλωσή του αφού έφτασαν στο Κολοσσαίο και ο Τάι τους πήρε τις μερίδες, αλλά πού να σκεφτεί ότι θα τον έκανε να τους απογοητεύσει ξανά…
«Ο Τάι σχεδιάζει να κάνει τον Γκρέιμον να εξελιχθεί θέτοντας τον εαυτό του σε κίνδυνο. Τέντομον, σε παρακαλώ πήγαινε να σώσεις τον Τάι!»
«Εννοείται!», συμφώνησε ο Τέντομον. «Τέντομον, γίνε... Καμπουτέριμον!»
Επί πλέον,
«Πίγιομον, γίνε... Μπέρντραμον!»
«Γκάμπουμον, γίνε... Γκαρούρουμον!»
—και τα τρία Ντίτζιμον πήραν στο κατόπι τον Τάι.

Καθώς παρακολουθούσε στην οθόνη μέσα στο μεγάλο τρέιλερ του, ο Έτεμον έλεγχε το δικό του Γκρέιμον με ένα τηλεχειριστήριο.
Αντί να έμοιαζε σα να παίζει βιντεοπαιχνίδι, έμοιαζε περισσότερο σαν να επέλεγε ένα τραγούδι για καραόκε. Οι εντολές του ήταν μια σειρά από αριθμούς που πατούσε, διατάζοντας τον Γκρέιμόν του να αλλάξει τον στόχο του από τον άλλο Γκρέιμον στον Τάι.

Νιώθοντας τη γη να τρέμει κάτω από τα πόδια του καθώς ο εχθρικός Γκρέιμον ερχόταν επιθετικά προς το μέρος του, ο Τάι πάγωσε. Όλα του τα ένστικτα του, του φώναζαν να τρέξει, αλλά ο Τάι τα καταπίεσε πεισματικά μέσα του. Ήταν θάρρος, χωρίς καμία αμφιβολία. Αλλά σε αντίθεση με την αθώα γενναιότητα που είχε δείξει στο χωριό Κόρομον για να σώσει τους φίλους του, είχε ανακατευτεί και κάτι ανέντιμο στην καρδιά του.
Ένα από αυτά ήταν η θέληση να αναγκάσει τον Γκρέιμον να εξελιχθεί σε Πρωταθλητή. Και το άλλο ήταν ότι ακόμα κι αν ήταν για την εξέλιξη, ακόμα κι αν ένιωθε άσχημα που έβαλε τον Γκρέιμον σε αυτή την αυστηρή δοκιμασία για χάρη του, ήθελε τη δόξα που θα προερχόταν από αυτήν.
Ο Τάι έκλεισε σφιχτά τα μάτια του. Ήταν προετοιμασμένος για την πιθανότητα να πεθάνει.
«Γρρρρρρρρρ…»
Ανίκανος να σταθεί όρθιος καθώς έβλεπε τον θάνατο να πλησιάζει τον πολύτιμο σύντροφό του, ανίκανος να βοηθήσει, ανίκανος να ανταποκριθεί στις προσδοκίες του

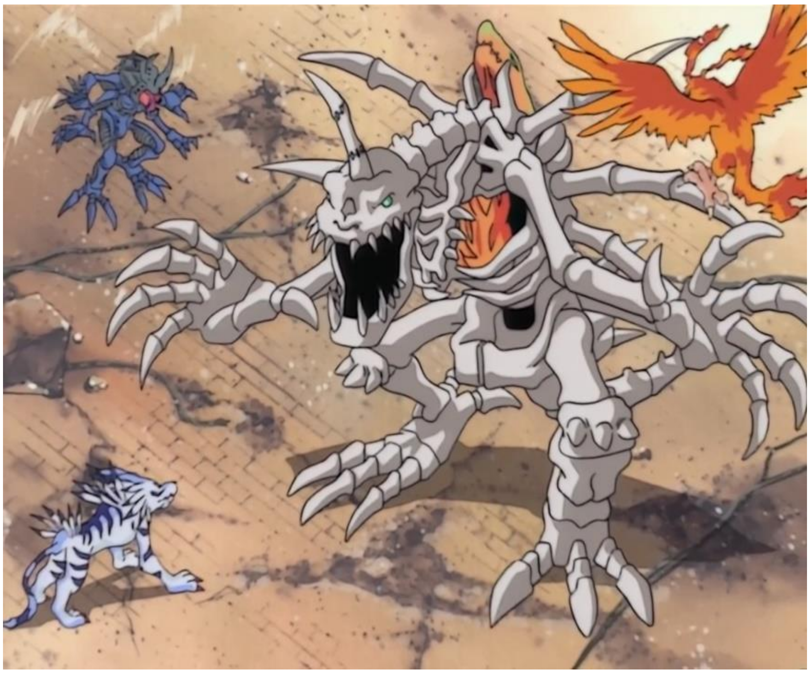
Τάι και να εξελιχθεί, τα αισθήματα δυστυχίας και ντροπής του Γκρέιμον βυθίστηκαν στην καρδιά του κάνοντάς τον να βγάλει μια κραυγή λύπης.
Γιατί δεν μπορώ να εξελιχθώ; Πληρώ όλες τις προϋποθέσεις.
Θέλω να εξελιχθώ.
Θέλω πολύ να εξελιχθώ.
Όταν ο Γκρέιμον κοίταξε τον ουρανό και το ευχήθηκε με όλο του το είναι, αυτά τα συναισθήματα έκαναν το έμβλημα του Τάι να λάμπει με ένα διαπεραστικό φως. Με αυτό, άνοιξε το απαγορευμένο κουτί που περιείχε τις πληροφορίες εξέλιξης που κοιμούνται στα γονίδια του Γκρέιμον. Σε αντίθεση με το συνηθισμένο λευκό φως που έβλεπαν πάντα στις εξελίξεις, έλαμπε σαν φτηνό φως νέον. Ωστόσο, το φως δεν ήταν θαμπό και αχνό, αλλά οξύ και έντονο. Έδινε μια τόσο δυσοίωνη εντύπωση που όποιος το έβλεπε ένιωθε έναν βίαιο τρόμο να τον κυριεύει.
Και τότε, όταν αυτό το φως έφυγε, εμφανίστηκε. Έχοντας χάσει το βασιλικό του σχήμα, το γυαλιστερό δέρμα που έβγαζε περηφάνια, ακόμα και τα μάτια που έδειχναν τη συμπόνοιά του για τους αδύναμους, στεκόταν ένας βίαιος σαρκοφάγος δεινόσαυρος Ντίτζιμον με μορφή γυμνού σκελετού.
Ήταν ο ΣκαλΓκρέιμον.
Ο ΣκαλΓκρέιμον ξεφυσούσε. «Γραααααγκαγκαγκαγκογγογκροοοοοο!»
Ήταν ο βρυχηθμός ενός θηρίου που εξέφραζε ξεκάθαρα την πρόθεση για μάχη.

Ο Τάι, του οποίου τα μάτια ήταν κλειστά, τα άνοιξε μόλις άκουσε αυτή την κραυγή. Ανατρίχιασε όταν είδε αυτή την τεράστια μορφή μπροστά του. Το κεφάλι του στεκόταν σε ύψος ακόμη πιο ψηλό από τον τελευταίο όροφο στο συγκρότημα διαμερισμάτων στην Οντάιμπα στο οποίο έμενε. Κοιτάζοντας τον ΣκαλΓκρέιμον με κενή έκπληξη, ο Τάι είπε: «Αυτό... είναι το επόμενο επίπεδο του Γκρέιμον;» Με τον γαλάζιο ουρανό μουντό και την κίτρινη άμμο πίσω του, ο ΣκαλΓκρέιμον κινήθηκε στο χώρο, έτσι που το τρίκλισμα των οστών του έβγαλε έναν σχεδόν πολεμικό ήχο καθώς δοκίμαζε την απόδοση του νεοαπόκτητου κορμιού του. Ο εχθρικός Γκρέιμον, παρόλο που ήταν υπό τον έλεγχο του Έτεμον, ήταν τόσο τρομοκρατημένος που ο φόβος του κέρδισε τα μαύρα καλώδια. Όταν ο εχθρικός Γκρέιμον γύρισε την πλάτη του στον ΣκαλΓκρέιμον και τράπηκε σε φυγή, το μεγάλο τέρας-σκελετός έδειξε πόσο αφάνταστα έξυπνος ήταν παρά το τεράστιο σώμα του.
Ο ΣκαλΓκρέιμον ξεπήδησε προς το θήραμά του που δραπέτευε, γέρνοντας προς τα εμπρός στο μέγιστο βαθμό που η θέση του του επέτρεπε, για να τον συνθλίψει με την παλάμη του ενός χεριού.
«Γκραασααααα!»
Τα οστά, η σάρκα και οι τελευταίες κραυγές αγωνίας του εχθρικού Γκρέιμον συγχωνεύτηκαν σε έναν ματωμένο πολτό.
Ο ΣκαλΓκρέιμον σήκωσε το χέρι που έσταζε με το αίμα του θηράματός του μέχρι τα ρουθούνια του και έκανε μια κίνηση να το μυρίσει. Ίσως κάποιες νευρικές απολήξεις

να έμειναν ακόμα στη μύτη του, ή ίσως ήταν απλώς μια αντανακλαστική δράση που του είχε μείνει από μια εποχή που ήταν ακόμη ικανός να μυρίζει.
«Γκραγκακακακακαααα…»
Ένα γρύλισμα ευχαρίστησης ακούστηκε ανάμεσα από τα δόντια του ΣκαλΓκρέιμον. Όταν πέταξε ό,τι είχε στο χέρι του προς την οθόνη της αρένας, φαινόταν σα να παίζει σκοποβολή, επειδή εκτόξευσε τους τεράστιους πυραύλους από την πλάτη του προς αυτήν. Τόσο τα υπολείμματα του εχθρικού Γκρέιμον όσο και η οθόνη διαλύθηκαν μέσα στο έντονο φως της έκρηξης.
Ο άνεμος από την έκρηξη σάρωσε αμέσως τα παιδιά. Βλέποντας τον χώρο των καθισμάτων όπου στεκόταν η οθόνη να έχει εξαφανιστεί χωρίς ίχνος, ανατρίχιασαν. Ένιωσαν μια καινούρια έκπληξη και τρόμο για την δύναμη που είχε το επίπεδο Πρωταθλητής, που ήταν στο ίδιο επίπεδο με το Μαύρο Ιστό του Έτεμον.
«Γκ-Γκρέιμον;» Ο Τάι ανοιγόκλεισε γρήγορα τα μάτια του, βγάζοντας μια αβέβαιη φωνή προς τον ΣκαλΓκρέιμον. Δεν ήξερε αν τον έφτανε ή όχι η φωνή του, αλλά ο ΣκαλΓκρέιμον κοίταξε τον Τάι με τα κούφια μάτια του.
«Εξελίχθηκες πραγματικά από τον Γκρέιμον;»
Εφόσον η μορφή του Γκρέιμον εξαφανίστηκε και ο ΣκαλΓκρέιμον εμφανίστηκε στη θέση του, αυτό θα ήταν κανονικά το λογικό συμπέρασμα. Αλλά καθώς κοιτούσε τον σκελετό, ο Τάι ένιωθε ότι δεν μπορούσε να δεχτεί αυτή τη μορφή. Απλώς δεν μπορούσε. Δεν είχε νιώσει έτσι, όταν ο Κόρομον είχε εξελιχθεί πρώτη φορά σε Άγκουμον και ο Άγκουμον σε Γκρέιμον.
«Γκραγκακακακα…»
Δυστυχώς η κραυγή του σκελετού δεν ήταν ούτε επιβεβαίωση ούτε διάψευση. Ο ΣκαλΓκρέιμον έβγαλε αυτό τον ήχο επειδή, σε αυτό το σημείο, ο Τάι μπήκε στο οπτικό του πεδίο. Με την τεράστια δύναμη που διέθετε ο ΣκαλΓκρέιμον, ένα μικρό παιδί όπως ο Τάι δεν μπορούσε να ικανοποιήσει τη δίψα του για μάχη. Το αγόρι ήταν μια άχρηστη ύπαρξη για αυτόν. Σηκώνοντας το κεφάλι του σαν φίδι και περιστρέφοντάς το αργά, ο ΣκαλΓκρέιμον κοίταξε να δει αν υπήρχαν νέοι εχθροί με τους οποίους θα μπορούσε να διασκεδάσει. Εκεί είδε τον Γκαρούρουμον.
Ο Γκαρούρουμον είχε πηδήξει στο χώρο για να σώσει τον Τάι, αλλά με την απροσδόκητη άφιξη του ΣκαλΓκρέιμον, είχε σταθεί πίσω για να παρακολουθήσει πως θα εξελισσόταν η κατάσταση μαζί με την Μπέρντραμον και τον Καμπουτέριμον που πετούσαν στον ουρανό.
Ο ΣκαλΓκρέιμον φαινόταν να τον έχει διαλέξει ως τον επόμενο στόχο του, γιατί έτριξε τα δόντια του χαρούμενα και πλησίασε βήμα προς βήμα τον Γκαρούρουμον.
«Τ- τρέξε, Γκαρούρουμον!»
Ακριβώς τη στιγμή που ο Ματ του φώναξε, ο Γκαρούρουμον πήρε την ίδια απόφαση και γύρισε με την ουρά στα σκέλια. Μπορούσε να νιώσει την επιθυμία για αίμα να έρχεται από τα μάτια του άλλου Ντίτζιμον.
Ο ΣκαλΓκρέιμον κυνήγησε τον Γκαρούρουμον, με τα πόδια του να κάνουν τη γη να τρέμει.
«Φεγγαρόσκονη!!»
«Ηλεκτροπληξία!!»
Η Μπέρντραμον και ο Καμπουτέριμον επιτέθηκαν για να σταματήσουν τις κινήσεις του. Κανονικά θα δίσταζαν να επιτεθούν σε έναν από τους φίλους τους, αλλά το ένστικτό τους, τους έλεγε ότι έπρεπε να το κάνουν. Φυσικά, δεν πίστευαν ότι επιθέσεις από επίπεδα Μαχητών Ντίτζιμον όπως οι ίδιοι θα λειτουργούσαν στον αντίπαλό τους.
Δυστυχώς, η υπόθεσή τους ήταν ακριβής και το σώμα του ΣκαλΓκρέιμον δεν πτοήθηκε καν όταν τον χτύπησαν οι επιθέσεις τους. Αντ' αυτού, με ένα νωχελικό

χτύπημα στους Μπέρντραμον και Καμπουτέριμον με το πίσω μέρος του χεριού του, έριξε τα δύο Ντίτζιμον στους τοίχους και στο έδαφος, κάνοντας τα να επιστρέψουν στο βασικό επίπεδο. Ωστόσο, δεν πήγε όλη η προσπάθεια χαμένη. Είχαν δώσει στον Γκαρούρουμον την ευκαιρία να δραπετεύσει.
Ο ΣκαλΓκρέιμον έβγαλε ένα εκνευρισμένο γρύλισμα και κοίταξε τριγύρω, αναζητώντας το χαμένο θήραμά του. Ο Γκαρούρουμον ανέβαινε ορμητικά τα νότια σκαλιά της εξέδρας του κοινού. Σκόπευε να πηδήξει πάνω από τον τοίχο του Κολοσσαίου και να δραπετεύσει έξω. Αλλά πριν προλάβει, τον εντόπισε ο ΣκαλΓκρέιμον. Ο ΣκαλΓκρέιμον έσκυψε το πάνω μέρος του σώματός του, στόχευσε τους πυραύλους του στον Γκαρούρουμον και τους εκτόξευσε. Ολόκληρο το νότιο τμήμα του Κολοσσαίου διαλύθηκε αμέσως.
«Γκα-Γκαρούρουμον!»
Το πρόσωπο του Ματ χλώμιασε μονομιάς. Και τότε ο ΤΚ τράβηξε το χέρι του αδελφού του.
«Ε-Εκεί!» είπε με τρεμάμενη φωνή, δείχνοντας τα καθίσματα στο δυτικό τμήμα, περίπου 100 μέτρα από εκεί που βρισκόταν πριν ο Γκαρούρουμον.
Συντρίμμια που είχαν προκύψει από την έκρηξη χτυπούσαν γύρω του καθώς ο Γκάμπουμον σηκωνόταν από μέσα τους, με το πληγωμένο σώμα του να τρέμει καθώς προσπαθούσε να καθίσει. Τα τραύματά του προκαλούσαν κάποια ανησυχία, αλλά ήταν θαύμα που μόλις και μετά βίας είχε γλιτώσει από το θάνατο σε εκείνη την έκρηξη.
«Γκιγκογκραγραγκαγκα!»
Ξεφεύγοντας από την τρύπα στον τοίχο που είχε γκρεμίσει, ο ΣκαλΓκρέιμον πήδηξε έξω από το Κολοσσαίο. Τα παιδιά και τα υπόλοιπα Ντίτζιμον βρίσκονταν ακόμα μέσα στο Κολοσσαίο, αλλά από το αξιολύπητο τρέμουλό τους, ο ΣκαλΓκρέιμον μπορούσε να καταλάβει ότι δεν ήταν άξιοι αντίπαλοί του κι έχασε το ενδιαφέρον του για αυτούς.

«Γκιγκογκραγραγκαγκα!»
Ακούστηκε σαν μια επινίκια κραυγή. Αντί όμως να ήταν χαρά για τον θρίαμβο στη μάχη έμοιαζε περισσότερο με τη χαρά του να μπορέσει να εξαπολύσει ελεύθερα όλη την αγριότητα του. Ο ΣκαλΓκρέιμον έτρεξε μέσα στην έρημο με τεράστια ταχύτητα, σηκώνοντας ένα σύννεφο σκόνης πίσω του. Το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ο Τάι και οι άλλοι ήταν να παρακολουθήσουν τον ΣκαλΓκρέιμον να ξεσπάει το μένος του από μακριά…

Πρόσβαση

«Συγγνώμη, Τάι…» είπε αποκαρδιωμένος ο Κόρομον, με τα μάτια του σκυμμένα. Ο Κόρομον δεν το κατάλαβε, αλλά παρόλο που τα λόγια του δεν κατηγορούσαν τον σύντροφό του, έκαναν τον Τάι να νιώθει σαν να κουβαλούσε έναν βαρύ σταυρό στην πλάτη του. Παρόλο που ήταν σε θέση να κάνει τον Γκρέιμον να εξελιχθεί σε επίπεδο Πρωταθλητή, ούτε ο Τάι ούτε ο ΣκαλΓκρέιμον μπορούσαν να ελέγξουν τις πράξεις τους. Στο τέλος, η άγρια οργή του ΣκαλΓκρέιμον τον έκανε να καταναλώσει τόση ενέργεια που μεταμορφώθηκε σε Κόρομον. Ήταν πιθανό να είχε ξεμείνει από ενέργεια και δεν είχε καν αρκετή για να παραμείνει στη μορφή του Άγκουμον.

Από ό,τι μπορούσε να θυμηθεί όσο ήταν ΣκαλΓκρέιμον, όπως εξήγησε αδέξια ο Κόρομον, ένιωθε σαν ένα φράγμα μέσα του να είχε σπάσει και να τον είχαν παρασύρει όλες οι καταστροφικές του ενέργειες, ανίκανος να κάνει τίποτα άλλο παρά να παρακολουθεί από το πίσω μέρος του το μυαλό του όπως και ο Τάι.

«Ήταν δικό μου λάθος. Λυπάμαι…», ζήτησε συγγνώμη ο Τάι, πρώτα στον Κόρομον και μετά σε όλους τους άλλους. «Πραγματικά λυπάμαι…»

Όλοι τον συγχώρεσαν χωρίς φασαρία. Ένας λόγος γι’ αυτό ήταν επειδή δεν ήθελαν ο Τάι να αισθάνεται άσχημα γι' αυτό περισσότερο από ό,τι αισθανόταν ήδη, αλλά κι επειδή όλοι ένιωθαν υπεύθυνοι που δεν εμπόδισαν τον Τάι από τις ακραίες ενέργειές του.

Αν τον είχαν κατηγορήσει, αν τον απέφευγαν και τον είχαν κάνει να γονατίσει και να εκλιπαρήσει για συγχώρεση, μπορεί να ξεχύνονταν η λύπη και η ντροπή του μαζί με τα δάκρυά του. Αλλά επειδή δεν μπορούσε να το κάνει αυτό τώρα, αυτά τα συναισθήματα στοιβάζονταν το ένα πάνω στο άλλο σαν δηλητήριο μέσα στο σώμα του και σιγά-σιγά έτρωγαν την καρδιά του.

Από τότε, ο Τάι μιλούσε πολύ λίγο. Δεν έκανε σχεδόν καμία προσπάθεια να μιλήσει στους άλλους, και όταν οι άλλοι προσπαθούσαν να του μιλήσουν, απαντούσε μόνο με ένα «Ναι» ή «Εντάξει».

Και σαν αρρώστια, η καταθλιπτική αυτή διάθεση του Τάι εξαπλώθηκε στα άλλα παιδιά, ώσπου όλα ένιωσαν σαν να γεμίζουν οι καρδιές τους με μαύρα σύννεφα και μια καταιγίδα, στην οποία ο ήλιος δεν θα έφτανε ποτέ.

«Ε, Ίζι…».

Ένα βράδυ, τρεις μέρες αφότου είχαν φύγει από το Κολοσσαίο και είχαν κατασκηνώσει σε έναν νερόμυλο που φαινόταν εντελώς άχρηστος στη μέση της ερήμου, η Σόρα φώναξε τον Ίζι και ανέφερε κάτι που σκεφτόταν.

«Θα μπορούσαμε να έρθουμε σε επαφή με τον Γκέναϊ; Υπάρχουν πολλά για τα οποία θέλω να μιλήσω μαζί του… όχι μόνο για την εξέλιξη, αλλά και για το τι πρέπει να κάνουμε από εδώ και στο εξής.»

«Το να έρθουμε σε επαφή με το Γκέναϊ… δεν είναι αδύνατο, νομίζω.»

Αυτό την εξέπληξε. Η Σόρα ήταν σίγουρη ότι θα της έλεγε ότι δεν μπορούσε να γίνει.

«Αν δεν είναι αδύνατο, σημαίνει ότι μπορείς να το κάνεις;»

«Πιθανώς.»

«Πώς;»

«Αν χρησιμοποιήσω τα μαύρα καλώδια, μπορεί να υπάρχει τρόπος…»

«Τα μαύρα καλώδια;»
Αυτό είπε ο Ίζι. Όλοι, συμπεριλαμβανομένης της Σόρα, είχαν δει τα μαύρα καλώδια συνδεδεμένα στον αντίπαλο Γκρέιμον στο Κολοσσαίο, αλλά μετά τη φρενίτιδα του ΣκαλΓκρέιμον, ο Ίζι αποκάλυψε ότι είχε πάει εκεί όπου είχε εμφανιστεί για πρώτη φορά εκείνος ο Γκρέιμον για να ερευνήσει το πως του έδινε εντολές ο Έτεμον. Εκεί, ανακάλυψε ότι πίσω από τα κομμένα μαύρα καλώδια υπήρχε ένα άλλο μαύρο καλώδιο συνδεδεμένο σε μια αρθρωτή υποδοχή, σαν μίνι πολύμπριζο, θαμμένο κάτω από το πέτρινο πάτωμα. Επίσης, λίγες στιγμές πριν, είχε ανακαλύψει ένα άλλο μαύρο καλώδιο που περνούσε από ένα ξερό πηγάδι εκεί κοντά.
«Αυτά τα μαύρα καλώδια είναι πιθανώς τοποθετημένα σε όλη την ήπειρο Σέρβερ σαν ένα πλέγμα, δημιουργώντας το δίκτυο. Η αρθρωτή υποδοχή που βρήκα ήταν του ίδιου μοντέλου με τον φορητό υπολογιστή μου, επομένως μπορεί να μην μου είναι αδύνατο να χρησιμοποιήσω τον υπολογιστή μου για να μπω στο δίκτυο.»
Με τα μάτια της ολοστρόγγυλα από την έκπληξη, η Σόρα ρώτησε: «Γιατί δεν είπες σε κανέναν πριν, κάτι τόσο σημαντικό;»
«Δεν μπορούσα, όχι μετά από αυτό που είχε συμβεί στον Τάι. Αν το έκανα, πιστεύω ότι θα δημιουργούνταν ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα».
«Πρόβλημα; Τι εννοείς;»
«Είναι το ίδιο δίκτυο που χρησιμοποιεί ο Έτεμον. Αν βρούμε πρόσβαση χωρίς να μας προσέξει κανείς, δεν θα υπάρξει πρόβλημα, αλλά αν μας εντοπίσουν, είμαστε καταδικασμένοι.»
Η Σόρα δεν καταλάβαινε πολλά για τους υπολογιστές ή το διαδίκτυο, αλλά είχε δει ένα ρεπορτάζ ειδήσεων στην τηλεόραση σχετικά με έναν χάκερ που είχε συλληφθεί από το FBI αφού είχε προσπαθήσει να εισβάλει στον υπολογιστή μιας κυβερνητικής υπηρεσίας για να ξαναγράψει τον κώδικά της. *Αυτό εννοούσε ο Ίζι;*
«Υπάρχει τρόπος να μην μας προσέξουν;»
«Επειδή δεν ξέρω πώς έχει ρυθμιστεί το σύστημα, δεν μπορώ να μιλήσω με βεβαιότητα», είπε αρχικά ο Ίζι καλύπτοντας τα νώτα του, «αλλά τα τσιράκια του Έτεμον μάλλον χρησιμοποιούν κι αυτοί τερματικά υπολογιστών για το δίκτυο. Με τη σύνδεση σε αυτό, μπορεί να μην μπορούν να ξεχωρίσουν αν είμαστε ή όχι ένας από αυτούς… αν και, αν μας ζητήσει κωδικό πρόσβασης, τελειώσαμε. Μια προοπτική που θα μπορούσε να μας δώσει μια ευκαιρία είναι ότι δεν υπάρχει κανένας σε αυτόν τον κόσμο που θα μπορούσε να 'χακάρει' το δίκτυο, κι έτσι να μην έχει σοβαρό σύστημα ασφαλείας».
Ήταν σαν ο Ίζι να βρήκε ευκαιρία, και ξεκίνησε να μιλάει με ενθουσιασμό για τα αρχεία καταγραφής πρόσβασης και τα πρωτόκολλα, αλλά η Σόρα δεν καταλάβαινε τίποτα από αυτά. Αυτό που νόμιζε ότι ο Ίζι προσπαθούσε να πει, τελικά, ήταν ότι ήταν δυνατό να χακάρει το δίκτυο του Έτεμον χωρίς εκείνος να το αντιληφθεί, αλλά αν αποτύγχανε, ο Ίζι δεν μπορούσε να αναλάβει την ευθύνη. Ο δημοκρατικός τρόπος για να γίνει αυτό θα ήταν αν πραγματοποιούσαν μια «συνέλευση» με όλα τα παιδιά παρόντα κι έβγαζαν μια ομόφωνη απόφαση… αλλά μπορούσε ήδη να φανταστεί το αποτέλεσμα. Ο Τζο, ο Ματ και η Μίμι σίγουρα θα έλεγαν όχι. Ο ΤΚ κατά πάσα πιθανότητα θα συμφωνούσε με τη γνώμη του αδερφού του, όποια κι αν ήταν αυτή. Ο Τάι φαινόταν ο μόνος που ήταν πιο πιθανό να συμφωνήσει μαζί της, αλλά στην τρέχουσα κατάστασή του, δεν υπήρχε περίπτωση να το διαχειριστεί και, χωρίς καμία αμφιβολία, θα απείχε από την ψηφοφορία. Αλλά ο Ίζι (ή τουλάχιστον έτσι φάνηκε στον Σόρα) φαινόταν σίγουρος. Γι' αυτό και-
«Δοκίμασέ το, Ίζι. Θα αναλάβω εγώ την ευθύνη για οτιδήποτε συμβεί.»

Ήξερε ότι δεν είχε το δικαίωμα να πάρει μία τέτοια, μεγάλη απόφαση μόνη της, αλλά έπρεπε με κάποιο τρόπο να ξεφύγουν από αυτή την αποπνικτική κατάσταση. Αργά ή γρήγορα, ο Έτεμον θα τους έβρισκε και θα επιτίθονταν ούτως ή άλλως, οπότε ακόμα κι αν κατέληγε σε αποτυχία η προσπάθεια του Ίζι, εκείνη η στιγμή θα έφτανε απλά κάπως νωρίτερα. Αν ήταν η ώρα τους να πεθάνουν, τότε θα πέθαιναν, σκέφτηκε ψύχραιμα. Αν έπαιρνε το φταίξιμο γι' αυτό, ας ήταν.
«...Πολύ καλά. Θα το δοκιμάσω», συμφώνησε ο Ίζι. «Αλλά δεν νομίζω ότι πρέπει να ελπίζουμε ιδιαίτερα. Έχω συνηθίσει να μην τα καταφέρνω.»
Και, σκάζοντας ένα χαμόγελο στη Σόρα, με την ελπίδα να την καθησυχάσει, ξεκίνησε.

Ο Ίζι κάθισε ανακούκουρδα στο στενάχωρο πάτωμα του άδειου, ξερού πηγαδιού και ξεκίνησε να πληκτρολογεί μανιωδώς στον φορητό υπολογιστή του. Πάνω από το πηγάδι, η Σόρα τον παρακολουθούσε καθώς δούλευε με το πρόσωπό της συνοφρυωμένο.
Η σύνδεσή του με το δίκτυο έγινε απλά και ομαλά. Δεν του ζητήθηκε καν κωδικός πρόσβασης. Ρίχνοντας μια ματιά στο σύστημα, ο Ίζι έμεινε έκπληκτος καθώς είδε ότι το δίκτυο που είχε δημιουργήσει ο Έτεμον συντηρούνταν καλά. Δεν ήταν μόνο συνδεδεμένο σε όλη την ήπειρο Σέρβερ, αλλά και σε μέρη εκτός των συνόρων της ηπείρου (υπήρχαν και άλλες ήπειροι εκτός από την Ήπειρο Σέρβερ). Ίσως το δίκτυο να υπήρχε εξαρχής εκεί και ο Έτεμον το χρησιμοποιούσε απλώς για τη διευκόλυνσή του. Είχε επίσης ένα σύστημα ασφαλείας πλήρως εγκατεστημένο, αλλά για κάποιο λόγο δεν λειτουργούσε αυτήν τη στιγμή.
Απλά ως προφύλαξη, ο Ίζι ξανάγραφε τα αρχεία καταγραφής πρόσβασης και διέγραψε όλα τα ίχνη της παρουσίας του εκεί, όταν έλαβε ένα ιμέιλ από ένα Ντίτζιμον που γνώριζε πού βρίσκεται ο Γκέναϊ. Η διεύθυνση του αποστολέα ήταν: andromon@factorial-town.file-island . Ήταν από τον Άντρομον που είχαν γνωρίσει στην Βιομηχανούπολη, την πόλη- εργοστάσιο στο νησί Φάιλ.
Ο Άντρομον ήταν ο επόπτης εκείνης της πόλης, ενός εργοστασίου που συναρμολογούσε προϊόντα μόνο και μόνο για να τα διαλύσει στον επόμενο ιμάντα. Αφού του έβγαλαν το μαύρο γρανάζι, τους είχε ενημερώσει για το σύστημα των υπονόμων που θα τους πήγαινε στην Παιχνιδούπολη. Ακόμη, είχε δώσει στον Ίζι την ηλεκτρονική του διεύθυνση σε περίπτωση που συνέβαινε κάτι. Φυσικά, αφού ο ίδιος ο Ίζι δεν είχε διεύθυνση ιμέιλ σε αυτόν τον κόσμο, έπρεπε να φτιάξει μια. Συνδέθηκε σε έναν τυχαίο διακομιστή του συστήματος και δημιούργησε «παράνομα» ένα φάκελο για τα εισερχόμενα μηνύματά του. Η απάντηση του Άντρομον ήρθε κάτω από το παράθυρο του ιμέιλ του, σε μορφή τσάτμποξ.
«Έχω ενημερώσει τον Γκέναϊ για αυτό το ιμέιλ. Ο λόγος για τον οποίο δεν έχει επικοινωνήσει μαζί σας μέχρι τώρα ήταν επειδή ο Έτεμον τον μπλοκάρει, αλλά χάρη σε εσένα, το δίκτυο έχει κολλήσει και μπορεί να επικοινωνήσει απευθείας μαζί σας», έγραφε στο ιμέιλ του.
Μόλις ο Ίζι σκαρφάλωσε έξω από το πηγάδι, ο ΤΚ ήρθε να πάρει αυτόν και τη Σόρα. Το ολόγραμμα του Γκέναϊ είχε φτάσει για να τους δώσει ένα μήνυμα.
«Το έκανες πολύ γρήγορα!», είπε η Σόρα έκπληκτη, αλλά ο Ίζι ανησυχούσε περισσότερο για κάτι άλλο. Ο Άντρομον είχε πει στο ιμέιλ του : *«χάρη σε σένα, το δίκτυο έχει μπλοκάρει».* Το μόνο που είχε κάνει ο Ίζι ήταν να χακάρει το δίκτυο, δεν έκανε επί σκοπού τίποτα που θα μπορούσε να το παγώσει και να το μπλόκαρε. Ή μήπως επειδή είχε δημιουργήσει αυτό το νέο φάκελο εισερχομένων προκάλεσε κάποιου είδους κόλλημα στο σύστημα;

Ένας μεγάλος κάκτος στεκόταν πίσω από τον νερόμυλο, και εκεί ήταν μαζεμένα όλα τα παιδιά και τα Ντίτζιμόν τους.
Όταν ο Ίζι και οι άλλοι δύο έφτασαν εκεί, άκουσαν τον Τάι στη μέση μίας επίθεσης από ερωτήσεις στο Γκέναϊ. Ο Ίζι άκουσε μόνο το τελευταίο μέρος από αυτά που έλεγε ο Τάι , αλλά ήταν,
«…Γιατί;!»
Το ολόγραμμα του Γκέναϊ σταύρωσε τα χέρια πίσω από την πλάτη του και απάντησε: «Ώστε έτσι εξελίχθηκες… Χμμ…Το θέμα είναι ότι υπάρχουν πολλά πιθανά μονοπάτια εξέλιξης. Κανένα από αυτά δεν είναι το αληθινό ή το λάθος μονοπάτι, αλλά ο λόγος για τον οποίο δεν πετύχατε την εξέλιξη που θέλατε είναι επειδή είστε ακόμα άπειροι.»

«Άπειροι…»
«Σωστά. Τα Ντίτζιμόν σας εξελίσσονται αντανακλώντας την προσωπική σας ανάπτυξη.»
«Τότε τι πρέπει να κάνω για να ‘αναπτυχθώ’;»
«Θα σου στείλω έναν… προπονητή. Το όνομά του είναι-"
Στατικός ηλεκτρισμός διαπέρασε ξαφνικά το ολόγραμμα.
«…μον… εμπιστευτείτε…»
Το ολόγραμμα εξαφανίστηκε.
«Τς…», έκανε ο Ίζι. Ήθελε να κάνει ένα εκατομμύριο ερωτήσεις, όπως πώς δημιουργήθηκε ο Ψηφιακός Κόσμος ή πώς λειτουργεί ο μηχανισμός εξέλιξης και επίσης ποιος ήταν ο λόγος για τον οποίο το δίκτυο είχε παγώσει, αλλά δεν είχε την ευκαιρία.
«Είπε ότι θα έστελνε έναν προπονητή, σωστά;» ρώτησε η Μίμι την Πάλεμον, αναζητώντας επιβεβαίωση.
«Ναι, αυτό είπε.»
«Λες αυτό να σημαίνει ότι θα έχουμε έναν σωματοφύλακα;»
«Αν είμαστε τυχεροί…», ψιθύρισε ο Τζο.
Κανένας τους δεν φαινόταν ιδιαίτερα ανυπόμονος για τον «προπονητή». Μάλλον είχαν ακόμη κάποιους ενδοιασμούς σχετικά με τον Γκέναϊ.

«Η ΣΥΝΤΗΡΗΣΗ ΟΛΟΚΛΗΡΩΘΗΚΕ.»
Βέβαιος ότι ο Έτεμον θα εκνευριζόταν που μέχρι τώρα δεν μπορούσε να συνδεθεί στο δίκτυό του, ο Νάνομον του έστειλε ένα ιμέιλ για να επιβεβαιώσει ότι ήταν ξανά ονλάιν αμέσως μετά την επαναφορά του συστήματος ασφαλείας. Ο Νάνομον είχε παρατηρήσει την παράνομη πρόσβαση του Ίζι. Ωστόσο, αντί να τον πετάξει από το δίκτυο, είχε σταματήσει το σύστημα ασφαλείας και είχε αποκόψει τον Έτεμον από το δίκτυο. Φυσικά, δεν σκόπευε να του αναφέρει τίποτα από όσα είχε δει. Δεν του είχε και καμία υποχρέωση. Αποφάσισε να αφήσει το φάκελο για εισερχόμενα που είχε φτιάξει παράνομα ο Ίζι ως έχει. Το τελευταίο κομμάτι για έναν Γκέναϊ τον ενδιέφερε και μπορούσε να χρησιμοποιήσει αυτές τις πληροφορίες με κάποιο τρόπο.

Η παγίδα στην πυραμίδα

Ελεγχόμενος από μαύρα καλώδια, ο μονόφθαλμος δράκος πολεμιστής, Σάικλομον, έπεσε πάνω τους. Πιάνοντας με το δεξί του χέρι, το οποίο ήταν ασυνήθιστα μεγαλύτερο από το αριστερό, ένα στραπατσαρισμένο αμάξι, το πέταξε στα παιδιά.

«Καμακοτορπίλη!» Το κέρατο του Ικκάκουμον έκανε το ιπτάμενο αυτοκίνητο κομμάτια, ενώ…

«Φεγγαρόσκονη!», η Μπέρντραμον εξαπέλυσε έναν πύρινο άνεμο από τους ουρανούς.

Αλλά οι κινήσεις του Σάικλομον ήταν γρήγορες και παρόλο που η φωτιά έλιωσε μερικά από τα σκουπίδια, ο Σάικλομον δεν έπαθε τίποτα.

Βρίσκονταν σε μία μάντρα αυτοκινήτων που ξεχώριζε στη μέση της ερήμου. Ίσως ακούγεται σαν κάτι μικρό, αλλά αυτή η μάντρα στην πραγματικότητα είχε πλάτος περίπου όσο το Τόκιο Ντομ, και μερικές εκατοντάδες, ίσως και χιλιάδες αυτοκίνητα-παλιατζούρες βρίσκονταν εκεί, στοιβαγμένα το ένα πάνω στο άλλο.

Ο Σάικλομον κρυβόταν στις σκιές των στοιβών από αμάξια και όταν βρήκε ευκαιρία, πήδηξε ψηλά, λέγοντας…

«Υπερθέρμανση!»

…και απελευθέρωσε μια ακτίνα που ζεματούσε από απόσταση, πόσο μάλλον αν σε πετύχαινε.

«Καίει, καίει, καίει!»

Η επίθεση έπληξε τον Καμπουτέριμον, ο οποίος δευτερόλεπτα πριν, έκανε κύκλους στον αέρα αναζητώντας τον Σάικλομον. Ο Καμπουτέριμον έχασε την ισορροπία του, και έπεσε στο έδαφος. Αλλά η επίθεση πρόδωσε στους άλλους τη θέση του Σάικλομον. Σκαρφαλώνοντας άνετα στην κορυφή του βουνού από αυτοκίνητα, χωρίς κανένα από αυτά να πέσει, ο Γκαρούρουμον εκτόξευσε ισχυρότατους πίδακες νερού στο κεφάλι του Σάικλομον.

«Νεροπίστολο!»

Η επίθεση βρήκε στόχο, αλλά ο εχθρός χτύπησε στα τυφλά με το δεξί του χέρι καθώς έπεφτε, τον Γκαρούρουμον στο στομάχι. Ο Γκαρούρουμον πετάχτηκε προς τα πίσω.

Όλοι τους πάλευαν απελπισμένα, ωστόσο, ο Άγκουμον έμεινε στη βασική του μορφή και, παρόλο που ήταν προφανές πόσο ήθελε να συμμετάσχει στη μάχη με τους φίλους του, συγκρατιόταν αναστατωμένος. Όταν κοίταξε τον Τάι, το μόνο που έκανε εκείνος ήταν να τον κοιτάζει στεναχωρημένος καθώς έσφιγγε τα χέρια του σε γροθιές. Μη μπορώντας να ξεσπάσει, ο Άγκουμον προσπαθούσε να εκφραστεί χτυπώντας τα πόδια του με μανία στο έδαφος.

Καταλάβαινε γιατί ο Τάι δίσταζε, χωρίς να του έχει πει τίποτα. *Αν ο Άγκουμον εξελισσόταν ξανά σε ΣκαλΓκρέιμον;*- αυτή η ανησυχία έτρωγε τόσο πολύ τον Τάι, που η αυτοπεποίθησή του είχε εξαφανιστεί εντελώς. Πριν συμβούν όλα αυτά, ο Τάι σκεφτόταν ότι όλοι του ήταν βάρος… αλλά τώρα ήταν αυτός που σερνόταν πίσω…

Αν και κατάφεραν με κάποιο τρόπο να κερδίσουν τον Σάικλομον, όλα τα Ντίτζιμον που είχαν πολεμήσει ήταν καλυμμένα με πληγές από τις επιθέσεις του εχθρού. Ο Τάι δεν συμμετείχε στον αγώνα καθόλου και δεν μπορούσε να συναντήσει τα βλέμματά τους. Όλα τα παιδιά έκαναν προσεκτικές χειρονομίες προς τον Τάι με τον δικό τους τρόπο. Ο Ματ, η Μίμι και ο Ίζι προσπαθούσαν να μην μιλάνε στον Τάι εκτός κι αν

ήταν απολύτως απαραίτητο. Ο ΤΚ έμοιαζε σαν να ήθελε να πει κάτι, αλλά μη μπορώντας να βρει τις λέξεις, τα παράτησε και απλά κοιτούσε τον Τάι με ανησυχία.
Ο Τζο είπε: «Μην ανησυχείτε. Μας έχετε σώσει από πολλούς κινδύνους μέχρι τώρα. Ας πάμε έτσι για την ώρα.»
Μπορεί να ήταν απλώς μια πράξη συμπάθειας από την πλευρά του Τζο, αλλά αντικειμενικά μιλώντας, το μόνο που έκανε ήταν να διαιωνίσει το πρόβλημα.
Η Σόρα ήθελε μέσα από την καρδιά της να αφήσει τον Τάι να έχει λίγη ησυχία όπως ο Ματ και οι άλλοι, αλλά αν ο Τάι δεν είχε τουλάχιστον ένα άτομο γύρω του να τον μαλώσει και να τον ταρακουνήσει, δεν θα ξαναστεκόταν ποτέ στα πόδια του. Και το μόνο άτομο που ταίριαζε σε αυτήν την περιγραφή, ήταν το άλλο μέλος του κορυφαίου διδύμου της ποδοσφαιρικής ομάδας του σχολείου — αυτή. Έτσι, έχοντας αυτό στο μυαλό της για να την ενθαρρύνει, ανέλαβε τον ρόλο, αν και απρόθυμα.
«Γεια, Τάι.»
Η Σόρα πλησίασε τον Τάι, ο οποίος είχε καθίσει χωριστά από όλους έχοντας μια ζοφερή έκφραση. Το ηλιοβασίλεμα δημιουργούσε μια κόκκινη σκιά στο πρόσωπό του, που τόνιζε τη λύπη του.
«Γιατί δεν προσπαθείς να πιέσεις τον εαυτό σου; Σε ξέρω. Θα τα καταφέρεις. Πιστεύω σε εσένα, Τάι.»
Ακόμη και καθώς μιλούσε, η Σόρα ένιωθε σαν να έλεγε κλισέ λόγια από το σενάριο μιας δραματικής εφηβικής ταινίας.
Η απάντηση του Τάι ήταν αυτή που περίμενε.
«Συγνώμη… Απλά αφήστε με μόνο μου.»
«Μα…»
«Δεν είμαι- »
Ο Τάι κατάπιε τα λόγια του. Αν συνέχιζε αυτό που ήθελε να πει, ένιωθε ότι η Σόρα θα τον λυπόταν. Το σκέφτηκε λίγο ακόμα πριν ανασκευάσει την πρόταση που είχε ξεκινήσει.
«Απλά μη μου δίνεις σημασία.»
Ακόμα και το ψεύτικο χαμόγελο που έσκασε για να μην ανησυχήσει τη Σόρα φαινόταν αξιολύπητο. Ή ίσως το χαμόγελο φάνηκε ειλικρινές στη Σόρα, αφού σχηματίστηκε από τον χλευασμό που ένιωθε για τον εαυτό του. Χωρίς άλλη λέξη, ο Τάι σηκώθηκε νωχελικά και πήγε αλλού. Καθώς έβλεπε την κρεμασμένη πλάτη του Τάι να μικραίνει καθώς εκείνος απομακρυνόταν, η Σόρα ένιωσε μια λύπη. Ίσως τελικά να ήταν καλύτερα αν δεν έλεγε τίποτα.
Ο Ίζι καθόταν επίσης χωριστά από όλους, αλλά για διαφορετικό λόγο από τον Τάι. Ήθελε να πειραματιστεί κρυφά με την πρόσβαση στο δίκτυο ξανά. Ακόμα κι αν είχε δουλέψει την πρώτη φορά, ο λόγος για τον οποίο δεν το είπε σε όλους τους άλλους αμέσως ήταν επειδή ο ίδιος δεν καταλάβαινε γιατί το δίκτυο ήταν εκτός λειτουργίας. Ίσως ο λόγος για τον οποίο ο εχθρός δεν τους είχε εντοπίσει μέχρι στιγμής ήταν λόγω αυτού του «παγώματος» στο δίκτυο.
Το πιο έξυπνο πράγμα που είχε να κάνει ήταν να μείνει μακριά από το δίκτυο για μεγαλύτερο χρονικό διάστημα, αλλά τώρα που είχε τα δικά του εισερχόμενα, τον έτρωγε η περιέργεια, μήπως κάποιος (π.χ. ο Άντρομον ή ο Γκένάϊ) του είχε στείλει ιμέιλ.
Χαμογελώντας στον εαυτό του για το πώς αυτό του θύμισε την εποχή που άρχισε να χρησιμοποιεί το ίντερνετ, ο Ίζι είπε στον Τέντομον: «Εντάξει, θα σκάψω το έδαφος.»
«Εντάξει.»

Και, σα να το ήξερε, *να ένα μαύρο καλώδιο.* Καθώς δεν μπορούσε να δει την υποδοχή κοντά, ο Ίζι τράβηξε το μαύρο καλώδιο μέχρι να τη βρει. Φύσηξε την άμμο που την κάλυπτε.
«Εντάξει, ώρα να συνδεθούμε.»
Ακόμη πιο προσεκτικά από πριν, ο Ίζι σύνδεσε το φορητό υπολογιστή του στο δίκτυο. Ο φάκελος για τα εισερχόμενα ιμέιλ που είχε δημιουργήσει για τον εαυτό του ήταν ακόμα εκεί, δεν τον είχε διαγράψει κανείς.
«Ουφ. Δεν φαίνεται να μας πρόσεξε κανείς…» είπε ανακουφισμένος. Όταν έλεγξε τα εισερχόμενά του, είδε ότι είχε ένα μήνυμα.
«Αναρωτιέμαι από ποιον είναι.»
Ο αποστολέας του ιμέιλ ήταν κάποιος με το όνομα «Νάνομον».

Η άμμος μπροστά τους κυλούσε σαν λασπωμένο ρυάκι. Ήταν κινούμενη άμμος. Τα χελιδονόψαρα του Γκόμαμον είχαν δημιουργήσει μια σχεδία από το σώμα τους, η οποία τώρα μετέφερε τα παιδιά πάνω από την κινούμενη άμμο. Η άμμος έρεε σε ευθεία γραμμή, αν και υπήρχαν κάποια σημεία όπου έστριβε σε γωνία 90 μοιρών.
«Είναι σαν ιμάντας μεταφοράς!», είπε ο ΤΚ ενθουσιασμένος καθώς κρατούσε τον Τόκομον στην αγκαλιά του. Ο Τζο στεκόταν δίπλα του, τρώγοντας τα νύχια του. Δε μίλησε δυνατά αλλά η ερώτηση «Τι κάνουμε αν μας επιτεθεί ο εχθρός εδώ;» ήταν γραμμένη σε όλο του το πρόσωπο.
«Θα δούμε την πυραμίδα ανά πάσα στιγμή!», ακούστηκε να λέει ο Ίζι από το μπροστινό μέρος της σχεδίας. Κοιτούσε το μονοπάτι που έπαιρναν, αγναντεύοντας. «Εκεί πρέπει να είναι ο Νάνομον.»

Αυτό ήταν ό,τι τους είχε γράψει στο ιμέιλ του ο Νάνομον:
Στα Εκλεκτά Παιδιά. Έχω ακούσει πολλά για εσάς από τον γέρο Γκέναϊ. Αν περπατήσετε σε ευθεία γραμμή δυτικά από το σημείο που βρίσκεστε τώρα, θα φτάσετε στον Αμμοποταμό. Παρακαλώ ακολουθήστε τον για να φτάσετε στην πυραμίδα όπου θα βρίσκομαι.
ΥΓ: Έχω κι ένα έμβλημα στην κατοχή μου.

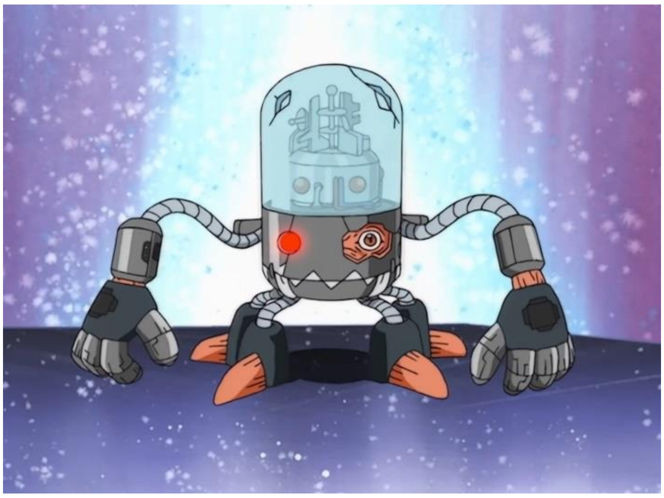
Ο Ίζι είχε πάει αμέσως στη Σόρα για να συζητήσει μαζί της το περιεχόμενο του ιμέιλ. Η Σόρα τον συμβούλεψε να πει στους άλλους ότι ο Νάνομον είχε επικοινωνήσει με τον Ίζι μέσω του υπολογιστή του, όπως ακριβώς ο Γκέναϊ τους είχε στείλει τον χάρτη, αλλά να παραλείψει το μέρος για το ότι αυτό είχε επιτευχθεί με την πρόσβαση στο δίκτυο του εχθρού.
Οι Τάι, Ματ, Μίμι και ΤΚ δεν ήξεραν και πολλά για τους υπολογιστές όπως και η Σόρα. Ο Τζο μπορεί να ήξερε κάτι παραπάνω, αλλά η Σόρα ήταν σίγουρη ότι θα το δεχόταν σαν κάτι που ήταν δυνατό σε αυτόν τον κόσμο. Με αυτό ξεκίνησε η διάσκεψή τους για το αν πρέπει ή όχι να πάνε στο Νάνομον. Παρόλο που περίμενε ότι ο Τάι θα απείχε από την ψηφοφορία, ψήφισε ένα κατηγορηματικό «Ναι» για να πάνε. Δεν εξήγησε τον λόγο του, αλλά η Σόρα σκέφτηκε ότι ίσως η λέξη «ανάπτυξη» που είχε αναφέρει ο Γκέναϊ τον είχε τσιγκλήσει κι έψαχνε μια ευκαιρία να ανακτήσει την

αυτοπεποίθησή του. Ακόμη και ο Ματ, για τον οποίο πίστευε ότι θα διαφωνούσε, ψήφισε κι αυτός «Ναι», μετά την ψήφο του Τάι. Ο ΤΚ και η Μίμι ακολούθησαν στα βήματά του. Δεν υπήρχε αμφιβολία ότι, μέσα στην καρδιά του, ο Τζο ήθελε να ψηφίσει ένα μεγάλο «Όχι», αλλά μάλλον δεν ήθελε να είναι ο μόνος που εναντιωνόταν, αφού απάντησε διστακτικά: «Εμ, αν συμφωνούν όλοι οι άλλοι…»
Στο τέλος, κανένας από αυτούς δεν ήταν κατά και δεν χρειάστηκε καν να μετρήσουν την πλειοψηφία για να ξέρουν ότι θα πήγαιναν να συναντήσουν τον Νάνομον. Αργότερα, η περιέργεια της Σόρα την κυρίευσε και ρώτησε τον Ματ, «Γιατί ψήφισες θετικά;»
«Ο Τάι δείχνει επιτέλους να ξυπνάει. Δεν ήθελα να σταματήσω κάτι τέτοιο.», απάντησε ο Ματ ψιθυρίζοντας. Φαινόταν ότι ακόμη και ο Ματ ήθελε ο Τάι να επιστρέψει στον παλιό του εαυτό.
«Τη βλέπω!»
Ήταν η Μίμι που ύψωσε τη φωνή της πρώτη. Αλλά μετά συνέχισε πιο αβέβαιη: «Αυτό… είναι… πυραμίδα, έτσι;»
Ο λόγος που ο τόνος της ήταν ερωτηματικός ήταν επειδή το σχήμα της πυραμίδας που έβλεπε, ήταν ανάποδα από τις πυραμίδες που γνώριζε η Μίμι.

Αν και ήταν βέβαιοι ότι η πυραμίδα θα ήταν φτιαγμένη από στοιβαγμένες πέτρες ή τούβλα, αντ' αυτού αποτελούνταν από μεγάλα χρωματιστά πλακάκια. Ακόμη και οι στενοί της διάδρομοι είχαν πλακάκια και τα σύννεφα της άμμου που είχαν φτάσει από ψηλά στοιβάζονταν πάνω τους σα χαλί. Μη βλέποντας κανένα ίχνος πάνω του, τα παιδιά συμπέραναν ότι κανείς δεν είχε πατήσει εδώ, πολύ καιρό τώρα.
Μια πολύ μακριά, ατελείωτη σειρά από λάμπες φθορίου κρεμόταν στις άκρες όπου οι τοίχοι συναντούσαν την οροφή, και παρόλο που κανείς δεν ήταν σίγουρος για το πως γινόταν αυτό, τα φώτα έσβηναν πίσω τους καθώς περπατούσαν. Όταν το μονοπάτι χωρίστηκε σε σταυροδρόμι, μόνο ένα από τα μονοπάτια φωτίστηκε.
«Υποθέτω ότι αυτά τα φώτα είναι για να μας καθοδηγήσουν. Ο Νάνομον πρέπει να βρίσκεται στο τέλος αυτού του φωτισμένου μονοπατιού», εξήγησε ο Ίζι σε όλους.
Με την κορυφή της θαμμένη κάτω από την άμμο και την κάτω πλευρά της γυμνή στον ήλιο (ο οποίος, στην αιγυπτιακή μυθολογία, λατρευόταν ως θεότητα), τα περισσότερα από τα περάσματα της πυραμίδας είχαν φυσική κλίση προς τα κάτω. Πρέπει να περπατούσαν για περίπου δέκα λεπτά περίπου, πριν φτάσουν σε μια τεράστια ατσάλινη πόρτα που προφανώς ήταν φτιαγμένη από καλύτερο υλικό από τα φτηνά πλακάκια που είχαν δει μέχρι τώρα.
«Φτάσαμε;»
«Ας ρίξουμε μια ματιά.»
Η ατσάλινη πόρτα είχε μια χάλκινη λαβή που τόσο ο Τάι όσο και ο Ματ προσπάθησαν να γυρίσουν μαζί, αλλά ήταν τόσο συμπαγής που δεν κουνήθηκε ούτε χιλιοστό.
Το σχέδιο μέχρι στιγμής κυλάει κανονικά. Η λαβή ήταν στην πραγματικότητα και κλειδαριά και παγίδα. Κανονικά, αν ένας οποιοσδήποτε εισβολέας προσπαθούσε να την γυρίσει, θα πάθαινε ηλεκτροπληξία από το υψηλό ρεύμα τη στιγμή που άγγιζε τη λαβή. Αλλά επειδή ο Νάνομον ήξερε ότι ο Τάι και οι άλλοι θα έρχονταν, είχε ακυρώσει αυτό το πρόγραμμα ασφαλείας εκ των προτέρων.
Ο Ίζι αναρωτήθηκε μήπως υπήρχε κάπου κάποιος κρυφός διακόπτης, αλλά όσο κι αν έψαξαν, δε βρήκαν κάτι τέτοιο.
«Τι πρέπει να κάνουμε;»
Τα παιδιά έστυψαν τα κεφάλια τους, αλλά η απάντηση φάνηκε απλή στα Ντίτζιμον.

«Με άλλα λόγια, πρέπει απλώς να το σπάσουμε, σωστά;»
Ο Άγκουμον αντάλλαξε βλέμματα με τα υπόλοιπα Ντίτζιμον, και όλα τους εξαπέλυσαν τις επιθέσεις τους πάνω στην πόρτα μαζί. Φυσικά, δεν κατάφεραν να τη σπάσουν με το πρώτο χτύπημα, αλλά μετά την πέμπτη προσπάθειά τους, η ατσάλινη πόρτα έλιωσε σαν παγωτό στον ήλιο, δημιουργώντας μια μεγάλη τρύπα. Παντού στους τέσσερις πέτρινους τοίχους αυτού του δωματίου υπήρχαν αριθμοί, γράμματα και σύμβολα που ήταν παραταγμένα από άκρη σε άκρη σαν ιερογλυφικά.
«Είναι ένας κώδικας!»
Ο Ίζι αναγνώρισε τα σύμβολα αμέσως, επειδή ήταν παρόμοια με αυτά που είχε ήδη δει μέσα σε μια μεγάλη μπαταρία στην Βιομηχανούπολη.
«Ένας κώδικας; Είσαι σίγουρος ότι δεν είναι απλώς τυχαίες μουντζούρες;» είπε η Μίμι γελώντας.
«Δεν είναι. Αυτά, τα ίδια τα γράμματα, δημιουργούν τη δική τους ενέργεια, το δικό τους πεδίο. Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, όπως λένε.»
Ο Ίζι δεν μιλούσε πια ανέκφραστα, όπως συνήθιζε. Μια καταφανής νότα ενθουσιασμού είχε χρωματίσει τη φωνή του.
«Και για πες, πού είναι ο Νάνομον;» ρώτησε ανυπόμονα ο Τάι.
Σε μια γωνιά του δωματίου υπήρχε ένας μόνο υπολογιστής που τον είχαν αφήσει ανοιχτό, από τον οποίο τα παιδιά υπέθεσαν πως λάμβαναν τα ιμέιλ. Αλλά όπου και να κοίταξαν στο δωμάτιο, το Ντίτζιμον που ονομαζόταν Νάνομον, δεν φαινόταν πουθενά. Μόνο κάτι που έμοιαζε με μικρό ρομπότ ήταν πεσμένο, ή καλύτερα ριγμένο, στη μέση του δωματίου. Μια ρωγμή διαπερνούσε το γυάλινο κεφάλι του, και μία από τις δύο λάμπες που είχε για μάτια, ήταν σπασμένη. Πίσω από τη σπασμένη λάμπα, φαινόταν ένα μάτι τόσο κόκκινο, σαν ο ιδιοκτήτης του να είναι άυπνος για μέρες, κάτι που το έκανε να μοιάζει σαν αληθινό μάτι με σάρκα και αρτηρίες. Όπως και να το έβλεπε κανείς, ήταν για τα σκουπίδια.
«Ίσως πήγε στην τουαλέτα…», ψιθύρισε ο Ίζι σαν να μιλούσε στον εαυτό του.
Αποφάσισαν να περιμένουν για λίγο, αλλά διαπίστωσαν γρήγορα ότι ήταν χάσιμο χρόνου.
«Θα συνδεθώ στο δίκτυο και θα τον ψάξω», είπε ο Ίζι, προχωρώντας προς τον υπολογιστή που υπήρχε σε εκείνο το δωμάτιο.
Τη στιγμή που συνδέθηκε στα εισερχόμενά του, ο Ίζι σκέφτηκε και «Ναι!» και «Ωχ, όχι…» ταυτόχρονα. Αυτό συνέβη επειδή είχε συνειδητοποιήσει ότι υποτίθεται ότι κρατούσε το δίκτυο μυστικό από όλους. Αλλά ο Ίζι δεν είχε τίποτα να φοβηθεί. Κανείς δεν είπε τίποτα. Αντικειμενικά, ήταν επειδή κανένας τους δεν κατάλαβε τι ακριβώς έκανε ο Ίζι.
Χωρίς δεύτερη σκέψη, ο Ίζι έστειλε ένα ιμέιλ στην ταχυδρομική διεύθυνση του Νάνομον.
ΕΙΜΑΣΤΕ ΜΕΣΑ ΣΤΗΝ ΠΥΡΑΜΙΔΑ. ΠΟΥ ΕΙΣΑΙ;
Η απάντηση ήρθε αμέσως.
ΕΙΜΑΙ ΚΟΝΤΑ ΣΑΣ.
ΔΕΝ ΒΛΕΠΟΥΜΕ ΚΑΝΕΝΑΝ ΤΡΙΓΥΡΩ. ΜΠΟΡΕΙΣ ΝΑ ΕΙΣΑΙ ΛΙΓΟ ΠΙΟ ΣΥΓΚΕΚΡΙΜΕΝΟΣ;
ΕΙΜΑΙ ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΣΑΣ.
ΣΤΑ ΠΟΔΙΑ ΜΑΣ;
Ο Ίζι γύρισε να κοιτάξει. Το μόνο που έβλεπε ήταν το σπασμένο ρομπότ στο έδαφος…
…του οποίου το καλό μάτι- λάμπα, αναβόσβηνε κόκκινο. Όταν ο Ίζι είδε τη θύρα υπερύθρων στον υπολογιστή να αναβοσβήνει ως απάντηση ότι δεχόταν δεδομένα, αναφώνησε:

«Τ-Τάι. Είναι το ρομπότ. Αυτό το ρομπότ είναι ο Νάνομον!».

Καθώς αντάλλαζαν ιμέιλ, αποκαλύφθηκε ότι ο Νάνομον είχε συνείδηση, ήταν ξύπνιος, αλλά δεν μπορούσε να κινηθεί καθώς το μηχανικό σώμα του είχε υποστεί ζημιά. Πλήρης επισκευή ήταν απαραίτητη, αλλά από ό,τι φαινόταν, η επανασύνδεση των κομμένων καλωδίων ήταν αρκετή.

«Θα το κάνω εγώ», είπε εθελοντικά ο Ματ, βγάζοντας τα γάντια του. Φαινόταν ότι είχε εμπειρία σε τέτοια πράγματα από το σπίτι.

Ο Νάνομον έστελνε γραπτές οδηγίες και μερικές φορές σχέδια για να δείξει πως να διορθωθεί η ζημιά, τις οποίες ο Ίζι διάβαζε και εξηγούσε δυνατά με την παραμικρή λεπτομέρεια. Χρειάστηκαν περίπου 2-3 ώρες συνολικά. Ο Ματ δεν μπορούσε να αποκαταστήσει όλα τα καλώδια, αλλά κατάφερε να επανασυνδέσει αρκετά ώστε ο Νάνομον να μπορεί να κάνει κάποιες μικρές κινήσεις. Με ένα βουητό, μία μηχανή άνοιξε και η λειτουργία του χεριού του επέστρεψε πρώτη. Σαν να δοκίμαζε τις επανακτημένες αισθήσεις του, ο Νάνομον λύγισε τα τρία παχιά δάχτυλά του και στη συνέχεια χρησιμοποίησε το ίδιο χέρι για να σηκωθεί.

«Ναι!» φώναξαν τα παιδιά σαν ένα. Η φωνή του Τάι ήταν η πιο δυνατή από όλες.

«Τώρα, πες μας. Τι κάνω για να εξελιχθεί ο Άγκουμον με τον σωστό τρόπο;»

Η απάντηση του Νάνομον ήταν ξεκάθαρη.

ΠΟΥ ΝΑ ΞΕΡΩ;

Το ύφος που είχαν τα ιμέιλ του μέχρι τώρα συγκρούστηκε βίαια με αυτή την αγενή παρατήρηση.

«Πού να ξέρεις; Τι έπαθες; Δεν σου ζήτησε ο Γκέναϊ να μας βοηθήσεις;»

ΧΕ ΧΕ ΧΕ. Ο Νάνομον γέλασε κοροϊδευτικά. ΣΑΣ ΕΙΠΑ ΨΕΜΑΤΑ. ΑΠΛΑ ΧΡΕΙΑΖΟΜΟΥΝ ΕΝΑΝ ΤΡΟΠΟ, ΕΝΑ ‘ΕΡΓΑΛΕΙΟ’ ΝΑ ΜΕ ΒΟΗΘΗΣΕΙ ΝΑ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΩ ΤΟ ΣΩΜΑ ΜΟΥ. ΓΙ' ΑΥΤΟ ΣΑΣ ΚΑΛΕΣΑ ΕΔΩ.

«Μ-μας ξεγέλασες;»

ΝΑΙ, ΣΩΣΤΑ.

«Έλεγες ψέματα και για το έμβλημα;» ρώτησε η Μίμι.

ΠΡΟΦΑΝΩΣ

«Τι θέλεις από εμάς;» ρώτησε αυτή τη φορά ο Ματ.

ΣΑΣ ΑΠΑΝΤΗΣΑ ΗΔΗ. ΗΘΕΛΑ ΝΑ ΜΕ ΕΠΙΣΚΕΥΑΣΕΤΕ ΓΙΑ ΝΑ ΜΠΟΡΕΣΩ ΝΑ ΚΙΝΟΥΜΑΙ.

«Εννοώ, και τί θα κάνεις τώρα που ξανακουνιέσαι;»

ΘΑ ΚΥΒΕΡΝΗΣΩ ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΚΙΝΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΕΙΝΑΙ ΟΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ. ΑΥΤΟ ΔΕΝ ΙΣΧΥΕΙ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΣΑΣ; ΟΠΟΙΟΣ ΕΧΕΙ ΤΟΝ ΕΛΕΓΧΟ ΤΩΝ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΩΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΕΛΕΓΧΕΙ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ. Η ΧΡΗΣΗ ΜΟΝΟ ΑΚΑΤΕΡΓΑΣΤΗΣ ΔΥΝΑΜΗΣ ΟΠΩΣ ΚΑΝΕΙ Ο ΕΤΕΜΟΝ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΗ. ΤΟ ΠΙΟ ΣΗΜΑΝΤΙΚΟ ΕΙΝΑΙ ΝΑ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΕΙΤΕ ΑΥΤΟ ΠΟΥ ΕΧΕΤΕ ΕΔΩ ΠΑΝΩ.

Και ο Νάνομον χτύπησε το διάφανο γυαλί του κεφαλιού του με το δάχτυλο, σαν να ήθελε να δείξει πόσο έξυπνος ήταν.

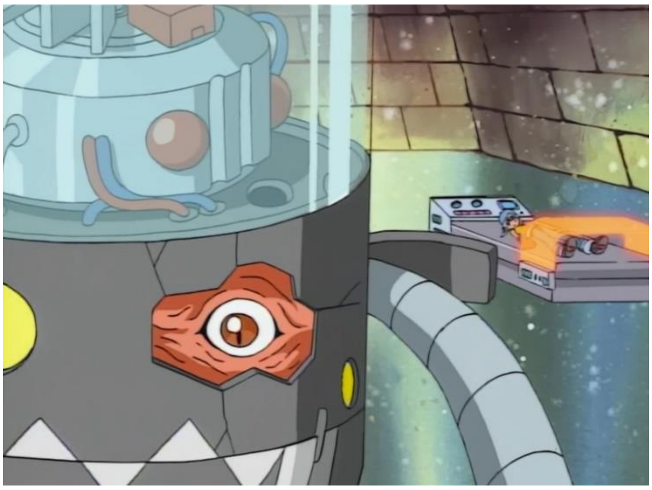
ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΙΑ ΟΤΙ ΕΚΑΝΑ ΓΚΑΦΕΣ ΚΑΙ ΣΧΕΔΟΝ ΚΑΤΑΣΤΡΑΦΗΚΑ ΑΠΟ ΤΟΝ ΕΤΕΜΟΝ, ΚΑΙ ΑΝΑΓΚΑΣΤΗΚΑ ΝΑ ΔΟΥΛΕΨΩ ΩΣ ΔΙΑΧΕΙΡΙΣΤΗΣ ΔΙΚΤΥΟΥ ΓΙΑ ΑΥΤΟΝ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΤΟΥ. ΜΕ ΕΚΑΝΑΝ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΝΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΣΩ ΕΝΑ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΓΙΑ ΝΑ ΑΝΑΤΑΡΑΞΩ ΤΗΝ ΤΑΞΗ ΑΥΤΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. ΑΛΛΑ ΤΟ ΝΑ ΠΕΤΑΞΕΙΣ ΤΗΝ ΥΠΑΡΧΟΥΣΑ ΤΑΞΗ ΚΑΙ ΝΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΚΑΤΑΣΤΗΣΕΙΣ ΜΕ ΚΑΤΙ ΑΛΛΟ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΕΞΥΠΝΟ. ΕΙΝΑΙ ΚΑΛΥΤΕΡΟ ΝΑ ΤΗΝ ΜΕΤΑΤΡΕΨΕΙΣ ΣΕ ΧΑΟΣ. ΑΝ ΚΑΝΕΙΣ ΔΕΝ ΜΠΟΡΕΙ ΝΑ ΜΑΘΕΙ ΠΩΣ ΕΧΕΙ ΦΤΙΑΧΤΕΙ Ο ΚΟΣΜΟΣ, ΤΟΤΕ ΔΕΝ ΘΑ ΜΠΟΡΕΣΕΙ ΚΑΝΕΙΣ ΠΟΤΕ ΝΑ ΚΑΤΑΛΑΒΕΙ ΤΙ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΓΙΝΕΙ ΓΙΑ ΝΑ ΤΟΝ ΑΛΛΑΞΕΙ. ΜΟΝΟ ΕΝΑΣ ΧΡΕΙΑΖΕΤΑΙ ΝΑ ΥΠΑΡΧΕΙ ΠΟΥ ΞΕΡΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ. ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ ΣΤΟ ΤΕΛΟΣ Ο ΚΥΡΙΑΡΧΟΣ.
Εκείνη τη στιγμή, τα παιδιά δε νοιάζονταν καθόλου για τις θεωρίες συνομωσίας του Νάνομον. Αυτό που ήθελαν περισσότερο να μάθουν ήταν κάτι άλλο και ήταν η Σόρα που έκανε την ερώτηση.
«Τελικά όμως, τί είσαι για εμάς; Σύμμαχός μας; Ή εχθρός μας;»
ΠΡΟΣ ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΕΧΘΡΟΙ. ΧΡΕΙΑΖΟΜΑΙ ΑΟΡΙΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΟΝΤΕΣ ΟΠΩΣ ΕΣΑΣ, ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΑΝ Η ΠΑΡΟΥΣΙΑ ΣΑΣ ΦΕΡΝΕΙ ΑΝΑΤΑΡΡΑΧΗ ΣΤΙΣ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ. ΟΣΟ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΕ ΝΑ ΕΙΣΤΕ ΑΠΕΙΛΗ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΤΕΜΟΝ ΚΑΙ ΤΑ ΤΣΙΡΑΚΙΑ ΤΟΥ, ΘΑ ΣΑΣ ΧΡΗΣΙΜΟΠΟΙΩ ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΣΚΟΠΟΥΣ ΜΟΥ. ΑΛΛΑ ΑΚΟΜΑ ΚΑΙ ΕΤΣΙ, ΘΑ ΗΤΑΝ ΜΠΕΛΑΣ ΑΝ ΧΩΘΕΙΤΕ ΣΤΑ ΣΧΕΔΙΑ ΜΟΥ, ΟΠΟΤΕ…
Το χέρι του Νάνομον τεντώθηκε και άρπαξε σφιχτά τη Σόρα, που ήταν πιο κοντά του.
ΘΑ ΠΑΡΩ ΑΥΤΟ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΓΙΑ ΟΜΗΡΟ ΜΟΥ.
«Τι – Τι;»
Τα Ντίτζιμον ετοιμάστηκαν αμέσως για μάχη, αλλά δεν είχαν την ευκαιρία να πολεμήσουν. Το μάτι-λάμπα του Νάνομον έλαμψε κόκκινο, ενεργοποιώντας το διακόπτη για το σύστημα ασφαλείας της πυραμίδας.
Εκείνη τη στιγμή, η γη άνοιξε κάτω από τα πόδια τους και, αναγνωρίζοντάς τους ως σκουπίδια και όχι εχθρούς, το σύστημα ασφαλείας της πυραμίδας πέταξε τον Τάι και τους άλλους έξω.

Η Δοκιμασία του Τάι

«Αν αυτό που είπε είναι αλήθεια, δεν θα κάνει κακό στη Σόρα.»
«Αλλά δεν μπορούμε να αφήσουμε τα πράγματα όπως είναι!»
«Ναι, το ξέρω αυτό!»
«Μα πώς θα μπορέσουμε να σώσουμε τη Σόρα;»
«Αν του επιτιθόμασταν κατά μέτωπο..; Ναι, κακή ιδέα, το ξέρω.»
«Ίζι, μπορείς να χρησιμοποιήσεις το δίκτυο για να κάνεις κάτι;»
«Δεν μπορώ. Ο λόγος για τον οποίο ο Έτεμον δεν μας είχε ανακαλύψει πριν ήταν επειδή ο Νάνομον... Ξέρω ότι δεν ακούγεται σωστό αλλά, είναι επειδή μας βοήθησε. Αν δεν μπορούμε να ξεγελάσουμε αυτόν τον Νάνομον, δεν νομίζω ότι είναι δυνατόν...»
«Τότε θα πρέπει τελικά να επιτεθούμε κατά μέτωπο;»
«Χμ...»
Τα παιδιά συνέχιζαν να συζητούν τι στρατηγική θα ακολουθήσουν, κρυμμένα μέσα σε ένα στρατιωτικό καταφύγιο που δεν ήταν πολύ μακριά από την πυραμίδα, η συζήτησή τους όμως δεν κατέληξε πουθενά. Κανείς τους δεν μπορούσε να σκεφτεί έναν έξυπνο τρόπο να σώσουν τη Σόρα.
Ακόμα κι αν ήθελαν να επιτεθούν κατά μέτωπο, δεν είχαν αρκετό κόσμο στο πλευρό τους για να πολεμήσουν. Χωρίς την Πίγιομον να εξελιχθεί και τη Σόρα να τη βοηθήσει να το κάνει αυτό, το μόνο που τους είχε απομείνει ήταν τέσσερα Ντίτζιμον Μαχητές, ο Γκαρούρουμον, ο Ικκάκουμον, ο Καμπουτέριμον και η Τόγκεμον.
Ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο ΤΚ που άκουγε ήσυχα όλη εκείνη την ώρα, ξαφνικά σηκώθηκε όρθιος και σήκωσε το χέρι του. «Έχω μια ιδέα.»
«Τί;» ρώτησε ο Ματ.
Ο ΤΚ τεντώθηκε στις μύτες των ποδιών του και είπε: «Ξέρω ότι είναι ο εχθρός μας, αλλά ίσως ο Έτεμον μπορούσε να μας βοηθήσει.»
Τα αυτιά του Ματ έγιναν κατακόκκινα.
«Τι λες, ΤΚ; Φυσικά και δεν θα το κάνει!»
Αλλά μέσα στο ενδιαφέρον για την τρελή ιδέα του ΤΚ, ο Ίζι ρώτησε: «Τι σε κάνει να το λες αυτό;»
Ο ΤΚ κοίταξε νευρικά το πρόσωπο του αδελφού του καθώς συνέχιζε. «Επειδή... Ο Νάνομον είναι ο εχθρός του Έτεμον, σωστά; Και, αφού είμαστε κι εμείς εχθροί του Νάνομον ...»
Η Μίμι χαμογέλασε αμήχανα, σκεπτόμενη πως ήταν ακριβώς αυτό που περίμενε κανείς από ένα δευτεράκι. Όμως δίπλα της, ο Τζο έτριψε ξαφνικά το πηγούνι του, έσιαξε τα μαλλιά του, και αναφώνησε:
«Μ–Μπορεί να είναι καλή ιδέα!»
«Τι εννοείς, Τζο;» ρώτησε η Μίμι κοιτάζοντάς τον με ορθάνοιχτα μάτια.
«Το να πάμε κοντά του και να του ζητήσουμε τη βοήθειά του δεν θα έχει αποτέλεσμα, αλλά αν στήσουμε τη μάχη έτσι ώστε ο Έτεμον να επιτεθεί στην πυραμίδα, ίσως μπορέσουμε να δημιουργήσουμε μία ευκαιρία για μας.»
«Μα αυτό δεν θα ήταν επικίνδυνο;» ρώτησε η Μίμι, με τα φρύδια της να τρεμοπαίζουν ανήσυχα.
«Μπορεί να είναι επικίνδυνο, αλλά πιστεύω ότι αξίζει τον κόπο», είπε ο Ίζι, υποστηρίζοντας τον Τζο. «Πρώτον, αν το κάνουμε σωστά, μπορεί να καταλήξουμε με

τον Έτεμον και τον Νάνομον να επιτίθενται ο ένας στον άλλο. Ακόμα κι αν και οι δύο επιζήσουν από αυτό, θα έχουν υποστεί μεγάλη ζημιά. Δεύτερον, θα έδινε σε εμένα την ευκαιρία να μάθω περισσότερα για το πρόγραμμα ασφαλείας της πυραμίδας και να μπορέσω ίσως να το 'χακάρω'. Αν συνεχίσουμε να είμαστε θεατές, ο κίνδυνος δεν θα περάσει, οπότε συμφωνώ με την ιδέα του Τζο.»
«Κι εγώ», έγνεψε καταφατικά ο Ματ, με ένα σοβαρό βλέμμα στα μάτια. Στη συνέχεια, χάιδεψε το κεφάλι του μικρότερου αδερφού του για επικρότηση. Αυτό που πραγματικά να ήθελε να κάνει ήταν να τον αγκαλιάσει, αλλά καθώς όλοι τον κοιτούσαν, ντρεπόταν να το κάνει.
Ενώ τα παιδιά συζητούσαν τη στρατηγική τους, ο Τάι καθόταν σε μια γωνία του καταφυγίου με το στόμα του κλειστό. Ο Άγκουμον ήταν δίπλα του, έχοντας το ίδιο συνοφρυωμένο βλέμμα με τον Τάι. Ο Τζο αναρωτιόταν αν έπρεπε να τον φωνάξει να έρθει ή όχι, αλλά μετά αποφάσισε να ζητήσει τουλάχιστον τη γνώμη του. «Τάι; Τι λες εσύ;»
«Νομίζω ότι είναι ωραίο σχέδιο. Τι πρέπει να κάνω εγώ; Αν χρειάζεστε κάποιον να παρασύρει τον Έτεμον προς την πυραμίδα, προσφέρομαι για δόλωμα εθελοντικά, αλλά, με θέλετε;»
Από τον τρόπο που το είπε φαινόταν να γνωρίζει ότι δεν θεωρούνταν μέρος της ομάδας που θα έκανε επίθεση.
«Όχι, μπορούμε να βάλουμε τον Τέντομον να το κάνει αυτό», είπε ο Ματ.
«Ε, εγώ; Εμ, είναι αλήθεια ότι είμαι ο μόνος που μπορώ να πετάξω ανάμεσα μας εδώ, οπότε υποθέτω ότι έτσι θα γίνει», ο Τέντομον κούνησε καταφατικά το κεφάλι του καθώς η προσοχή έπεσε πάνω στο πρόσωπό του.
«Τάι, γιατί δε μένεις να προστατεύεις τον ΤΚ;» πρότεινε ο Ίζι.
«Εντάξει», είπε ο Τάι, γνέφοντας καταφατικά. Επειδή όμως η έκφρασή του φαινόταν τρομερά λυπημένη, ο ΤΚ, όσο μικρός κι αν ήταν, κατάλαβε την κατάσταση και του έκανε έξυπνα μια βαθιά υπόκλιση. «Τάι, βασίζομαι πάνω σου.»

Αφού αλυσόδεσε την Σόρα στον τοίχο, ο Νάνομον χρησιμοποίησε το επισκευασμένο χέρι του και άρχισε να πληκτρολογεί αστραπιαία.
Είχε αλλάξει το σύστημα του δικτύου και τα προγράμματα επιδέξια, χωρίς να το αντιληφθεί κανείς από τους εχθρούς του. Ο Έτεμον, ο Μυότιμον και οι Άρχοντες του Σκότους (ΕΧΟΥΝ ΚΑΤΑΦΕΡΕΙ ΝΑ ΦΥΛΑΚΙΣΟΥΝ ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΜΥΘΙΚΑ ΘΗΡΙΑ, ΑΡΑΓΕ;) φαινόταν να πιστεύουν ότι αλλάζοντας την τάξη του κόσμου, θα ήταν πιο εύκολο να πάρουν τον έλεγχο του Ντιτζικόσμου, αλλά όπως είχε αναφέρει προηγουμένως, ο Νάνομον, δεν συμφωνούσε.

Ο Νάνομον, ο οποίος είχε υψηλότερη νοητική ικανότητα από όλους αυτούς τους ανόητους μαζί, αναμφίβολα, επιδίωκε να φέρει χάος στον κόσμο, κάτι που έμοιαζε ειρωνικό καθώς ο Έτεμον και οι άλλοι αναζητούσαν τάξη, απλά υπό άλλο καθεστώς. Γι' αυτό, ο Νάνομον είχε καταστρώσει ένα μυστικό σχέδιο.
Απελευθερώνοντας *εκείνον* από την άλλη μεριά του «Τείχους της Φωτιάς» (ΕΣΤΩ ΚΑΙ ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ, ΕΙΝΑΙ ΑΡΚΕΤΟΣ) σε αυτόν τον κόσμο, η παρουσία του και μόνο θα προκαλούσε το ξέσπασμα των

παραμορφώσεων που ήθελε. Ο Νάνομον δεν είχε ιδέα πόση δύναμη είχε ή ακόμα και αν μπορούσε να ελεγχθεί. Ωστόσο, ακόμη κι αν το σχέδιό του κατέληγε να καταστρέψει αυτόν τον κόσμο, τον Νάνομον δεν τον ένοιαζε. Ακόμα κι αν ήταν μόνο για λίγο, όσο προκαλούσε πανικό στον Έτεμον, που τον είχε ξεφτιλίσει έτσι (*ΜΟΝΟ ΠΟΥ ΤΟ ΘΥΜΑΜΑΙ, ΤΣΑΝΤΙΖΟΜΑΙ*), και σε αυτούς τους άλλους ηλίθιους πίσω του, θα ήταν αρκετό για να τον ικανοποιήσει.
Ο Νάνομον δεν το είχε αντιληφθεί... αλλά η μνησικακία που έβραζε μέσα στην καρδιά του, ενώ κανονικά, δεν ήταν φτιαγμένος έτσι, να νιώθει τόσο έντονα συναισθήματα, οφειλόταν σε ένα μοιραίο λάθος, σε μία σύνδεση, η οποία δεν υπήρχε πλέον, σε ένα από τα κυκλώματα στον ηλεκτρονικό του εγκέφαλο, που είχε καταστρέψει ο Έτεμον.

«Κυνηγήστε τον! Γρήγορα, πίσω του!» Τα σάλια του Έτεμον πετάγονταν προς πάσα κατεύθυνση καθώς φώναζε στο Γκάζιμον δίπλα του από τη θέση του συνοδηγού. Η μπλε μορφή του Καμπουτέριμον που υποχωρούσε στον ουρανό, αν και μικρή στο πάνω αριστερό μέρος του παρμπρίζ, ήταν αρκετά ορατή για να τον εντοπίσουν.
«Ειλικρινά περίμενε πως θα μου ξεφύγει; Τι βλάκας!»

Το κίτρινο βινύλ σεντόνι που είχε πάρει η Μίμι μαζί της στην κατασκήνωση χωρίς να το πει στον πατέρα της, τους φάνηκε χρήσιμο σε ένα απροσδόκητο μέρος. Μόλις απλώθηκε πάνω από τα κεφάλια τους, κανείς δεν μπορούσε να τους ξεχωρίσει από το αμμώδες περιβάλλον γύρω τους.
«Σαν καμουφλάζ», είπε ο Ματ ειρωνικά. Σκέφτηκε ότι το σύστημα ασφαλείας της πυραμίδας σίγουρα δεν θα περίμενε να χρησιμοποιήσουν τέτοιες παιδαριώδεις μεθόδους. Ήταν ο Τζο που είχε την ιδέα. Έφτασε μάλιστα στο σημείο να ονομάσει τη στρατηγική τους : «το δάσος του Μακβέθ», αλλά ούτε ο Ματ ούτε η Μίμι ενδιαφέρθηκαν αρκετά για να τον ρωτήσουν γιατί. Παρ' όλα αυτά, αν και συνήθως ήταν τόσο ατσούμπαλος, ακόμα και ο Τζο σκέφτηκε ότι το κεφάλι του δούλευε πιο γρήγορα από ό,τι συνήθως για αυτό το σχέδιο. Ταυτόχρονα, ανησυχούσε ότι οι ενέργειές του θα μπορούσαν με κάποιο τρόπο να καταλήξουν στην πιο αδέξια πράξη από όλες και ήλπιζε με όλη του τη δύναμη να μην είναι το δικό του σχέδιο που θα τους έφερνε σε άδοξο τέλος.
«Έι, γύρισαν!» φώναξε ο Γκάμπουμον στο αυτί του Τζο.
Ο Τζο δεν μπορούσε να δει, αλλά μπορούσε να ακούσει το βουητό των γιγάντιων φτερών να δυναμώνει και ήξερε ότι ο Καμπουτέριμον, με τον Ίζι καβάλα πάνω του, επέστρεφε μετά την ολοκλήρωση του δικού τους μέρους του σχεδίου.
«Παιδιά, μην χαλαρώνετε επειδή το σχέδιο πάει καλά μέχρι στιγμής!» προειδοποίησε, λέγοντάς το κυρίως για τον εαυτό του.

Οι κάμερες παρακολούθησης τον ενημέρωσαν για την άφιξη του Έτεμον καθώς εμφανίστηκε το τζάμπο τρέιλερ που το τραβούσαν τα Μονόχρωμον. *ΓΙΑΤΙ ΗΡΘΕ Ο ΕΤΕΜΟΝ;* σκέφτηκε ύποπτα ο Νάνομον. Δε θυμάται να έχει κάνει λάθη, κάλυψε τα

ίχνη του, ηλεκτρονικά και μη. Έμαθε με κάποιο τρόπο ο Έτεμον για την παραβίαση του συστήματος δικτύου; Ακόμα και όσο το μυαλό του ήταν απασχολημένο με την άφιξη του Έτεμον, τα χέρια του Νάνομον δεν σταματούσαν τη δουλειά τους.
Η παρέμβαση στον «Πύρινο Κλοιό» θα ήταν αρκετή για να κυριαρχήσει το Χάος στον Ψηφιακό Κόσμο, όμως το Σύστημα ασφάλειας του Κλοιού δούλευε καλά. Φύλακες προστάτευαν κάποτε τον Πύρινο Κλοιό αλλά από τότε που ένας από τους Άρχοντες του Σκότους, ο Πίεντμον, τους εξαφάνισε, δεν υπήρχε κανένα σημάδι τους. Ακόμα κι έτσι, το σύστημα ασφαλείας του Πύρινου Κλοιού συνέχιζε να λειτουργεί. Αλλά δεν πειράζει, δεν ήταν πέρα των δυνατοτήτων του. Στην πραγματικότητα, ακόμη και όταν οι Φύλακες ήταν παρόντες, είχε χακάρει το σύστημά τους μια φορά. Ωστόσο, ο Πύρινος Κλοιός του δημιουργούσε κάποια δυσκολία.
Ο συναγερμός της πυραμίδας συνέχιζε να χτυπάει, ρωτώντας τον τι έπρεπε να γίνει με τον Έτεμον. Μόλις βρήκε ευκαιρία και μπόρεσε να διακόψει τη δουλειά του με τον Πύρινο Κλοιό, ο Νάνομον πληκτρολόγησε την εντολή «ΔΙΑΓΡΑΦΗ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΕΙΣΒΟΛΕΩΝ» στο σύστημα ασφαλείας της πυραμίδας.

Ο Τάι και ο ΤΚ αντιλήφθηκαν ότι η μάχη είχε ξεκινήσει όταν άκουσαν τον ήχο μιας έκρηξης και είδαν τον καπνό που σηκώθηκε.
Οι δυο τους περίμεναν σε ετοιμότητα στο στρατιωτικό καταφύγιο που είχαν χρησιμοποιήσει για να συζητήσουν το σχέδιο διάσωσης της Σόρα. Αν και, η χρήση της λέξης 'ετοιμότητα' ήταν υπερβολή. Στην πραγματικότητα, κρύβονταν. Ο Τάι είχε βιώσει κάτι παρόμοιο μόνο μία φορά στη ζωή του στο παρελθόν. Ήταν σε έναν αγώνα ποδοσφαίρου. Στο τελευταίο τους παιχνίδι, είχε γίνει πολύ απερίσκεπτος και είχε κάνει ένα επικίνδυνο τάκλιν στον αντίπαλο αμυντικό, με αποτέλεσμα να πάρει κόκκινη κάρτα. Εξαιτίας αυτού, ο Τάι δεν μπορούσε να παίξει ως βασικός για το επόμενο παιχνίδι και έπρεπε να καθίσει στον πάγκο.
Ακόμα και τώρα, μπορούσε να θυμηθεί ακριβώς τι του είχε πει ο Σόρα πριν από εκείνο το παιχνίδι.
«Πρέπει να σε ευχαριστήσω, Τάι. Αφού εσύ είσαι εκτός, θα είμαι εγώ αυτή που βάζει τα γκολ!»
Αστειευόταν, φυσικά, για να μη στενοχωριέται ο Τάι. Ωστόσο, δεν είχε νιώσει τόσο άσχημα τότε. Τώρα, ήταν διαφορετικά. Μετά τη μάχη τους με τον Σάικλομον, η Σόρα του είχε πει: *«Γιατί δεν προσπαθείς να πιέσεις τον εαυτό σου; Σε ξέρω. Θα τα καταφέρεις. Πιστεύω σε εσένα, Τάι.»*
Αυτά ήταν τα πιο τρυφερά λόγια που του είχε πει ποτέ η Σόρα όσο καιρό γνωριζόντουσαν. Κανονικά έκανε αστεία, αλλά ο λόγος για τον οποίο δεν το έκανε αυτό ήταν επειδή ήξερε ότι είχε επηρεαστεί πιο πολύ από ποτέ.

Τώρα η Σόρα ήταν μέσα στην πυραμίδα. Όμηρος του Νάνομον.
Ανάθεμά τον. Έπρεπε να είμαι ο πρώτος που θα πάει να τη σώσει… Μπορούσε να νιώσει δάκρυα απογοήτευσης έτοιμα να ξεχυθούν από τα μάτια του. Και ακριβώς εκείνη τη στιγμή, ο Τάι άκουσε μια φωνή πίσω του.
«Χα. Επιτέλους σε βρήκα, πι. Ο Γκένaϊ μου ζήτησε να έρθω εδώ, πι.»

Γυρίζοντας το κεφάλι του, είδε ένα Ντίτζιμον σε σχήμα ροζ μπάλας με φτερά να επιπλέει από πάνω του.

«Ιιι, ιιιι, ιιι!».
Ο Έτεμον ούρλιαξε με οργή καθώς ένα κανόνι λέιζερ που είχε εμφανιστεί από μία πλευρά της πυραμίδας μετέτρεψε το τρέιλέρ του, το πιο σημαντικό του απόκτημα, σε μπάζα.
«Αυτός ο καταραμένος ο Νάνομον, τί προσπαθεί να κάνει;! Τολμά και με αψηφά;! Πολύ ωραία λοιπόν, θα το μετανιώσει! Δεν θα συγκρατηθώ αυτή τη φορά, όχι! Αφού τον κάνω κομμάτια, θα τον μετατρέψω σε παλιοσίδερα!»
Και έστειλε μανιωδώς εντολές στα σκλαβωμένα από τα μαύρα καλώδια Ντίτζιμον.
«Πάμε, γλυκά μου! Επίθεση!»

«Κανόνια λέιζερ από τα πλάγια.»
«Νομίζω ότι οι νάρκες στην ξηρά είναι ακόμη μεγαλύτερο πρόβλημα».
Καθώς σημείωναν τις διάφορες λειτουργίες που είχε το σύστημα ασφαλείας της πυραμίδας κατά τη διάρκεια της επίθεσης στον στρατό του Έτεμον, ο Ματ, ο Τζο, ο Ίζι και η Μίμι συζητούσαν τον καλύτερο και ασφαλέστερο τρόπο με τον οποίο μπορούσαν να εισέλθουν στην πυραμίδα.
«Θα είναι δύσκολο να πλησιάσουμε από μπροστά», είπε ο Ίζι. «Θα βοηθούσε αν η συμμορία του Έτεμον άνοιγε κάπου μια τρύπα στα πλάγια».
«Έι, βασίζεσαι σε άλλους για βοήθεια;»
«Αν υπάρχει μια ανοιχτή τρύπα, μπορώ να χρησιμοποιήσω το Δηλητηριώδη Κισσό μου για να μας βάλω κρυφά μέσα».
«Αλλά δεν ξέρουμε τι κάνει το σύστημα ασφαλείας στο εσωτερικό της πυραμίδας. Μπορεί να είναι γεμάτο με παγίδες.»
Για άλλη μια φορά, αντί να ανησυχούν για τις παρούσες συνθήκες, ήταν πιο απογοητευμένοι που δεν μπορούσαν να καταστρώσουν ένα σχέδιο, αφού δεν μπορούσαν να το βασίσουν σε τίποτα ουσιαστικό.
«Δηλαδή, το μόνο που μπορούμε να κάνουμε είναι να καθίσουμε αναπαυτικά και να παρακολουθήσουμε;»
«Δεν είπα αυτό!»
«Ελάτε τώρα. Ας παρακολουθούμε την κατάσταση για λίγο ακόμα», τους έκοψε ο Ίζι, σταματώντας τον Ματ και τον Τζο από την αρχή ενός καβγά. Μα και ο ίδιος ο Ίζι δεν πίστευε ότι θα μπορούσαν να βρουν μια ευφυή ιδέα αν συνέχιζαν να παρακολουθούν. Το καλύτερο σενάριο στο οποίο μπορούσαν να ελπίζουν ήταν ο Έτεμον και ο Νάνομον να επιτεθούν ο ένας στον άλλον και να χάσουν και οι δύο…

«Τώρα, ας ξεκινήσουμε την εκπαίδευση, πι», είπε η νεράιδα Ντίτζιμον που αποκαλούσε τον εαυτό του Πικόλομον.
"Εκπαίδευση; Δεν έχω χρόνο για εκπαίδευση!»
Ήταν στη μέση μιας μάχης και έπρεπε να πάει ένα ξένοιαστο ταξίδι για εκπαίδευση;! Ο Τάι θύμωσε.
«Θα έχεις πολύ χρόνο, πι. Ο χρόνος δεν κυλάει μέσα στο φράγμα μου, οπότε μπορείς να προπονηθείς όσο θέλεις μέχρι να είσαι ικανοποιημένος, πι».
«Αλήθεια; Και, για τι είδους προπόνηση μιλάς;»
«Το να σκέφτεσαι τι πρέπει να κάνεις για να εκπαιδευτείς είναι μια άλλη μορφή εκπαίδευσης, πι. Επίσης, δεν είναι καλό να ψάχνεις για την απάντηση, πι. Απάντηση

μπορεί να μην υπάρχει καν, πι. Αλλά αν κερδίσεις κάτι, αυτό θα σημαίνει ότι η εκπαίδευσή σου ήταν επιτυχημένη, πι.»
«Να κερδίσω κάτι… σαν μια βοήθεια για την εξέλιξη;»
«Θες να δοκιμάσεις, πι; Ή όχι, πι;»
Βλέποντας τον Τάι να διστάζει, ο ΤΚ χαμογέλασε με αυτοπεποίθηση και είπε: «Τάι, πρέπει να φύγεις. Έχω τον Τόκομον μαζί μου, μπορούμε να προστατέψουμε ο ένας τον άλλον».
Ο ΤΚ φαινόταν να σκέφτεται ότι ο Τάι συγκρατιόταν επειδή δεν ήθελε να αφήσει το αγόρι μόνο του. Αλλά στην πραγματικότητα, το μόνο που σκεφτόταν ο Τάι ήταν ο εαυτός του. Δεν είχε σκεφτεί τον ΤΚ ούτε στο ελάχιστο. Το ίδιο έκανε και τότε. Ο Τάι δεν είχε σκεφτεί καθόλου τα συναισθήματα του Άγκουμον ή τα συναισθήματα όλων των άλλων. Είχε φουσκώσει από τον ενθουσιασμό μόνος του, είχε ορμήσει μπροστά μόνος του, είχε σκοντάψει και είχε αποτύχει μόνος του…
…παρόλο που είχε φίλους σαν τον ΤΚ που, αν και ήταν τόσο μικρός, ήξερε πώς να συμπεριφέρεται σε ανθρώπους σαν αυτόν με καλοσύνη.
«Δεν χρειάζεται να ανησυχείς για το αγόρι, πι. Θα τον προστατέψω με τη ζωή μου, πι. Μπορεί να μη μου φαίνεται, αλλά είμαι επίπεδο Πρωταθλητής, πι.»
Ο Τάι αποφάσισε.
«Θα κάνω την εκπαίδευση.», είπε. «Αλλά δεν θα είναι για μένα. Θα είναι για τον ΤΚ. Για τον Άγκουμον. Για όλους. Θα βάλω τα δυνατά μου.»

Καθώς ο Τάι περνούσε στο φράγμα του Πικόλομον, για κάποιο λόγο ένιωσε μια γλυκόπικρη νοσταλγία να τον σαρώνει.
Γιατί αυτό; Το τοπίο έμοιαζε γνώριμο. Πότε ήταν αυτό; Ένα παρελθόν πολύ μακριά. Η παιδική μου ηλικία;
Δεν υπήρχαν σύννεφα στον ουρανό, αλλά το τοπίο γύρω του φαινόταν βαρετό και γκρίζο. Του θύμισε που μια φορά είχε δοκιμάσει τα γυαλιά του Τζο για πλάκα και τα πάντα φαίνονταν θολά.
Ακούστηκε ο ήχος μιας σύγκρουσης, την οποία ακολούθησε-
«Πω ρε φίλε…» μια παιδική φωνή που ακουγόταν αγανακτισμένη.
«Κάποιος είναι εδώ», είπε ο Άγκουμον δίπλα του με χαμηλή φωνή.
«Ναι. Πάμε να δούμε.»
Ήταν πάνω σε μια γέφυρα. Ένα ποτάμι έτρεχε κάτω από τη γέφυρα, το οποίο ο Τάι δεν μπορούσε να δει πολύ καλά στην αρχή, αλλά μόλις η μπόχα από τη σαπίλα του χτύπησε τα ρουθούνια του, αναμόχλευσε αναμνήσεις που είχε ξεχάσει κι έτσι μπόρεσε να δει την επιφάνεια του ποταμού πεντακάθαρα. Ήταν ένα βρώμικο, λασπωμένο ποτάμι, γεμάτο με πλαστικές σακούλες από ψιλικατζίδικο που επέπλεαν, όσες δεν είχαν πιαστεί δηλαδή σε γύρω βράχους ή θάμνους.
Τότε, ο Τάι θυμήθηκε. Ήταν το μέρος που έπαιζε συχνά ως παιδί.
Κριιικ, κριιικ, κριιικ.

Ένα ποδήλατο πέρασε ακριβώς δίπλα από τον Τάι. Πιέζοντας τα πεντάλ του ήταν ο νεότερος εαυτός του, ένας μικρότερος Τάι…
…ο οποίος έχασε αμέσως την ισορροπία του και έπεσε στο πλάι μαζί με το ποδήλατο. Αν και για τόσο ελαφριά πτώση, βγήκε ένας μάλλον δυνατός θόρυβος. Το πρόσωπο, οι αγκώνες και τα γόνατα του μικρού Τάι ήταν κόκκινα από γρατσουνιές, και τώρα βρισκόταν μπουρδουκλωμένος κάτω από το ποδήλατο.
Ήταν όταν είχε μόλις κλείσει τα επτά. Δεν μπορούσε να θυμηθεί γιατί, αλλά ο Τάι εκείνο τον καιρό ήθελε να οδηγήσει το ποδήλατό του χωρίς βοηθητικές ρόδες. Αν θυμόταν καλά, είχε κάνει εξάσκηση από το πρωί μέχρι το βράδυ, σκεπτόμενος ότι θα τα κατάφερνε σε μια μέρα. Αλλά στην πραγματικότητα, δεν ήταν τόσο απλό. Έπεφτε συνέχεια, ξανά και ξανά. Μέχρι να τα παρατήσει για εκείνη τη μέρα και να επιστρέψει στο σπίτι, η μητέρα του είχε ανησυχήσει τόσο πολύ για την κατάστασή του που του έριξε μεγάλη κατσάδα.
Ο μικρός Τάι συγκράτησε τα δάκρυά του καθώς σηκωνόταν και ανέβηκε ξανά στο ποδήλατό του. Ενώ ένα μέρος του Τάι σκεφτόταν πόσο οικεία ήταν όλα όσα έβλεπε μπροστά του, ένα άλλο μέρος του ένιωθε ένοχο που σκότωνε χρόνο εδώ, παρόλο που ο χρόνος είχε σταματήσει, και αυτό έκανε τον Τάι να αισθάνεται ανυπόμονος. Ποιο ήταν το νόημα του να ξαναζήσει αυτή την ανάμνηση; Τι είδους βοήθεια θα του έδινε;
Μην τα παρατάς. Συνέχισε τη σκληρή δουλειά και σίγουρα θα ανταμειφθείς μια μέρα — αυτό;
Αλλά κάτι δεν ταίριαζε. *Ο Πικόλομον το είχε πει, ότι δεν υπήρχε απάντηση. Λοιπόν, τι έπρεπε να κάνει;*
Ο Τάι πήρε το βλέμμα του από τον νεότερο εαυτό του προς έμβλημα που κρατούσε στην παλάμη του. Σύμφωνα με τον Πικόλομον, το έμβλημα είχε όνομα. Ονομαζόταν «Έμβλημα του Θάρρους».
Θάρρος, ε…
Ο Τάι θυμήθηκε τη στιγμή που πήρε για πρώτη φορά αυτό το έμβλημα. Άφησε τους φίλους του να τρέξουν μπροστά και είχε ετοιμαστεί να πεθάνει όσο πετούσε πέτρες στον Έτεμον. Αυτό ήταν θάρρος.
Στη συνέχεια, θυμήθηκε όταν ο Άγκουμον εξελίχθηκε σε ΣκαλΓκρέιμον. Για να κάνει τον Γκρέιμον να εξελιχθεί σε Πρωταθλητή, είχε πηδήξει σχεδόν στο στόμα του αντίπαλου Γκρέιμον. Μάλλον ήταν κι αυτό ένα άλλο είδος θάρρους.
Τι διαφορά υπήρχε λοιπόν ανάμεσα σε αυτά τα δύο είδη; Τώρα που το σκέφτηκε, το δεύτερο φαινόταν μάλλον ύπουλο, πονηρό. Για να κάνει τον Γκρέιμον να εξελιχθεί σε Πρωταθλητή, είχε βάλει τον εαυτό του σε μια κατάσταση που αναγκαστικά θα έβγαινε θάρρος. *Αυτό ήταν*;
Ενώ το σκεφτόταν αυτό, ο μικρός Τάι ξαφνικά έχασε την ψυχραιμία του.
«Δεν μπορώ να το κάνω! Δεν μπορώ να κάνω ποδήλατο!»
Ο Τάι χαμογέλασε ακούσια. Αυτό λοιπόν είχε συμβεί και πριν. Τα είχε ξεχάσει όλα. Προφανώς δημιουργήθηκαν καινούριες αναμνήσεις για να πάρουν τη θέση των παλιών και να ξεχαστεί ό,τι ενοχλητικό του είχε συμβεί.
«Τάι. Τι να κάνουμε;» ρώτησε ο Άγκουμον ανήσυχος.
Αλλά ο Τάι είπε, «Τίποτα. Δεν είμαι τύπος που τα παρατάει τόσο εύκολα. Ποτέ δεν ήμουν.»
Έτσι, κάθισε στο κάγκελο της γέφυρας και παρακολουθούσε σιωπηλά τον νεότερο εαυτό του να ζορίζεται. *Είμαι πολύ πεισματάρης, ακόμη και για τα τωρινά μου δεδομένα*, σκέφτηκε ο Τάι με θαυμασμό. Γιατί ασχολούμαι τόσο πολύ..;
Ενώ το πρόσωπο του μικρού Τάι γέμιζε και ξαναγέμιζε δάκρυα, συνέχιζε να επιστρέφει στο ποδήλατό του ξανά και ξανά. Κάθε φορά έπεφτε, έβριζε, έβγαζε ήχους

εκνευρισμού μέσα από τα σφιγμένα του δόντια και άρχιζε να κλαίει και να λέει ότι δεν μπορούσε να τα καταφέρει, όλα αυτά σε επανάληψη.
Έξω από αυτό το φράγμα μαίνεται μια βίαιη μάχη (αλλά αφού ο χρόνος δεν κυλάει εδώ, υποθέτω ότι είναι περίεργο να το λέμε αυτό) αλλά κατά κάποιο τρόπο, ο Τάι δεν αγχωνόταν πλέον γι’ αυτό.
Πόση ώρα είχε περάσει;
Ο μικρός Τάι φώναξε ξαφνικά με χαρά και περηφάνια.
«Εντάξει! Τα κατάφερα! Κάνω ποδήλατο χωρίς βοηθητικές ρόδες!»
Και όντως— ταλαντευόταν ασταμάτητα καθώς το έκανε, αλλά οδηγούσε το ποδήλατο χωρίς βοηθητικές ρόδες.
Βλέποντας αυτό, ο Τάι κοίταξε τον νεότερο εαυτό του με αγάπη και είπε ήσυχα: «Τα πήγες τέλεια, Τάι».
Εκείνη τη στιγμή, ο Τάι ένιωσε σα να είχε αλλάξει κάτι, σα να είχε αρχίσει να καταλαβαίνει κάτι . Δεν ήταν μια ξεκάθαρη απάντηση, αλλά κάτι αμυδρό και αχνό. Αλλά πάλι, κάτι άλλαξε. Ο Τάι δεν γνώριζε τι, αλλά - ίσως ήταν για να αναγνωρίσει και να αποδεχτεί τον εαυτό του. Όλοι, όποιοι κι αν είναι, κάνουν λάθη και σε όλους κάτι λείπει. Όμως αν το μόνο που κάνει κάποιος είναι να ανησυχεί για τα άσχημα κομμάτια του εαυτού του, δε θα μπορέσει να δει τα καλά κομμάτια του.
Αυτό δεν ήταν απάντηση. Ήταν μόνο μια εξήγηση. Ίσως αυτό να εννοούσε ο Πικόλομον.
Ο Τάι άφησε τα κάγκελα και μίλησε στον Άγκουμον.
«Πάμε, Άγκουμον. Όλοι μας περιμένουν».
Το πρόσωπό του φαινόταν λαμπερό και φρέσκο για πρώτη φορά εδώ και μέρες, σαν να είχε φύγει μια σκοτεινή σκιά από πάνω του.

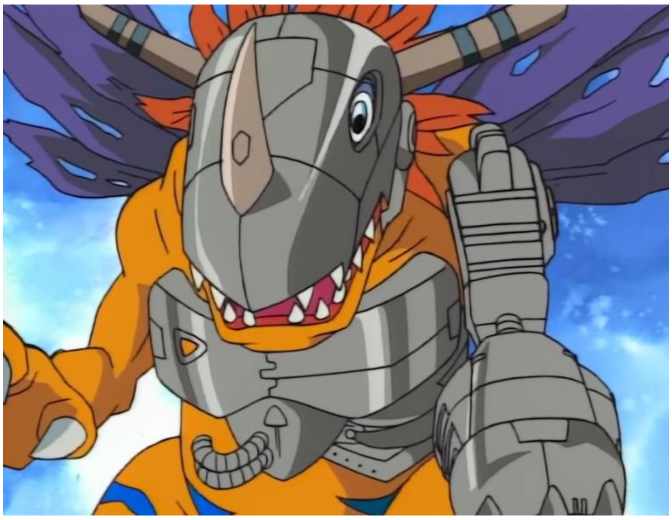
Εξέλιξη στο επίπεδο Πρωταθλητή: ΜέταλΓκρέιμον

Η μάχη όλο και χειροτέρευε. Εξακολουθώντας να παρακολουθούν την κατάσταση κάτω από το κίτρινο σεντόνι τους, ο Ματ και οι άλλοι ήταν αναστατωμένοι επειδή δεν μπορούσαν να καταλήξουν σε ένα σχέδιο. Ο στρατός του Έτεμον είχε ήδη πολλές απώλειες, τόσο πολλές που όσοι ήταν ακόμη ζωντανοί δεν μπορούσαν να πλησιάσουν την πυραμίδα χωρίς να πατήσουν πάνω στα πτώματα. Στο μεταξύ, μερικά από τα πλακάκια είχαν πέσει από την επιφάνεια της πυραμίδας, ενώ μερικά από τα κανόνια λέιζερ καταστράφηκαν.
«Τί στο διάολο μπορούμε να κάνουμε;» είπε ο Ματ, χτυπώντας μια γροθιά στην άμμο. Ούτε ο Ίζι δεν μπορούσε να τους πείσει να περιμένουν λίγο ακόμα, όχι σε μια κατάσταση όπως αυτή. Ήταν σχεδόν έτοιμος να τα παρατήσει και να πει ότι δεν ωφελεί σε τίποτα να περιμένουν. Ο Τζο και η Μίμι ένιωθαν το ίδιο.

Κλεισμένος μέσα στο δωμάτιό του στην πυραμίδα, ο Νάνομον απέκτησε τελικά πρόσβαση στο σύστημα ασφαλείας του «Τείχους της Φωτιάς». Ήταν τόσο χαρούμενος που φώναξε «ΝΑΙ!»
«Τί έγινε; Τί έκανες;» ρώτησε η Σόρα, αλλά ο Νάνομον δεν μπήκε στον κόπο να απαντήσει. Αυτό συνέβη επειδή η απόκτηση πρόσβασης στο σύστημα ασφαλείας δεν ήταν το τέλος. Τώρα έπρεπε να αποκτήσει τον έλεγχο της φωτιάς που αποτελούσε τον «Πύρινο Κλοιό».
Χεχε, για δείτε, ηλίθιοι.
Τα κόκκινα μάτια του Νάνομον έλαμπαν από μανία.

«Αφού είναι έτσι, θα πάμε καμικάζι!» Ο Έτεμον προέτρεψε τους στρατιώτες του. Φυσικά, ο Έτεμον εννοούσε ότι μόνο οι υφιστάμενοί του θα πάνε να αυτοκτονήσουν. Ελεγχόμενοι από τα μαύρα καλώδια και χωρίς δική τους θέληση, τα Ντίτζιμον έκαναν ό,τι τους είχε διατάξει και ξεκίνησαν την τελική τους επίθεση προς την πυραμίδα.

«Τι είναι αυτό;» Η Μίμι ούρλιαξε. Έχοντας γυρίσει, γιατί παρατήρησαν κάτι να αναβοσβήνει από πίσω τους, κάτι — κάτι τεράστιο — ερχόταν πετώντας προς το μέρος τους σε χαμηλό ύψος.
«Είναι ο εχθρός;»
«Όχι, κοίτα καλύτερα!» Αυτό που βγήκε πετώντας από την κινούμενη άμμο ήταν ένας μεγάλος πορτοκαλί δεινόσαυρος, με το μισό σώμα του μεταμορφωμένο σε μηχανή. Τα γιγάντια φτερά στην πλάτη του απλώνονταν οριζόντια και πετούσε προς το μέρος τους δημιουργώντας ένα μεγαλειώδες θέαμα. Έμοιαζε πολύ με τον Γκρέιμον.
«Εί – Είναι αυτή…η σωστή μορφή του Γκρέιμον στο επίπεδο Πρωταθλητή;»
Εκείνη τη στιγμή, το άγνωστο Ντίτζιμον άνοιξε την καταπακτή στο στήθος του και πυροβόλησε κάτι από αυτήν. Ήταν δύο πύραυλοι που πέταξαν γρήγορα πάνω από τα κεφάλια του Τζο και των άλλων που κοιτούσαν αποσβολωμένοι, αφήνοντας λευκό καπνό καθώς κατευθύνονταν προς την πυραμίδα.

«Ουάου!» Σκαρφαλωμένος στον ώμο του ΜέταλΓκρέιμον, ο Τάι δεν μπορούσε να κρύψει τη χαρά του καθώς είδε την καταστροφική δύναμη των πυραύλων του ΜέταλΓκρέιμον να ανοίγει μια μεγάλη τρύπα στο πλάι της πυραμίδας.
«Εντάξει, θα πηδήξουμε μέσα από εκεί!»
«
«Εντάξει. Τάι, μείνε κρυμμένος μέσα στο χέρι μου.»
«Ο.Κ.»
Ο ΜέταλΓκρέιμον είχε ένα μηχανικό χέρι από τον ώμο και κάτω και ο Τάι πήδηξε από εκεί κάτω στην παλάμη του. Τραβώντας το αριστερό του χέρι πιο κοντά στην κοιλιά του, ο ΜέταλΓκρέιμον χώθηκε στην πυραμίδα με το κεφάλι χωρίς να κόψει ταχύτητα. Το πέρασμα μέσα από την πυραμίδα δεν ήταν ούτε αρκετά φαρδύ ούτε αρκετά ψηλό για να χωρέσει η γιγάντια μορφή του ΜέταλΓκρέιμον, αλλά δεν τον ένοιαζε. Ενώ η οροφή και οι δύο πλευρές των τοίχων γίνονταν κομμάτια γύρω του, κατευθύνθηκε προς το δωμάτιο που βρίσκονταν ο Νάνομον και η Σόρα.

Ο συναγερμός χτυπούσε δυνατά, αλλά ο Νάνομον δεν έδινε σημασία. Το σύστημα ασφαλείας του «Τείχους της Φωτιάς» ήταν πολύ πιο ενδιαφέρον γι’ αυτόν. Η προσπάθεια του να το χακάρει μέχρι στιγμής είχε αποτύχει και, αν και απέκτησε πρόσβαση σε αυτό, παρέμενε μπλοκαρισμένο. Με αυτόν τον ρυθμό, ακόμα κι αν άνοιγε τον «Πύρινο Κλοιό», το άνοιγμα θα διαρκούσε μόνο για μια στιγμή.
ΝΑ ΠΑΡΕΙ!
Το ρομπότ ξεστόμισε μια βρισιά.
ΠΑΡ’ ΤΗΝ!
Ο Νάνομον πληκτρολόγησε μία εντολή που ή θα άνοιγε τον Κλοιό ή θα κατάστρεφε την μέχρι τώρα προσπάθειά του.

Από τότε που δημιουργήθηκε το σύμπαν, ο «Πύρινος Κλοιός» που δεν είχε σταματήσει ποτέ να φυσάει ένα αδιάκοπο ρεύμα από καυτές φλόγες, τώρα μετατράπηκε σε μαύρη τρύπα για ένα κλάσμα του δευτερολέπτου.
«Φουάααααα…»
Η φωνή που ακουγόταν από την άλλη άκρη της τρύπας ακουγόταν σαν ο θυμός, το μίσος και η μνησικακία που κυκλοφορούσε σε ολόκληρο το σύμπαν να είχαν μαζευτεί και τοποθετηθεί σε ένα μεγάλο καζάνι στο οποίο μπορούσε εύκολα να χωρέσει ένας ολόκληρος Γαλαξίας, και μετά αφέθηκε να σιγοβράζει για χιλιάδες, εκατομμύρια χρόνια μέχρι να γίνει μια συμπυκνωμένη ζελατινοποιημένη μάζα. Αν αυτό το πράγμα είχε φωνή, έτσι θα ακουγόταν.
Η λειτουργία «Πύρινος Κλοιός» έμεινε εκτός μόνο για μια στιγμή, αλλά προφανώς αυτό ήταν περισσότερο από αρκετό.
Χα χα χα χα χα χα χα χα χα.

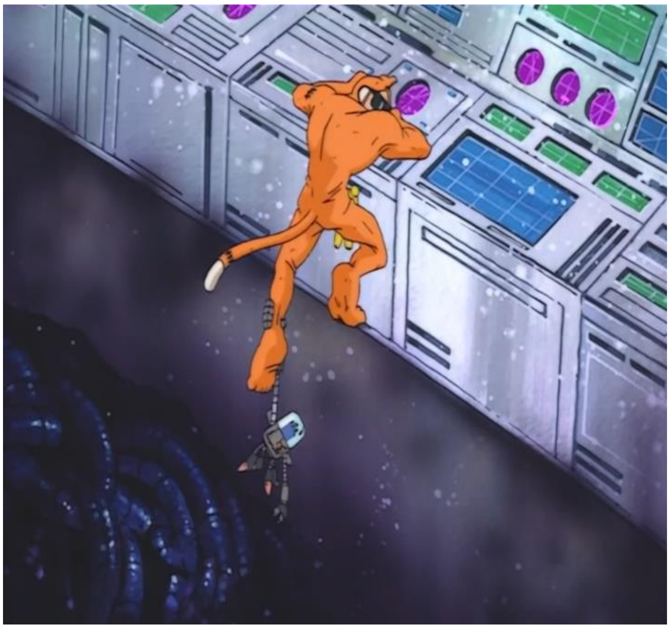
Ήταν ένα δυνατό γέλιο, πλημμυρισμένο από μίσος και απάθεια. Αυτό το γέλιο πέρασε από το σύστημα «Πύρινος Κλοιός» και έφτασε στον υπολογιστή του Νάνομον.
Χα χα χα χα χα χα χα χα χα.

Ακούγοντας αυτή τη φωνή από το μόνιτορ, η Σόρα ένιωσε απότομα ρίγος να διαπερνά τη ραχοκοκαλιά της.
«…Τι είναι αυτή η φωνή;»
Αυτή η φωνή δεν ήταν το μόνο που πήγαινε λάθος με τον υπολογιστή. Όλες οι διεργασίες που εκτελούσε τερματίστηκαν αυτόματα και η οθόνη έγινε κατάμαυρη. Στη θέση τους, άρχισε να φορτώνει ένα πρόγραμμα που ο Νάνομον δεν θυμόταν να είχε δημιουργήσει αυτός. Μόλις φόρτωσε, ένα περίεργο πολύεδρο σχήμα καλυμμένο με μεταλλικές αλυσίδες σε σχήμα έλικας DNA που περιστρεφόταν γύρω του, εμφανίστηκε στην οθόνη και άρχισε να τρέχει.
ΤΙ–ΤΙ ΣΥΜΒΑΙΝΕΙ;
Ο Νάνομον δεν φαινόταν να ξέρει κάτι παραπάνω από τη Σόρα, επειδή άρχισε να επιθεωρεί μανιωδώς τα καλώδια του υπολογιστή. Τότε ήταν που, με μια τρομερή δύναμη που γκρέμισε τον τοίχο, το κεφάλι του ΜέταλΓκρέιμον φάνηκε στο δωμάτιο.
«Ήρθαμε να σε σώσουμε, Σόρα!»
Ο Τάι πήδηξε από το μεταλλικό αριστερό χέρι του ΜέταλΓκρέιμον και έτρεξε προς το μέρος της.
Οι επιθέσεις από την πυραμίδα σταμάτησαν αμέσως.

«Τι συνέβη;» ρώτησε η Μίμι, έδειχνε ανήσυχη, αλλά κανείς δεν μπορούσε να της δώσει απάντηση. Ακόμα κι αν μπορούσαν, οι άλλοι ανησυχούσαν περισσότερο για άλλες ερωτήσεις όπως: Τί συνέβη με το νέο Ντίτζιμον που έμοιαζε τόσο με τον Γκρέιμον, αφού πήδηξε στην πυραμίδα; Αυτή η παύση πυρών προέκυψε επειδή το Ντίτζιμον είχε κερδίσει τον Νάνομον ή ήταν στη μέση της μάχης; Ήταν τόσα πολλά πράγματα που ήθελαν να μάθουν.
«Πάμε μέσα να δούμε!» είπε ο Γκόμαμον.
Σαν να κατακλύζεται από αυτή την ορμή, ο συνήθως προσεκτικός Τζο είπε: «Ναι. Πάμε!»
Γύρισε προς την πυραμίδα σαν να ήθελε να τρέξει προς αυτήν, αλλά ο Τέντομον μπήκε μπροστά του.
«Περίμενε! Ο Έτεμον είναι στην πυραμίδα αυτή τη στιγμή!»

Ο Νάνομον χρησιμοποιούσε όλη του τη συγκέντρωσή για την αποκατάσταση του υπολογιστή που είχε καταστραφεί, έτσι είχε γυρισμένη την πλάτη του όταν έφτασε ο Τάι για να σώσει τη Σόρα.
Ο Τάι είδε τις χειροπέδες στους καρπούς της Σόρα και αντάλλαξε ένα βλέμμα με τον ΜέταλΓκρέιμον. Χτυπώντας και σπάζοντας πλακάκια καθώς περπατούσε, ο ΜέταλΓκρέιμον έπιασε ελαφρά με ένα μυτερό ατσάλινο νύχι από το αριστερό του χέρι τις αλυσίδες, κόβοντάς τες.
«Γεια», είπε ο Τάι καθώς η Σόρα έτριβε τους καρπούς της. «Ε, λοιπόν… φτάσαμε στο επίπεδο Πρωταθλητή. Από εδώ ο ΜέταλΓκρέιμον.»
Ένιωθε ότι υπήρχαν πολλά άλλα πράγματα που έπρεπε να ειπωθούν, αλλά αυτή τη στιγμή, αυτές ήταν οι μόνες λέξεις που μπορούσε να ψελλίσει ο Τάι για να εκφράσει την ευγνωμοσύνη του προς τη Σόρα.
Ωστόσο, δεν υπήρχε χρόνος για περισσότερα.
«Ιιι, ιιι, ιιι!»
Χάρη στη διακοπή του συστήματος ασφαλείας της πυραμίδας, ο Έτεμον μπήκε εύκολα.
«Τα παιδιά είναι εδώ, το ίδιο και ο Νάνομον. Λοιπόν, με ποιον να ξεκινήσω πρώτα…»

Ο Έτεμον μίλησε απειλητικά, αλλά ο Νάνομον δεν κατάλαβε καν ότι είχε έρθει. Νομίζοντας λανθασμένα ότι ο Νάνομον έτσι τον κορόιδευε, ο Έτεμον φώναξε: «Κιιιι, θα ξεκινήσω με σένα!»
Τη στιγμή που ο Έτεμον άρπαξε τον Νάνομον από πίσω, κάτι συνέβη.
Μια διπλή έλικα από αλυσίδες εκτοξεύτηκε μέσα από την οθόνη του υπολογιστή και τυλίχθηκε γύρω από τον Νάνομον και τον Έτεμον, σέρνοντάς τους και τους δύο πίσω στην οθόνη.
«Τί συνέβη;»
Τόσο ο Τάι όσο και η Σόρα κοίταζαν με γουρλωμένα μάτια το κενό όπου βρίσκονταν δευτερόλεπτα πριν τα δύο Ντίτζιμον, ανίκανοι να καταλάβουν τι είχε συμβεί. Ακριβώς τότε, η οθόνη άρχισε να τσαλακώνεται από μέσα της, σαν κάποιος αόρατος να την χτυπούσε με όλη του τη δύναμη με ένα αόρατο σφυρί. Σε λίγα δευτερόλεπτα, ο υπολογιστής είχε συντριφτεί από αυτή την αόρατη υπεράνθρωπη δύναμη. Εκεί που κάποτε βρισκόταν ο υπολογιστής επέπλεε τώρα αθόρυβα μία μεγάλη μαύρη σφαίρα.

«Τί είναι αυτό;» είπε ο Τάι, χωρίς να περιμένει απάντηση, αλλά τα χείλη της Σόρα έτρεμαν, και είχε ένα βλέμμα δυσπιστίας στο πρόσωπό της.
«Μ-μήπως είναι…»
«Μήπως είναι τί;» τη ρώτησε ο Τάι.
«Μια μαύρη τρύπα…», κατέληξε αδύναμα η Σόρα, με το πρόσωπό της κάτωχρο.
«Μαύρη τρύπα;»
Άνεμος φύσηξε ξαφνικά. Στην αρχή ήταν απαλός, αλλά μετά επιτάχυνε κι έγινε δυνατός και βίαιος. Στην πραγματικότητα, δε φυσούσε αλλά προσπαθούσε να ρουφήξει μέσα. Όπως ακριβώς είχε ρουφήξει τον υπολογιστή, τον Έτεμον και τον Νάνομον στη μικρή, μαύρη σφαίρα.
«Πρέπει να φύγουμε από εδώ!» φώναξε η Σόρα. Η φωνή της βγήκε σαν απελπισμένη κραυγή από το στόμα της.

Ολόκληρη η πυραμίδα φαινόταν στρεβλή, σαν τα παιδιά να την κοιτούσαν μέσα από έναν κυρτό φακό. Ο Τζο ανοιγόκλεισε τα μάτια του γρήγορα, νομίζοντας ότι αυτό οφειλόταν σε θερμική ομίχλη. Ακριβώς τότε, ένας από τους τοίχους της πυραμίδας εξερράγη από μέσα και είδε τον γιγάντιο μηχανικό δεινόσαυρο που είχε πηδήξει νωρίτερα στην πυραμίδα να βγαίνει από τις αναθυμιάσεις.
«Είναι ο Τάι! Και η Σόρα!»
Όπως είπε ο Τζο, ήταν ο Τάι και η Σόρα, ανεβασμένοι στους ώμους του δεινοσαύρου. Οι δυο τους έμοιαζαν να τους φωνάζουν κάτι. Πίσω τους, οι αναθυμιάσεις της έκρηξης έμοιαζαν σαν να τις ρουφούσε ένας ανεμιστήρας, κάτι τις τραβούσε στην πυραμίδα. Η εσωτερική πλευρά της πυραμίδας άρχισε να υποχωρεί προς τα μέσα.
«Τί συμβαίνει;»
Παράλυτοι από τον τρόμο καθώς στέκονταν στην έρημο, ο Ματ και οι άλλοι παρακολουθούσαν μπερδεμένοι την πυραμίδα να διαλύεται από μέσα. Ο ΜέταλΓκρέιμον προσγειώθηκε ελαφρά δίπλα τους.

«Έχουμε μεγάλο πρόβλημα! Είναι μια μαύρη τρύπα!»
Ο Ματ δεν φαινόταν να καταλαβαίνει γιατί είπε έκπληκτος: «Μια μαύρη τρύπα… Τί στο καλό κάνατε;»
Αλλά ο Ίζι συνειδητοποίησε γρήγορα ότι δεν ήταν ώρα για ερωτήσεις και είπε: «Προς το παρόν, ας φύγουμε όσο πιο μακριά μπορούμε από εδώ, προτού καταλήξουμε να μας ρουφήξει κι εμάς. Δεν είμαι σίγουρος πόσο μακριά πρέπει να τρέξουμε για να είμαστε ασφαλείς, αλλά…»
«Στο καταφύγιο», διέταξε ο Τάι χωρίς καθυστέρηση. «Ο ΤΚ είναι με ένα Ντίτζιμον που ονομάζεται Πικόλομον. Θα φτιάξει ένα φράγμα που θα μας προστατεύει.»
Κανείς από τους άλλους δεν κατάλαβε τι εννοούσε, αλλά η φωνή και η έκφραση του Τάι ήταν τόσο γεμάτες αυτοπεποίθηση που όλοι τον υπάκουσαν αμέσως.
«Εντάξει, πάμε!»
Κανείς τους δεν τολμούσε να κοιτάξει πίσω. Μία ματιά και μπορεί αυτό να ήταν αρκετό για να πεθάνουν. Μόλις τους ρουφούσε αυτή η μαύρη τρύπα, τελείωσαν. Μετά από λίγη ώρα, οι ήχοι της πυραμίδας που γκρεμιζόταν σταμάτησαν εντελώς. Δεν πρέπει να ήταν αρκετά μεγάλη για να γεμίσει το απύθμενο στομάχι της μαύρης τρύπας.
Το στρατιωτικό καταφύγιο ήταν σε σχετικά κοντινή απόσταση. Έχοντας φτάσει πρώτοι με τον ΜέταλΓκρέιμον, τόσο ο Τάι όσο και η Σόρα κουνούσαν τα χέρια τους με μανία, προτρέποντας τους άλλους να βιαστούν. Ξαφνικά μια σκιά περιτριγύρισε τον Ματ και τους άλλους. Δεν υπήρχε ούτε ένα σύννεφο στον ουρανό πριν, οπότε γιατί;

Ο Τάι φώναξε τον ΜέταλΓκρέιμον, ο οποίος τον ανέβασε στον ώμο του για να οδηγήσει τον Τάι στους υπόλοιπους. Με ένα σοβαρό, αποφασιστικό βλέμμα στο πρόσωπό του, ο ΜέταλΓκρέιμον άνοιξε τα φτερά του και απογειώθηκε με ένα δυνατό φτερούγισμα σαν ένα Χάριερ τζετ.
Πάνω από τους ουρανούς ακούστηκε ο ήχος από κάτι να συγκρούεται με κάτι άλλο. Τότε ήταν που ο Ματ και οι άλλοι άκουσαν το πρώτο «Ιιι, ιιι, ιιι» και κατάλαβαν ότι ο Έτεμον, έχοντας ξεφύγει από τον θάνατο στη μαύρη τρύπα σαν από θαύμα, τους κυνηγούσε πάνω από τα κεφάλια τους. Αν και ήταν ακόμα ζωντανός, ο Έτεμον ήταν πολύ διαφορετικός από την τελευταία φορά που τον είχαν δει. Είχε ακόμα το πάνω μισό του σώματός του, αλλά το κάτω μισό του είχε λιώσει και είχε ενωθεί με μια μπάλα που ήταν φτιαγμένη από κομμάτια παλιοσίδερα. Μάλλον ήταν από τα ερείπια της πυραμίδας. Ίσως να υπήρχαν ακόμη και κομμάτια του Νάνομον ανακατεμένα εκεί μέσα.
«Τρίαινα!»
Το μεταλλικό αριστερό χέρι του ΜέταλΓκρέιμον βγήκε σαν καμάκι από φαλαινοθηρικό πλοίο. Τα μυτερά μεταλλικά νύχια τρύπησαν την κοιλιακή περιοχή του Έτεμον, δημιουργώντας μια τόσο μεγάλη τρύπα που ο γαλάζιος ουρανός φέγγιζε μέσα από αυτήν.
«Τί στο διάολο;»

Ο Έτεμον κοίταξε την τρύπα στο στομάχι του σαν να μην μπορούσε να πιστέψει αυτό που έβλεπε.
«Είμαι μεγάλο αστέρι! Δε γίνεται να σβήσω έτσι!»

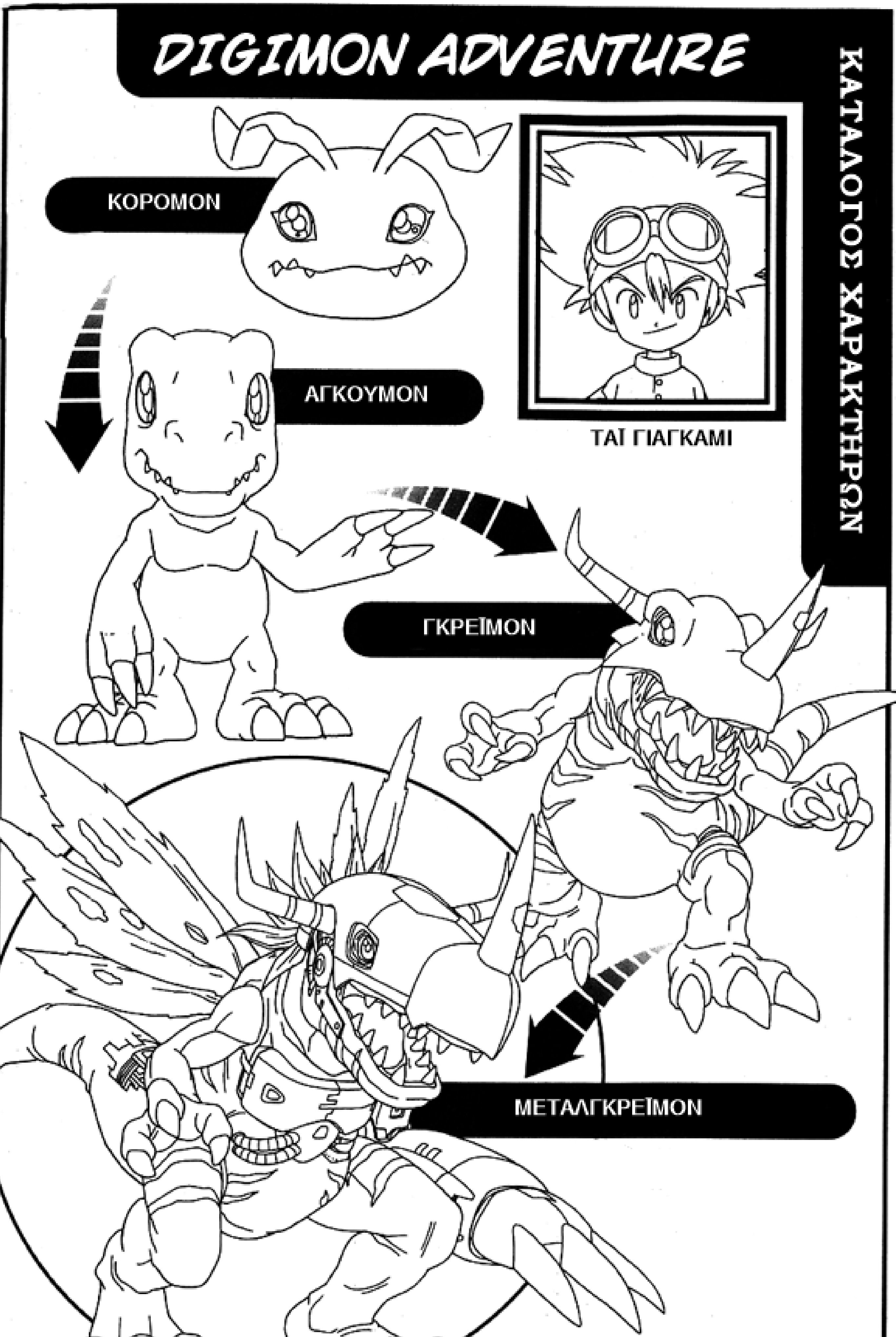
Ο Πικόλομον περίμενε τον Ματ και τους άλλους στο καταφύγιο, και, όταν έφτασαν, έψαλε ένα ξόρκι και κουνώντας το ραβδί του, με μια μόνο κίνηση, ένα φράγμα σηκώθηκε γύρω από τα παιδιά. Τα παιδιά δεν είδαν καμία διαφορά στο περιβάλλον τους, ένιωθαν ξεκάθαρα όμως, πως η λαίμαργη ανάσα της μαύρης τρύπας πίσω τους, εξαφανίστηκε .
«Τάι! Φτάνει, γύρνα πίσω!»
«Αν μείνεις εκεί, θα σε ρουφήξει η μαύρη τρύπα!»
Τα παιδιά και όλα τα Ντίτζιμον δεν νοιάζονταν που οι Τάι και ΜέταλΓκρέιμον ήταν στη μέση μιας μάλλον θεαματικής μάχης στον αέρα. Όλοι τους πίστευαν ότι οι φωνές τους θα τους έφταναν.
«Αυτό είναι κακό, πι.»
Βλέποντας τις παραμορφώσεις της μαύρης τρύπας να γίνονται όλο και μεγαλύτερες, ο Πικόλομον μόρφασε. Ανησυχούσε φυσικά και για τον ΜέταλΓκρέιμον, αλλά ήταν ανήσυχος πως το φράγμα του δεν θα μπορούσε να αντέξει την απίστευτη δύναμη έλξης της μαύρης τρύπας. Αυτή ήταν η πρώτη φορά στη ζωή του που αντιμετώπιζε μια μαύρη τρύπα, οπότε δεν ήταν σίγουρος για το τι θα συνέβαινε.
«Σε παρακαλώ, πέθανε σαν καλό παιδί και φύγε σύντομα, πι».
Το μόνο που μπορούσε να κάνει ήταν να προσευχηθεί.

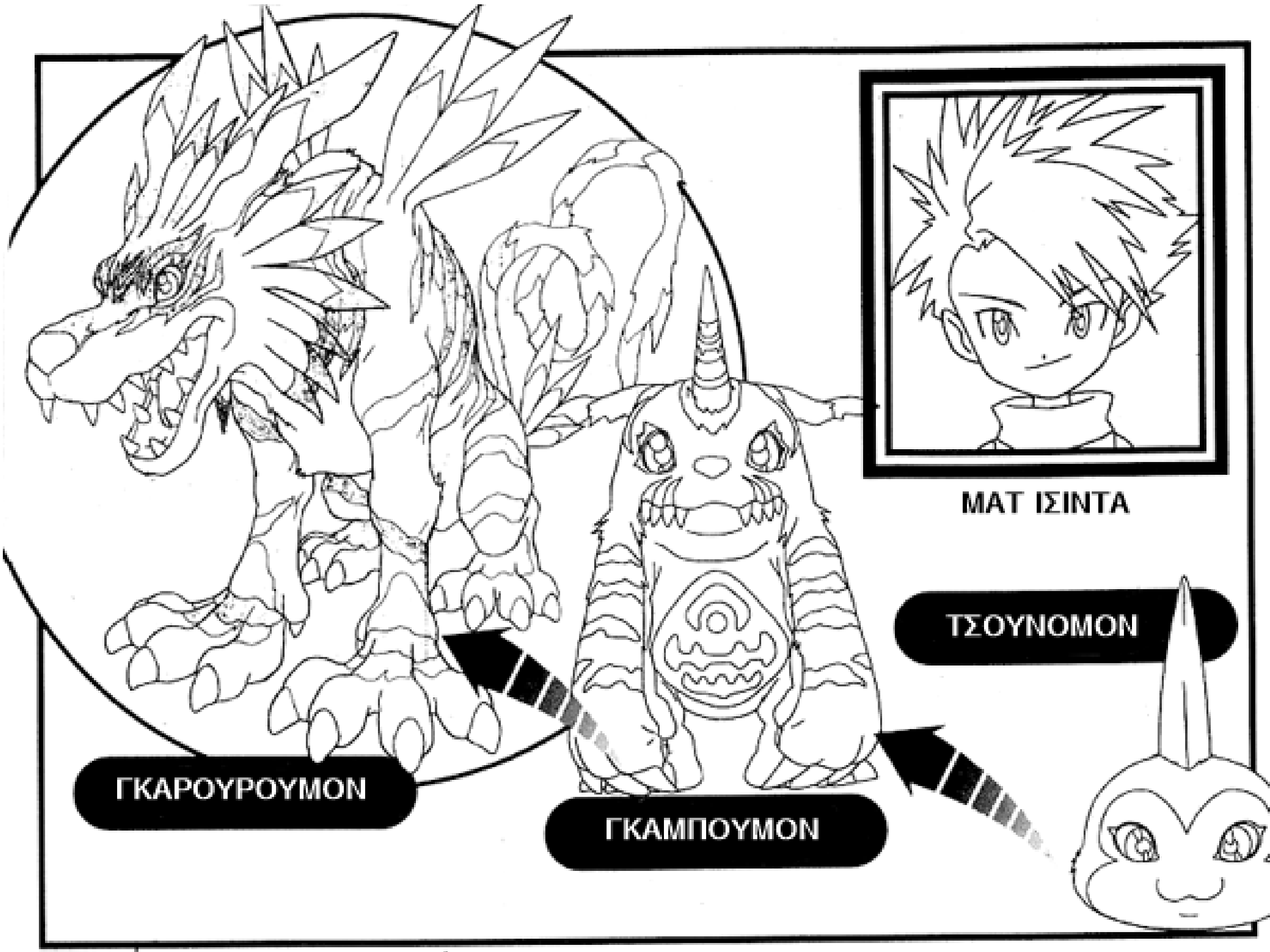
«ΜέταλΓκρέιμον! Φτάνει, ας φύγουμε από εδώ!». φώναξε ο Τάι, βλέποντας τις παραμορφώσεις της μαύρης τρύπας πίσω από τον Έτεμον να μεγαλώνουν.
«Εντάξει!»
Ο ΜέταλΓκρέιμον ήταν έτοιμος να κάνει αυτό που είπε ο Τάι όταν ο Έτεμον άρπαξε το αριστερό του πόδι και με τα δύο του χέρια και δάγκωσε δυνατά. Φαινόταν ότι ήθελε ακόμα να πολεμήσει, παρά τις συνθήκες.

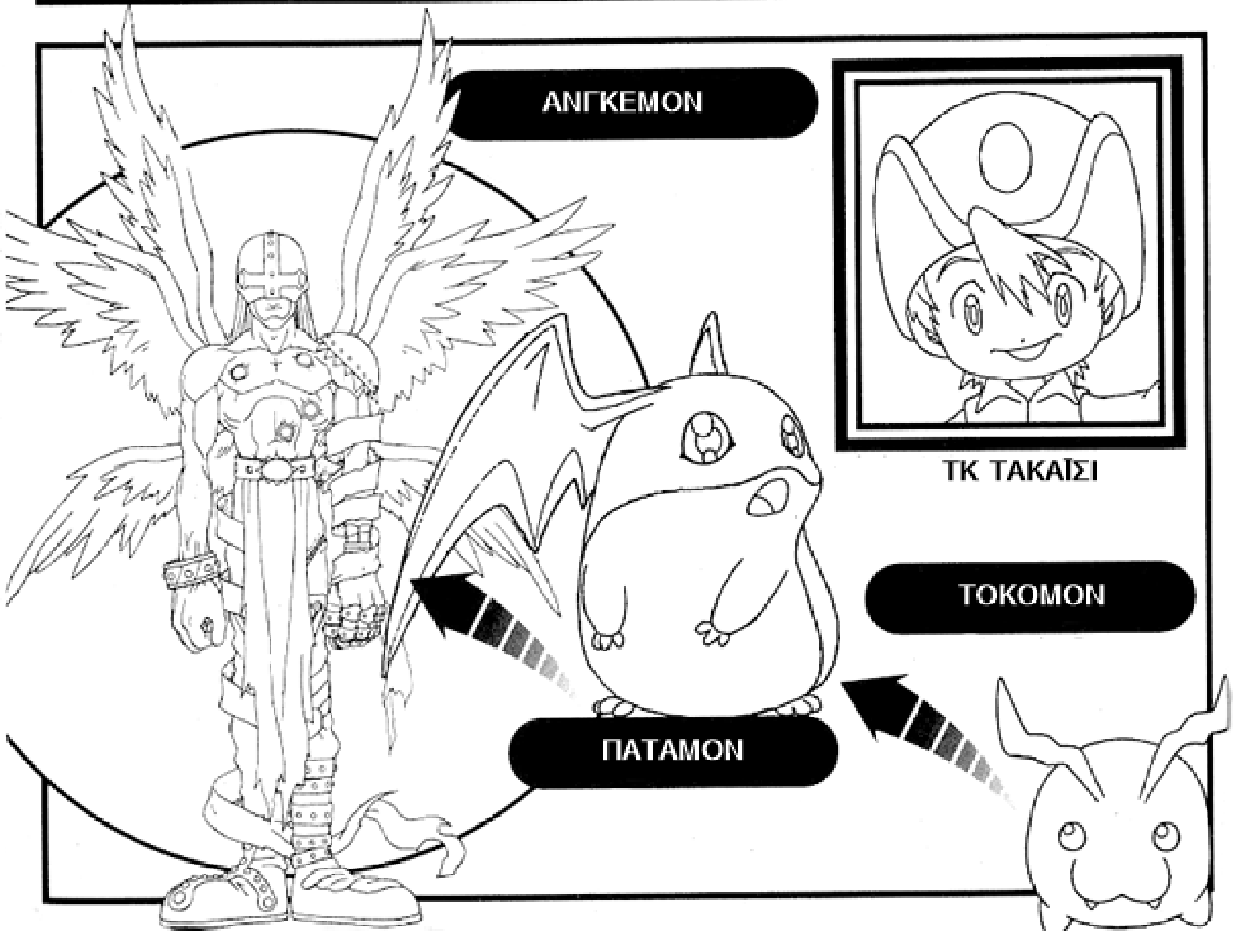

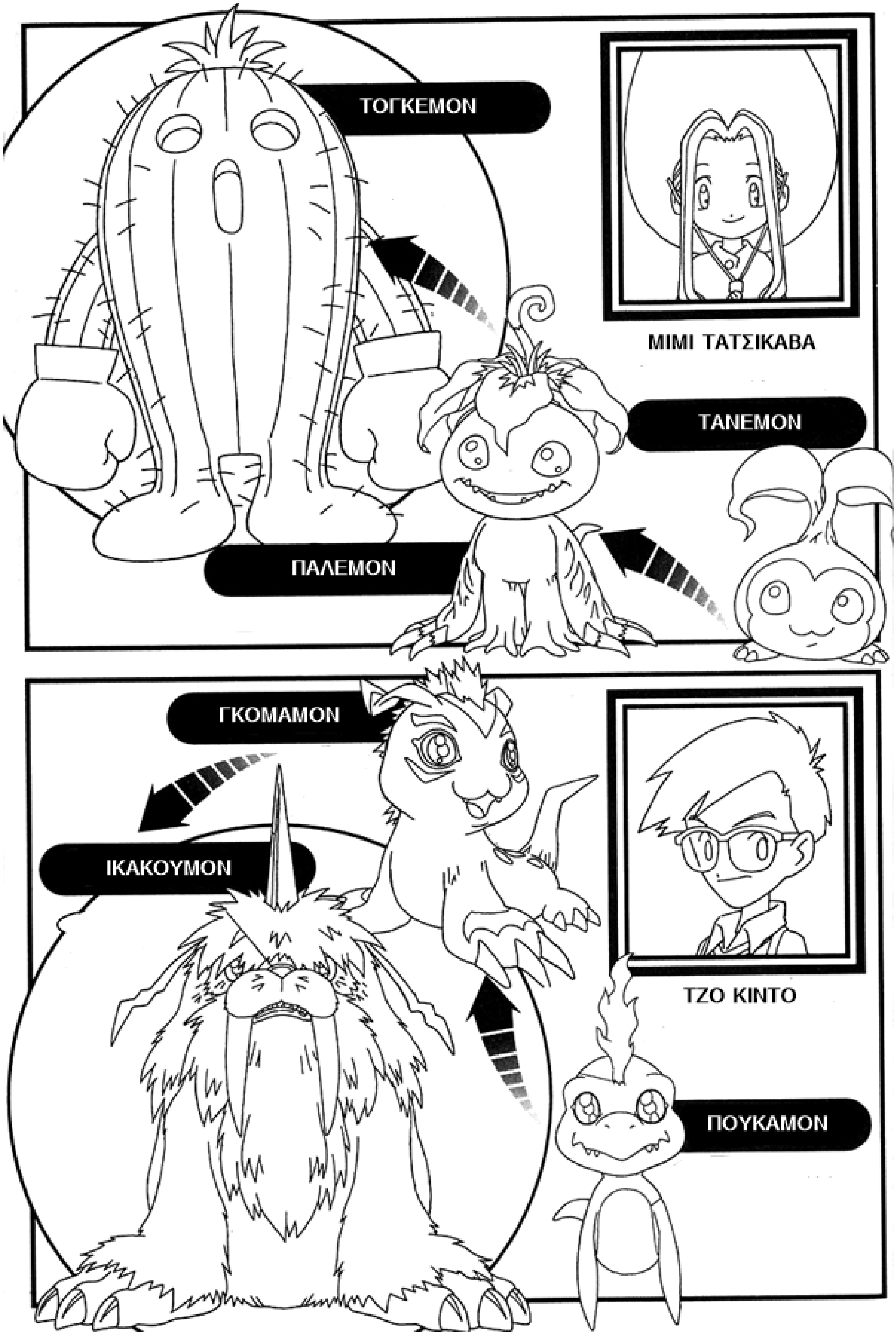
«Άφησέ με!»
Ο ΜέταλΓκρέιμον προσπάθησε να τινάξει τον Έτεμον από το πόδι του με την ουρά του, αλλά εκείνος ήταν προετοιμασμένος να μην τον αφήσει ποτέ από τα δόντια του, ακόμα κι αν αυτό σήμαινε ότι θα πεθάνει.
Ακόμα κι αν αυτό σημαίνει ότι θα με ρουφήξει αυτή η άθλια μαύρη τρύπα… ο Έτεμον ψιθύρισε κακιασμένα με αποφασιστικότητα μέσα στην καρδιά του.
«Α…» είπαν όλοι ταυτόχρονα.
Ο ΜέταλΓκρέιμον είχε εκτοξεύσει την «Έκρηξη Φωτιάς» του προς τον Έτεμον, ο οποίος ήταν κολλημένος με τα δόντια του στο αριστερό πόδι του. Μία πράξη που στο τέλος αποδείχτηκε κακή ιδέα. Ο Έτεμον παρασύρθηκε, μαζί με την έκρηξη, στις παραμορφώσεις της μαύρης τρύπας. Η ενέργεια της έκρηξης του πυραύλου όμως,

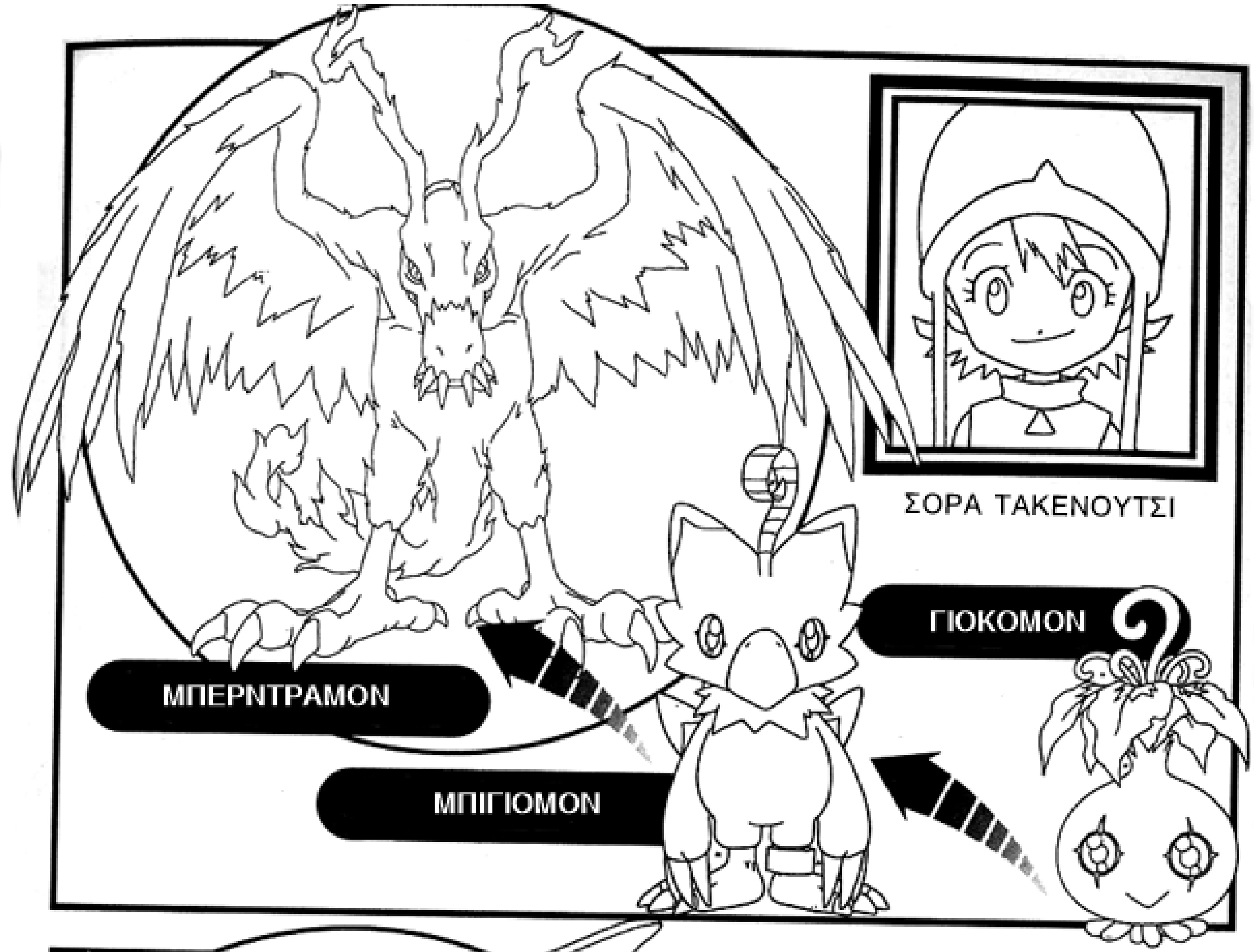
αύξησε την όρεξη της μαύρης τρύπας, διογκώνοντας αυτόματα τη σφαίρα των παραμορφώσεων, τόσο, που περίβαλλε πλήρως τον ΜέταλΓκρέιμον.
Κανείς δεν μπορούσε να αρθρώσει λέξη. Φοβόντουσαν να το πουν. Αν το έλεγαν δυνατά, θα σήμαινε ότι έπρεπε να το αποδεχτούν.
Και δεν ήθελαν να το αποδεχτούν. Ήθελαν να πιστέψουν ότι τους έπαιζαν κόλπα τα μάτια τους.
Σαν να κορέστηκε η πείνα της μαύρης τρύπας από το τελευταίο θήραμα που είχε καταπιεί, συρρικνώθηκε γρήγορα και εξαφανίστηκε. Στον ήρεμο πλέον, γαλάζιο ορίζοντα, ο ΜέταλΓκρέιμον και ο Τάι δε φαίνονταν πουθενά.

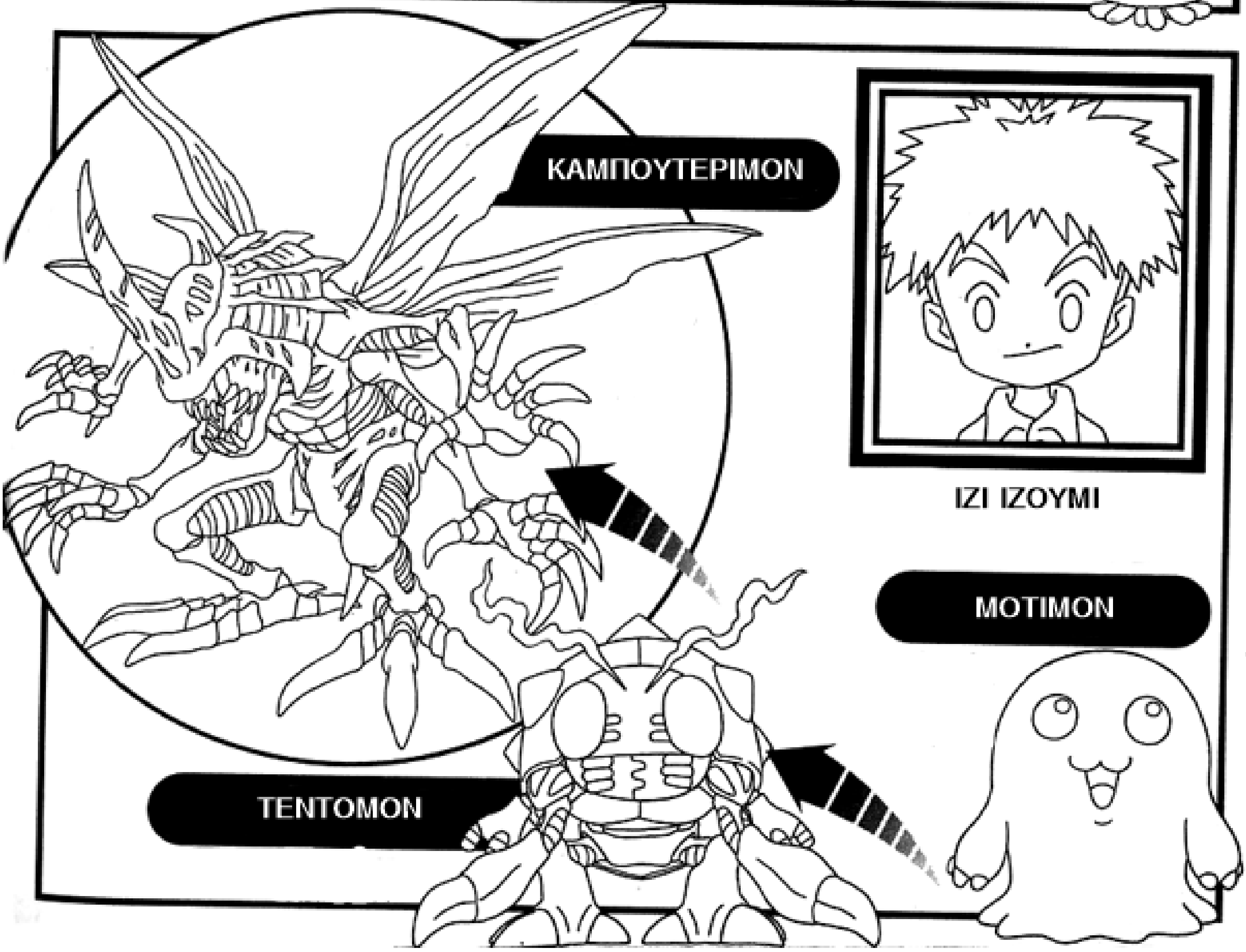

DIGIMON ADVENTURE
ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ
ΚΟΡΟΜΟΝ
ΑΓΚΟΥΜΟΝ
ΤΑΪ ΓΙΑΓΚΑΜΙ
ΓΚΡΕΪΜΟΝ
ΜΕΤΑΛΓΚΡΕΪΜΟΝ

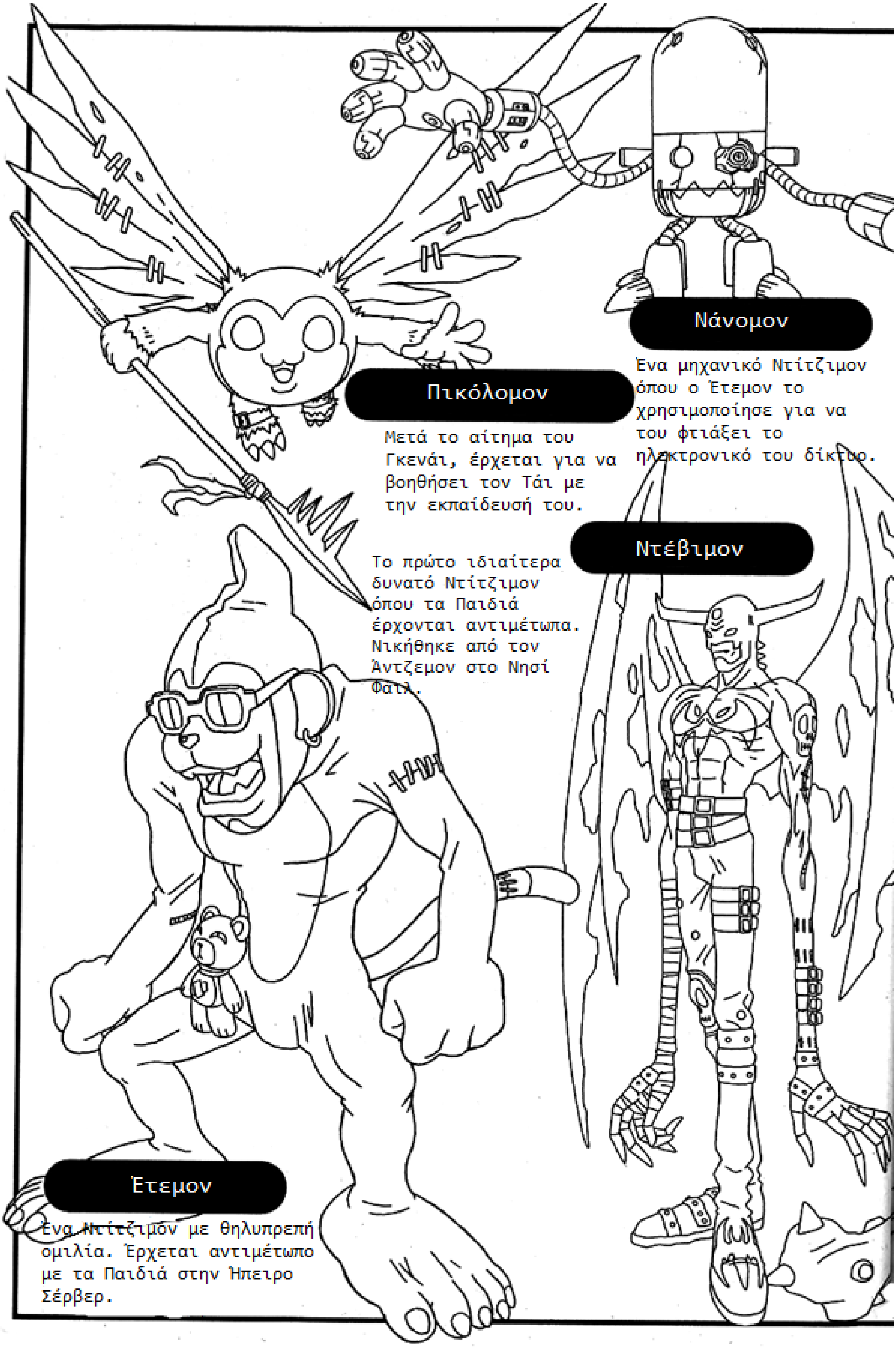

ΜΑΤ ΙΣΙΝΤΑ
ΤΣΟΥΝΟΜΟΝ
ΓΚΑΡΟΥΡΟΥΜΟΝ
ΓΚΑΜΠΟΥΜΟΝ

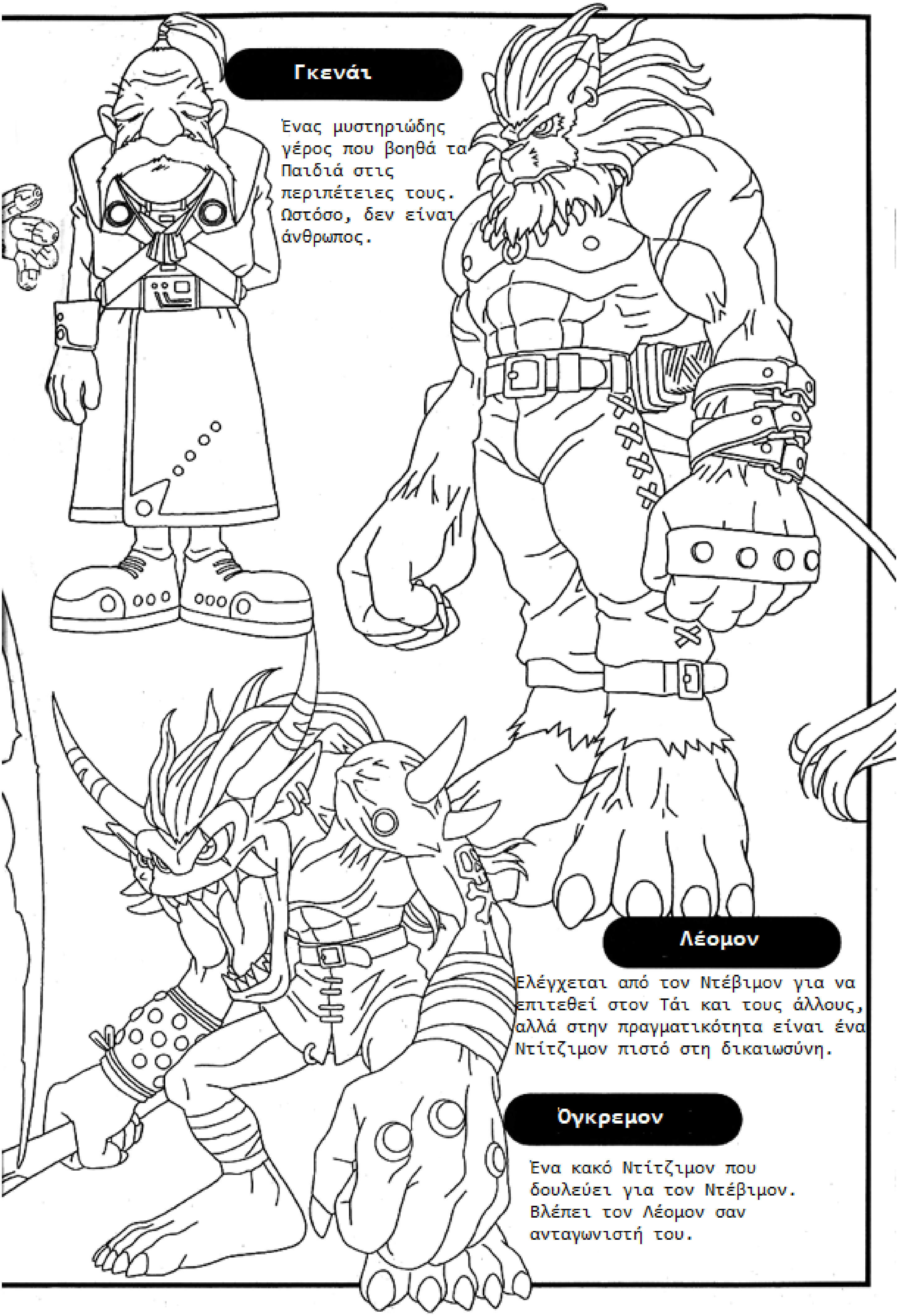

ΑΝΓΚΕΜΟΝ
ΤΚ ΤΑΚΑΪΣΙ
ΤΟΚΟΜΟΝ
ΠΑΤΑΜΟΝ

ΤΟΓΚΕΜΟΝ
ΜΙΜΙ ΤΑΤΣΙΚΑΒΑ
ΤΑΝΕΜΟΝ
ΠΑΛΕΜΟΝ
ΓΚΟΜΑΜΟΝ
ΙΚΑΚΟΥΜΟΝ
ΤΖΟ ΚΙΝΤΟ
ΠΟΥΚΑΜΟΝ

ΣΟΡΑ ΤΑΚΕΝΟΥΤΣΙ
ΓΙΟΚΟΜΟΝ
ΜΠΕΡΝΤΡΑΜΟΝ
ΜΠΙΓΙΟΜΟΝ

ΚΑΜΠΟΥΤΕΡΙΜΟΝ
ΙΖΙ ΙΖΟΥΜΙ
ΜΟΤΙΜΟΝ
ΤΕΝΤΟΜΟΝ

Πικόλομον
Μετά το αίτημα του Γκενάι, έρχεται για να βοηθήσει τον Τάι με την εκπαίδευσή του.
Νάνομον
Ένα μηχανικό Ντίτζιμον όπου ο Έτεμον το χρησιμοποίησε για να του φτιάξει το ηλεκτρονικό του δίκτυο.
Ντέβιμον
Το πρώτο ιδιαίτερα δυνατό Ντίτζιμον όπου τα Παιδιά έρχονται αντιμέτωπα. Νικήθηκε από τον Άντζεμον στο Νησί Φάιλ.
Έτεμον
Ένα Ντίτζιμον με θηλυπρεπή ομιλία. Έρχεται αντιμέτωπο με τα Παιδιά στην Ήπειρο Σέρβερ.

Γκενάι

Ένας μυστηριώδης γέρος που βοηθά τα Παιδιά στις περιπέτειες τους. Ωστόσο, δεν είναι άνθρωπος.

Λέομον

Ελέγχεται από τον Ντέβιμον για να επιτεθεί στον Τάι και τους άλλους, αλλά στην πραγματικότητα είναι ένα Ντίτζιμον πιστό στη δικαιωσύνη.

Όγκρεμον

Ένα κακό Ντίτζιμον που δουλεύει για τον Ντέβιμον. Βλέπει τον Λέομον σαν ανταγωνιστή του.

Digimon Adventure: Μετά #1

Υπάρχουν μερικές διαφορές ανάλογα με την περιοχή που μεταδιδόταν, αλλά το «Digimon Adventure» ήταν ένα τηλεοπτικό άνιμε που έπαιζε ένα χρόνο και ένα μήνα στους τηλεοπτικούς δέκτες, από τον Μάρτιο του 1999 έως περίπου τον Μάρτιο του 2000, με διάρκεια 54 επεισόδια. Η συνέχεια, «Digimon Adventure 02», που προβλήθηκε αμέσως μετά, έπαιζε και αυτή για ακριβώς ένα χρόνο. Αυτή η νουβέλα περιέχει τα πρώτα είκοσι επεισόδια της πρώτης σειράς.

Τα μυθιστορήματα καλύπτουν όλα τα επεισόδια και η συγγραφή αυτού του βιβλίου έγινε από τον σκηνοθέτη της πρώτης σειράς και του 02, Χιρογιούκι Κακουντό. Φυσικά, επειδή η συγγραφή μυθιστορημάτων, πόσο μάλλον η συγγραφή γενικά, δεν είναι η κύρια ασχολία μου, ζήτησα τη βοήθεια του σεναριογράφου, κυρίου Χίρο Μασάκι , ο οποίος είχε εμπειρία σε εκδόσεις μυθιστορημάτων στο παρελθόν. Άρα τεχνικά, διαχειρίζομαι τα 2/3 αυτού του έργου.

Λοιπόν, θα αφήσω την εισαγωγή εκεί. Ένα από τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της σειράς είναι ότι και τα επτά παιδιά είναι οι βασικοί χαρακτήρες, και αυτό προσπαθήσαμε να το δείξουμε και σε αυτό το μυθιστόρημα. Παρόλα αυτά, θα ήταν δύσκολο να το καταφέρουμε αυτό σε ένα βιβλίο. Η προσπάθεια αυτή θα ολοκληρωθεί με μορφή τριλογίας. Ελπίζουμε να αναμένετε και τα επόμενα κομμάτια της με ενδιαφέρον.

Φυσικά, δεν μπορούμε απλώς να πάρουμε την τηλεοπτική σειρά και να την βάλουμε σε ένα βιβλίο, γι’ αυτό τα επεισόδια έχουν αναδιαταχθεί με διαφορετικό τρόπο. Συμπεριλάβαμε επίσης νέα στοιχεία που αποκαλύφθηκαν για πρώτη φορά, και δεν είχε καλύψει ούτε το 02, έτσι ώστε όσοι έχουν παρακολουθήσει όλες τις τηλεοπτικές σειρές να μπορούν να τις απολαύσουν και αυτοί.

Τα πλάσματα που ονομάζονται Ντίτζιμον αρχικά προήλθαν από τη φορητή παιχνιδομηχανή Digital Monster. Αν και εμφανίζονταν μόνο ως γραφικά με τελείες, συζητήθηκε η ανάγκη να αναδείξουμε την αίσθηση ότι υπάρχουν ως πραγματικά πλάσματα, γι’ αυτό και σπάνια αναφερόταν στην τηλεοπτική σειρά πως ο Ψηφιακός Κόσμος είναι ένας κόσμος μέσα στο διαδίκτυο. Αντιθέτως, απεικονιζόταν σαν ένας κόσμος με φυσικό τοπίο, δέντρα και λίμνες, παρόλο που είναι ένας κόσμος διαφορετικός από τον βιολογικό κόσμο όπου ζούμε.

Η μεγαλύτερη διαφορά από το παιχνίδι είναι ότι αφού τα Ντίτζιμον εξελιχθούν σε μεγαλύτερο μέγεθος, επιστρέφουν στις μικρότερες μορφές τους μόλις τελειώσει η μάχη. Προφανώς συμπεριλάβαμε ένα στοιχείο "μεταμόρφωσης" εκεί. Αλλά σε αντίθεση με τις μεταμορφώσεις που θα βλέπατε στο Ultraman, δεν εξελίσσονται τα παιδιά -οι άνθρωποι, αλλά τα τέρατα, οι σύντροφοί τους, τα Ντίτζιμον.

Αρχικά η εκπομπή προοριζόταν για ηλικιακές ομάδες των ελαφρώς μεγαλύτερων παιδιών, αλλά προσωπικά δούλεψα με έναν τρόπο ώστε ακόμη και οι γονείς ή οι ενήλικες που παρακολουθούσαν μαζί τους εκείνα τα κυριακάτικα πρωινά να το απολαμβάνουν. Αν και το λέω αυτό, δεν είχα την παραμικρή ιδέα έως ότου να προβληθεί, πως η ανταπόκριση του κόμσου και η δημοτικότητα της σειράς θα ήταν τόσο μεγάλη, που θα έφτανε τελικά σε αυτό το σημείο, να αποκτά και νουβέλα.

Υπάρχει ακόμα ένα πράγμα στο οποίο θα ήθελα να αναφερθώ. Ο πρώτος εχθρός που εμφανίζεται σε αυτή την ιστορία, ο Ντέβιμον, παίχτηκε από τον κύριο Κανέτο Σιοζάβα . Συνάντησα για πρώτη

φορά τον κύριο Σιοζάβα πριν από περισσότερο από 10 χρόνια, όταν έκανε γκεστ στο «Bikkuriman». Στο «Shin Bikkuriman», η κυρία Τοσίκο Φουτζίτα -η φωνή του Τάι Γιαγκάμι των Ντίτζιμον, ερμήνευε επίσης τον πρωταγωνιστή «Pia Marco», και ο κύριος Σιοζάβα έπαιξε μαζί της εκείνη τη χρονιά στο ρόλο του «Berry Oz». Μετά από αυτό, συμμετείχε με σημαντικότατους ρόλους σε πολλές παραστάσεις στις οποίες είχα την επιμέλεια.

Όταν ξεκίνησε το «02» και κανονίστηκε να κάνουμε ένα άλμπουμ τραγουδιών που να περιλαμβάνει τους εχθρούς της πρώτης σειράς, ηχογραφήσαμε και ένα τραγούδι από τον Ντέβιμον. Λίγο αργότερα ο κύριος Σιοζάβα πέθανε.

Θέλω να εκφράσω τη βαθύτατη ευγνωμοσύνη μου στον κύριο Σιοζάβα που έπαιξε τον Ντέβιμον.

21 Μαρτίου 2000

Ο ΔΙΚΟΣ ΜΑΣ ΨΗΦΙΑΚΟΣ ΚΟΣΜΟΣ

HELLENIC DIGIMON FANPAGE

Ποια θα μπορούσε να είναι η σύνδεση ανάμεσα σε μια τρομοκρατική επίθεση που έγινε στην συνοικία Χικαριγκα του Τόκυο το 1995 με τα ακραία καιρικά φαινόμενα που παρατηρούνται σε όλο τον κόσμο το καλοκαίρι του 1999;

Είναι 1η Αυγούστου του 1999 και τα παιδιά από ένα δημοτικό σχολείο της περιοχής Οντάιμπα χαίρονται την καλοκαιρινή κατασκήνωση τους. Όμως μια χιονοθύελα που ξεσπάει σαν κεραυνός εν αιθρία έρχεται να χαλάσει την όμορφη αυτή ατμόσφαιρα.

Με το πέρας της κακοκαιρίας μια ομάδα εφτά παιδιών μεταφέρεται με μυστηριώδη τρόπο σε ένα μη γνώριμο μέρος με παράξενα πλάσματα.

Αυτή είναι η αρχή της περιπέτειας για τον Τάι, το Ματ, τη Σόρα, τον Ίζζι, τη Μίμι, τον Τζο και τον ΤΚ. Ποιος είναι αυτός ο καινούργιος κόσμος; Για ποιο λόγο βρέθηκαν εκεί; Τι δυσκολίες θα συναντήσουν; Πώς θα επιστρέψουν πίσω στην κατασκήνωση; Και τέλος, τι είναι αυτά τα αλλόκοτα πλάσματα; Οι απαντήσεις στα ερωτήματα, που δημιουργήθηκαν στα μυαλά των εφτά παιδιών, θα δοθούν μέσα από την προσπάθεια επιβίωσης τους σε αυτόν τον άγνωστο κόσμο.